

KRÁLOVSKÉ POTĚŠENÍ ISIS

NEJSTARŠÍ BÁJE LIDSTVA

Felix Achilles de la Cámara

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Královské Potěšení Isis

Nejstarší báje lidstva

Felix Achilles de la Cámara

Znění tohoto textu vychází z díla [Královské Potěšení Isis](#) tak, jak bylo vydáno Doležalovým nakladatelstvím v Červeném Kostelci v roce 1943. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Podle [předlohy](#) z fondu [Moravské zemské knihovny v Brně](#).

Text díla (Felix Achilles de la Cámara: Královské Potěšení Isis), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 10. 3. 2023.

OBSAH

Slovo k čtenářům	6
Zpěv první.....	14
Zpěv druhý	34
Zpěv třetí.....	55
Zpěv čtvrtý	75
Zpěv pátý.....	94
Zpěv šestý.....	115
Zpěv sedmý.....	129

Slovo k čtenářům

Tisíce let uplynulo od doby, kdy vznikl tento příběh, sdělovaný od úst k ústům ve svatyních chrámů na březích Nilu mezi lidem Horního a Dolního Egypta, a neuplynulo ještě ani dvacet století od času, kdy byl stručně zapsán a kdy žil v isaickém kultu.

Byly-li však básníky vylíčeny příběhy bohů Hellady a Věčného Říma, život Buddhy Gantámy, Krista a Mohameda, a byly-li tyto příběhy přepsány spisovateli našich dnů, přece dosud nikdo soustavně nevyličil nejstarší a nejkrásnější báji o pozemském životě božské Isis a Osirise, třebaže jejich příběh inspiroval většinu ostatních náboženství, z nichž četná z něho mnoho převzala, jiná v obměnách s ním přímo splynula a on byl po šest tisíc let učením útěchy milionů lidí různých ras a národností.

Této nejstarší báje, a zvláště samé Isis, se dovolávalo mnoho básníků, filosofů, skladatelů, malířů, sochařů a romanopisců až do našich dnů; H. R. Haggard vytvářel podle ní hrdinky svých děl, W. A. Mozart Ji oslavil svou nesmrtelnou hudbou...

A přece nebyla od počátku hieroglyfů až do dnů psacích strojů a diktafonů tato nejstarší legenda pojata samostatně!

Proč...?

Náboženské příběhy ve starém Egyptě se nevypisovaly; egyptští kněží používali záhadných symbolů a tajemné mluvy a zahalovali dogmata závojem alegorie, i soudobým laikům, natož pozdějším pokolením těžko srozumitelné.

Mlčí-li Egypt, Řekové na štěstí uctívali Isis a Osirise právě tak jako Egyptané, a tak tradice jimi nashromážděná nám přes četná opomenutí a neporozumění umožňuje, abychom poznali, čím byla legenda božské dvojice.

Významný učenec Eugène Lefèvre výstižně řekl:

„Egyptští písaři se neobraceli k egyptologům, ale k Egypťanům!“

Proto se pouze dotkli starobylých legend nevysvětlující je, neboť jejich znalost, jak dosvědčují i „Texty pyramid“, byla samozřejmá. A tak bez cenné pomoci Diodora, Herodota a zvláště Plutarcha, žáka Pythagorova a Platonova, již oba byli mocné vábení Egyptem, bylo by těžké nalézt klíč k mythologickým událostem Osirisova cyklu, jako by bylo nemožné vylíčit legendu Kristovu, kdyby nebylo próz a hymen obsažených v misálech.

Plutarch praví, že legenda o božské Isis a Osirisovi spočívá na „skutečných událostech a reálných příhodách“, ale že je jedním z oněch dogmat, opředených bájemi a alegoriemi, která dovolují zahlédnout temné stopy Pravdy pouze tak jako za tmavého dne. A Mario Meunier k tomu podotýká, že pro Plutarcha, stejně jako pro všechny osvícené myslitele jeho doby, náboženské mythy obsahovaly a skrývaly hluboké pravdy, a tyto pravdy pod různými závoji mohly býti jen všude identické.

Vycházejíce z víry v Jediného Boha, věřili staří, že Pravda je jedna, a jestliže intelligence, která proniká všude touž pravdou, je jednotná ve své myšlence, nemůže než všude odhalovat a opěvovat tutéž pravdu. A tuto pravdu Prozřetelnost vložila se životem do všech lidských duší, a ve své spravedlnosti ji propůjčila všem národům světa.

Proto náboženství všech národů, jako všechna jejich moudrost, projevují pod rozličnými zevnějšky a slovy více méně různými stejná vědění, společná všemu lidstvu.

Ale již Herakleitos řekl:

„Ti, kteří mluví s rozumem, mají se těsně držet toho, co společného je všem!“

A co mohlo býti více společného všem, zvláště všem mudrcům oné doby, kdy lidstvo zneklidňovala potřeba touhy po božském, potřeba, která s všestrannou horlivostí hledala vše, co by bylo potravou zbožným duším, nežli právě pojem Boha, než více či méně jasné vědomí Nejvyšší Bytosti, než Víra ve vítězství Práva, ve spravedlivou Míru a věc Dobra...?!

Ostatně je zřejmé, že lidský duch, účastniv se pravdy, jež je společná všem, byl nutně veden k tomu, aby byl všude poslušen týchž symbolů, užíval shodných zvyků a utěšoval se týmiž nadějemi.

K lepšimu vysvětlení této základní identity ducha naší rasy, k opodstatnění tohoto tajuplného úkazu se také tvrdilo, že člověk a vesmír jsou spředeni stejnými vlákny a že lidská duše do sebe jdoucí nachází v nejuzdálenějších místech světů v činnosti tytéž síly, a že ze všech stran se cítí pronikána nepřetržitým životem Ducha Vesmíru.

Z nemožnosti určit příčinu, z níž vychází tento Duch, a z nemožnosti pojmenovat toho, jehož Majestát každé jméno zmenšuje, učenci té doby se spokojovali tím, že se pokoušeli aspoň porozumět tomu, co mezi nimi vytváří jednotu, porozumět množství náboženských způsobů, jež si vytvořil člověk k ukojení své potřeby zbožnění.

Jestliže množství výrazů bezejmenné a společné víry jim neodhalovalo nic z pravdy o této nevyzpytatelné Bytosti, podtrhovalo alespoň svou suverénní přítomnost v duši všech národů žijících na zemi.

Ze stanoviska náboženského ducha a ve snaze sjednotit vše božské, co lidské srdce obsahovalo, vynasnažovali se tito učenci chápat všechny zjevy náboženského cítění; souhlasili se všemi formami, které neodporovaly hlavní myšlence, již si oni vytvořili o Bohu, a v této teorii náboženských kultů téměř si nepodobných nacházela jejich mysl četné paprsky, vycházející z téhož slunce.

Každá zbožňovaná forma jim odhalovala profil tajemství, vzezření mocnosti, záblesk světla...

Ale podle Prokluse bylo důstojné učence, aby byl hierofantem celého světa a jednoty všech kultů, a nejvyšší moudrost vyžadovala, aby se neomezoval na výhradní zbožňování pevně daného Boha; bylo třeba jít hlouběji nežli k obrysu určeného zjevení a sklánět se v celé čistotě duše jen před samotným Bohem, který žije nad všemi tvory a jenž sídlí výše, než kam může dospět lidská myšlenka...

K historii této nejstarší báje lidstva ještě připomínám: již v roce 4211 př. Kristem, když byl v Heliopolis, městě On, upravován

kalendář, bylo pět dnů pojmenováno podle bohů tohoto božského příběhu o Královském Potěšení Isis, jehož všeobecné rozšíření nastalo za vlády faraonů Páté a Šesté dynastie (asi 2560 až 2270 př. Kr.), která byla dobou rozvoje umění a literatury v Egyptě.

Třebaže tato nejstarší báje lidstva vešla v Řecku ve známost nejméně tři sta let před Plutarchem, byla teprve tímto, to jest v prvním století po Kristu, souvisle vylíčena.

Plutarch vylíčil nám však samostatný příběh božské Isis a Osirise pouze v sedmnácti několikařádkových odstavečcích, věnuje ostatek svého díla výkladům...

A to je nejdelší vylíčení této božské báje, které známe...!

Z pozdějších ani ze současných spisovatelů se nikdo nepokusil o napsání tisícileté legendy, která ve starém Khemu nesměla být zapsána.

* * *

S pokorným, ale i dychtivým srdcem jsem se podjal tohoto díla, které jsem v českém, německém a francouzském znění napsal pro všechny.

Přece všichni porozumějí této písni o zápase Dobra se Zlem, a tak jako miliony milionů lidí po tisíciletí vždy ve svém dalším životě si vzpomenou na nejkrásnější legendu a báji, kterou lidstvo kdy mělo, má a mít bude!

Pro ty, kteří jsou obeznámeni blíže s mythologií, podotýkám:

Příběh božské Isis a Osirise jsem zjednodušil a přizpůsobil jeho prvotnímu znění, což právě si vyžádalo dlouhá léta studia. Zbavil jsem jej také mystické alegorie a vypustil z něho množství vedlejších postav bohů a zkazek, celý děj zatěžující a mající před tisíciletími význam pouze symbolický.

Děj na mnohých místech byl doplněn a sepsat netoliko inspirací, ale i studiem Mysterií, které umožnilo na příklad rekonstrukci celého Zpěvu prvního.

*Pro pedantické muže tápající vědy opakuji v obměně s Lefèvrem:
„Nepsali-li egyptští písaři pro egyptology, ale Egyptány, nepsal
jsem ani já pouze pro egyptology, nýbrž pro ty, kteří mají pochope-
ní pro poslání této Písně o Svaté Matce, Královském Potěšení, Paní
Hvězd, o Dobru a Kráse...“*

A ještě připomínám:

*Jsou-li známi autoři všech písemných veleděl světa, příběh božské
Isis a Osirise je starší všech a vznikl před tisíciletími, je tudíž původ-
ní egyptský a nebyl převzat z nižádných mythologií jiných národů.
A je-li teprve dnes napsán jako dílo samostatné, je jeho posláním
vylíčit v našem boji se Zlem velebnost Dobra, Mateřství a Poesie!*

*Zlatá socha ISIS, Svaté Matky, Té, která Byla, Jest a Bude, stála
přede mnou, když jsem před léty v Paříži začal poblíže bývalého Isexa
studovat Její tajemství, a stojí na mém psacím stole v Praze, kde kon-
čím tyto řádky, které i Vás Jí přiblíží.*

De la Cámara

„Nur durch den Zauber bleibt das Leben wach.“
— Stefan George

K oslavě Tě, jež Byla, Jest a Bude...

Památce mého otce...

Před Tvým obrazem...

Je snadné a krásné psát Píseň o Královském Potěšení, zní starobylé harfy, zní zlaté zvonky sister, zní ozvěna jejich akordů v mém srdci, a tak se započíná...

Zpěv první

Slunce se zrodilo z květu lotosu a ze své vítězné, nedostupné výše vysílalo zlaté paprsky na zemi, kde mezi pralesy a vysokými travinami žili lidé. Nebyli to již divocí, zarostlí a pouhými skřeky se do rozumívající tvorové jako jejich předkové; prošli vývojem, který je přibližoval alespoň povrchně bytostem vyšším, géniům, jež později zvali anděly, vílami a elfy. Jejich řeč se stávala libozvučnou a její slova se počala neuměle sdružovat v první modlitbu k Neviditelnému, jehož jsoucnost tušili...

Tenkrát Paní Nebes a jejich dálek, jež zvána byla Nút, se narodil syn, a tenkrát se také z oblačných výšin ozval hlas:

„Totot' jest Pán všech věcí, který se zjevuje ve světle!“

V té době v bělokamenném městě Thébách, jež leželo na velké řece Nilu a jehož sloupy a obelisky, skvějící se zlatem a mědí, se po tisíciletí vzpínaly k modré obloze, ubíral se moudrý a šlechtný Pamylos pro vodu ke studni v chrámu Boha Otce Amen-Raa.

Když kráčel kolem nejposvátnější síně, v níž nad svatostánkem hořelo věčné světlo, promluvil hlas k jeho srdci a rozkázal mu volat:

„Narodil se milostiplný Osiris, veliký král!“

Pamylos uposlechl, a tu, když skončil zvolání, jehož ozvěnu vítr zanesl do celého širého světa, objevila se v pološeru svatyně záře. Poznenáhlu brala na sebe tvar muže, zahaleného v královská roucha, s dvojitou korunou a vysokým chocholem z peří na hlavě; v jedné ruce třímala postava královské žezlo a důtky, v druhé ruce nesla něco, z čeho vycházel tento oslnivý jas.

Světelná postava se blížila k prahu svatyně, takže Pamylos, který v hluboké bázni klesl na kolena, nyní již rozpoznával její tvář. Byla bezvousá, nadpozemsky vznešená a připomínala klidný obličej sochy boha s korunou z per na hlavě, jak byl vytesán z kamene ve

svatyni, kde od věků pohlížel na ty, kteří k němu přicházeli v radosti nebo ve strasti.

Pamylos se sklonil až k zemi a veliký strach zachvátil jeho srdce, které přestávalo bít bázní.

Zářící postava v královském rouchu však promluvila tichým, velebným hlasem:

„Neboj se, ó muži, který jsi vyvolen za pěstouna Syna božího! Vychovej božského Osirise a památka jeho narození nechť slavena je tebou a všemi pokoleními lidstva!“

Pamylos, všecek se chvěje, povstal se země a tu mu Zjev vložil do rukou onu zářící věc, pak vztáhl své žezlo jakoby v záštitu a v žehnutí, načež náhle zmizel.

Záře v Pamylových rukou se změnila v narůžovělé světlo, jež se zmenšovalo, až přejalo tvar hošíka černých hustých vlasů a líček barvy planých růží.

Dítě bylo velké síly a krásy a úsměv jeho tmavých zářících očí a malých úst způsobil jásot v duši příštího pěstouna.

A radost zavládla mezi veškerým lidem v okolí Amenova města, když spatřili božského chlapce, který sám počal chodit a mluvit, a všichni žasli nad jeho moudrostí, laskavostí a důvtipem.

Pamylos plnil úkol pěstouna s pokorou a svědomitostí, ale čemu, nebohý, měl hošíka učit...?

Mladistvý Osiris byl nejenom moudřejší nežli všechny děti jeho stáří, ale dokonce moudřejší nežli sám Pamylos a kněží chrámu Boha Otce, kteří jediní vynikali nad ostatními obyvateli nilského údolí, žijícími dosud divošskými způsoby.

Jeho pěstoun ho sice bral každého jitra do chrámové školy, kde jej chtěli kněží učit psát perem, vykládat mu význam a tajemství znaků, jež vynalezl Thot-dějepisec, a číst na dřevěných tabulkách, ale Osiris rozuměl všemu tomu lépe nežli oni. Naslouchali v úžasu, když naopak se je jal on učit, že vždy je třeba mluvit pravdu a půso-

bit dobro, nečinit nikomu nic zlého a být milosrdným, že bohulibé jest napájet žíznivé, krmit hladové a odívat potřebné...

Tyto základy nauky o dobru a milosrdenství byly překvapením i pro samotné kněze, kteří, ač byli duševně vyspělejší než neuvědomělý lid, sídlící v městě Thébách, v jeho okolí a v celém Horním a Dolním Khemu, jak totiž tehdejší země byla rozdělena, přece sami přinášeli bohu lidské oběti, ponejvíce válečné zajatce, ať již černochy z Nubie, nebo hnědovousé muže, pochytané při plavbě v zámoří. Ti pak všichni bývali na počest Boha Otce zardoušeni před oltáři.

A proto, když kněží chtěli Osirise poučovat o bozích a obřadech, jakož i o obětech k jejich počtě konaných, hošík jim důstojně odpověděl:

„Kým jste, ó muži, kteří chcete mluvit o Bohu Otcí ke mně, Bohu Synu...? Můj čas přijde, a tenkrát se otevrou vaše srdce, oči a uši, a vy, kteří jste čistého srdce, budete vyvoleni, abyste nahlédli pod poodhalený plášť Pravdy!“

I zaradovali se kněží a počali uctívat Osirise, ale on odešel se svým pěstounem Pamylem, aby se s ním cvičil v umění zacházet se zbraní, v šermu mečem, vrhu oštěpem, střelbě lukem, jízdě koňmo a na válečném dvoukolovém voze, v běhu, zápasu a v plování...

* * *

Stalo se však, že poblíže města Tentyris, v bažinatém kraji, porostlém kol dokola hustými stébly zpívajících rákosin, když den čtvrtý se stápl v nachovém světle, jehož záři přijímaly vody a vracely ji v modrých odrazech snivým květům lotosů, narodila se nevlastní sestra božského chlapce Osirise, božské děvčátko, jemuž z vůle Boha Otce bylo dáno jméno Isis.

V té chvíli se celá Příroda rozjásala radostným zpěvem ptactva a bzukotem hmyzu, rákosí se rozechvělo v závanech větru, jenž roztančil bílé závoje mlh nad květy a vodami, až celý kraj se naplnil hudbou barev, světél a plamenů, a vzduch byl prosycen vůněmi všeho rostlinstva.

Z lůna bažin, z lotosových květů a rákosí se zvedla něžná postava úchvatného dítěte, okouzlující holčičky, jejíž krása se vymykala každému popisu, zvláště pak její obličej s širokýma, omamujícíma očima, jež chvílemi se zdály modré jako letní večerní obloha, chvílemi zelené jako záblesk broušených smaragdů. Hrdá a vážná křivka rtů zdobila obličej, na jehož čele plálo slabé světlo, které mohlo být odleskem zlatých kadeří teplého kovového odstínu, právě tak jako leskem, jenž ozařuje tváře Nesmrtelných. Nic v ní prostě nebylo lidského a zdálo se, že věčné Božství vtisklo této bytosti nadpřirozené podstaty pečeť křišťálového Snu, seslaného bohem Otcem člověčenstvu tápajícimu v nejistotách.

Děvčátko, zahalené v průhledný modravý závoj, třpytivě zlatitý, jako by se na něm zachytil obraz všech hvězd nočního nebe, se zasmálo v odpověď holdu Přírodou mu prokazovanému, a tu se zdálo, jako by v tomto melodickém, sladkém smíchu zazněl cinkot stříbrných zvonků a rolniček...

Poté Isis, tato božská dívka, vykročila...

Odcházela od lotosových tůní, od vod, na nichž velké leknínové květy se podobaly bílým obětním miskám, a tenkrát rákosí se uhýbalo, aby nezranilo její malé nožky, ubírající se k břehu velké řeky...

Dlouhé je putování od města Tentyris podél dlouhého toku Nilu, tohoto otce všech vod, a dlouho putovala Isis, Královské Potěšení Boha Otce Amena-Raa, až z dítěte se stalo děvčátko a z děvčátka dívka...

Byla-li krása božského dítěte nepopsatelná, co je možno říci o kráse Královského Potěšení – o Isis v jejím dívčím věku...?

Bylo-li vepsáno později do desek, že byla „stokrát krásnější“, bylo to proto, že nikdo nedovedl říci nic jiného. Počet sto jest ještě příliš slabý...!

Ovál jejího obličejce byl egyptské čistoty, matná pokožka nepotřebovala ani nejmenší stopy líčidla.

Čarovné plameny jejích zelených očí metaly uhrančivé paprsky, které ovíjely jakoby spleť smaragdových pavučin lidská srdce magickým svitem, jež připomínal chmurný jas na dně podsvětní řeky Acherontu.

Její tělo mělo jemnost alabastrové sochy. Její pleť perleťového lesku se zdála vyhlazena ze sametu něžnosti. Její vlasy byly vlnami roztaveného zlata. Na její tváři, ideálně krásné, tkvěla bledost a pečeť božských údělů i žalů, pro něž není úlevy v osudné chvíli, již nese předurčení. V úsměvu jejích zářivě rudých rtů, jakoby porosených vřelou krví, bloudily stíny touhy a nesmírné zádumčivosti. Její pohled byl podoben smaragdovému paprsku, který vyrazil z temného mřížoví řas, ale když víčka se snesla na oči jako jemná mlha na záhadnou a tichou vodní hladinu, dlouhé černé řasy vrhaly kruhovitý stín na její božskou tvář...

A tento živoucí obraz Božství, vtělený z vůle Amenovy v lidskou podobu, krácel podél břehu Nilu za svým posláním...

Je možné být Královským Potěšením, ale přesto je možné mít hlad a žízeň, a být unaven jako každý lidský tvor!

Unavena, žízniva a hladova byla i Isis, když přišla do Města staobelisků, ale než prošla jeho branou, zahalila svou božskou tvář, aby její krása nepomátla smysly smrtelníků.

Smutek a zděšení vládly v Městě, neboť jeho obyvatelé byli postiženi zlou nemocí, jež působila bolestivé rány, v nichž maso uhnívalo, takže choří touto nemocí umírali v strašlivých mukách.

Postrášení obyvatelé přinášeli v oběť všechny své šperky a bohatství třem čarodějům, kteří se prohlásili za kněze boha Zla, jehož je třeba uctívat, aby se usmířil a přenesl dílo zkázy na jiný kraj.

Byli to tři zakrslíci, žijící podvodem a lstivostí, a nic nebylo dostatečně veliké, aby tím byla změřena jejich mrzkost. První z nich býval z nejposlednějších chrámových sluhů, který přijímaje od věřících milodary, přisluhoval knězi pečujícímu o věčnou lampu svatyně. Byl to černý skřítek, černý i svou duší, již sám Stvořitel uznal za hodnu vstrčit do černé louže.

Druhým byl skrček, který se stal boháčem, tyje z otroků, od nichž mámil výkupné, slibuje jim propuštění a svobodu; zrcadlovým obrazem třetího byla zvěřina zapáchající v rozkladu, a jeho prolhanost se kryla štítem zdánlivé ospalosti.

Tato trojice podvodných čarodějů ohloupila mocné Město sta obelisků a klamala jeho veškerý lid...

V městě tom však žil i muž jménem Athyr, nazvaný tak podle svého zrození v měsíci athyru, v době, kdy slunce přechází ze znamení Štíra do znamení Střelce. Když třetí z čarodějů, zvoucí se Magem, po druhé úskokem připravil Athyru o veškerý majetek, seslala na něho podlá trojice ještě onu strašlivou nemoc, aby ho, poznamenaného její děsivou pečetí, vyloučila z okruhu všeho lidského.

Zatím čarodějové předkládali zámožným obyvatelům zvláštní jídlo, jakési malé bochánky, o nichž tvrdili, že jsou tělem bohů a že jejich použití je ochráněním proti veškerým nákazám. A obyvatelé města zahrnovali čaroděje svou přízní – a umírali...

Po probdělé noci stál Athyr u palmového háje. Jeho duše byla naplněna zoufalstvím, neboť co se stane s jeho starou matkou, jejímž byl jediným živitelem...? Jak může uvítat ve svém domě útlobokou Ger-Ity, již patřilo jeho srdce, až se vrátí z dálné země Puntu, kam s karavanou odejela hledat vzácné perly...?

Malé, bezbarvé a neurčité světlo pronikalo mezi stromy a zachytilo se nad písčitou půdou. Athyr v rozrušení mysli, nepříčetný bolestí, jež mu působila nemoc, projevující se otevřenou ranou na levé ruce, počal přecházet pod palmami, když tu náhle stanul zděšen. Proti němu se blížil příšerný a majestátní had, se vzdušnou šíjí a vysoko vztyčenou hlavou.

Athyr, třebaže se již pro svou chorobu považoval za zasvěcence smrti, přece nechtěl zemřít uštknutím – ale strnulý pohled nepohyblivých hadích očí jako by ho přikoval na místě.

V té chvíli však vyšla z palmového houští štíhlá dívčí postava se zahaleným obličejem.

„Neboj se, ó muži!“ pravila mírným hlasem, a malým křížem, zakončeným smyčkou, zvaným ánhk, pokynula hadovi, který rázem pozbyl hrozivého vzezření i mohutnosti a sklonil se před ní v hluboké pokoře a bázni.

„Jsi bohyně či pouhou ženou smrtelnou, ó mocná paní?“ zvolal Athyr, pozdravuje zahalenou příchozí.

„Jsem Isis – a nyní mi pověz, co sužuje tvé srdce, neboť není třeba být bohyně nebo kouzelnice – když každá prostá dívka dovede vyčist z tvých očí nesmírný zármutek!“

Athyr jí několika slovy vylíčil svůj smutný osud a vyprávěl jí o nebezpečné nemoci, jež zamořila Město-sta-obelisků, a o neméně krutém řádění tří čarodějů.

Isis mlčky naslouchala a pak velitelsky pokynula hadu. Ten se pokorně připlazil a na její povel se vztyčil, pak se bleskurychle mihla jeho hlava, že ji Athyr ani nemohl sledovat, a hadí zuby se zařaly do kříže se smyčkou.

Isis opět pokynula hadu, který znehybněl, jako by očekával další rozkazy. Avšak na kovovém kříži zpozoroval Athyr drobné krůpěje – krůpěje jedu, vytrysklého z hadích zubů.

Dívka se zahalenou tváří přistoupila k Athyrovi, vzala ho za ruku, a nežli se nadál, lehce zabodla ostrou hranu kříže do otevřené rány, do níž skanuly krůpěje hadího jedu.

Mladému muži se zatmělo před očima a pozbyl vědomí...

Když procitl, schylovalo se již k večeru. Jeho první pohled platil paži, a tu v radosti vykřikl: rána byla zacelena – paže se uzdravila...

Chvatně se jal paži pravou rukou třít, ale zahojená pokožka, na níž nebyla ani jizva, byla stejně hebká jako před onemocněním. Krev se mu vehnala do tváří, ale tentokrát to nebylo radostí, nýbrž studem, že opomenul vzdát díky své záchránkyni.

Ta seděla opodál na kameni a had tiše ležel u jejích nohou.

Třebaže Athyr nemohl spatřit její tvář, pocítil na sobě pohled očí závojem zakrytých. A tento pohled byl tak slastně hřejivý, jak

může být pouze pohled milující matky, sestry nebo dobrotivé vyšší bytosti.

Když počal pronášet prvá slova vděčnosti a díky, Isis ho přerušila a vyzvala ho, aby se odebral do města a přivedl k ní všechny, chudé i bohaté, kteří byli postiženi onou zákeřnou chorobou, rozžírající jejich těla i vnitřnosti.

Athyr pln nadšení uposlechl, a Isis po celou noc, kdy nad palmovým hájem se skvěla hvězda Sirius, shlížeje se v bezedných hloubkách smaragdových tůní, jimiž byly oči božské dívky, vpravovala svou kouzelnou mocí krůpěje jedu hada Aspise do krve nemocných, vraceje jim tak zdraví.

Aby je však probudila z otupělosti, kterou byli zachvácení tak jako dříve Athyr, hrála přitom na zvláštní hudební nástroj, jež si zhotovila a jež nazvala sistrem.

Sistrum mělo podobu protáhlé podkovy, na zúženém konci opatřené držadlem, do které byly zasazeny kovové tyčinky se zlatými zvonky. Když je rozezvučela, zdálo se, že zlaté a stříbrné vážky narážejí na sebe tenkými kovovými křídly, že odlétají a opět se vracejí, aby jako korunu vytvářely zlatou krajkovinu tónů kolem její hlavy.

A tak se nemocní za zvuku zvonků sistra probouzeli jako zdraví k novému životu a jejich jásot a díkyvzdání zaznívaly až do Města-sta-obelisků.

Kouzelná činnost neznámé dívky se zahalenou tváří nemálo pohněvala trojici mrzkých čarodějů. Přímo běsnili záští a pomstou, když se dozvěděli, že ona mladá kouzelnice dokonce prohlásila, že jimi prodávané bochánky nejen že nejsou tělem bohů, ale že ona sama naučí lid vyrábět stejné bochánky, aby se ve velkém množství staly nejvydatnějším z pokrmů.

Proto druhý ze skrčků-čarodějů si získal několik mužů z městských stráží, a když Isis odpočívala po vykonaném dobrodiní, a odpočíval i had Aspis, který vydal veškerý jed ze svých zubních váčků k záchraně nemocných, přepadli ji a chtěli ji odvléci do města.

Had se s hněvivým sykotem vztyčil, aby Isis chránil, ale ta mu pokynula – a tu se Aspis jako živý kotouč začal obtáčet kolem dívčích boků, otáčel se výš a výše, až se obtočil kolem dívčí hlavy zastřené závojem; tam nad božským čelem se hadí hlava v mírném oblouku vztyčila proti útočníkům, jako by je chtěla fascinovat svými očima.

Útočníci strachem ucouvli, ale Isis se zasmála podivným smíchem, při němž čarodějům i strážcům tuhla krev v žilách a kostmi pronikala hrůza, jakou nikdy nepocítil žádný muž z nejpříšernějších věcí pozemských.

Pak Isis, s Aspisem na hlavě jako živou korunu, vykročila a lehkým, vzdušným krokem šla před útočnický do Města-sta-obelisků. Tam, když přišli na prostranství před branami chrámu, na kterém byla již zapálena velká hranice, se trojice čarodějů vrhla na dívku. Strhala z ní závoje, chránící její tvář a střežené hadem – a za rouhavých zaklínání ji vhodili do plamenů před očima ustrašeného davu, který strážci udržovali zbraněmi v patřičné vzdálenosti.

Athyr, jenž se chtěl pokusit o záchranu božské Isis, byl spoután a měl být jako smírná oběť zardoušen před oltářem.

Zmítaje sebou a pokoušeje se přervat pouta, zíral ke hranici, ale v tom mu jazyk ztuhl v ústech a jen oči se rozšířily v užaslém obdivu, kdežto z hrdel zločinných tří čarodějů se ozval nejstrašnější výkřik hrůzy, jaký kdy unikl z lidských úst.

Rudý oheň hranice měl náhle odstín fialový, až nabyl barvy kouzelného safírového plamene, plamene jasně modrého, jenž je lázní těl bohů.

A safírový plamen nabyt tvaru kříže se smyčkou, žezla to, jež držela Isis v ruce a jež v Ohni věčného života se stalo navždy jeho symbolem a znamením.

Uprostřed modrého plamene stála Isis ve své nezastřené kráse, korunována hadem s polovztyčenou hlavou, božským odznakem Královského Potěšení...

Ale plamennou saffírovou lázní se tělo hada změnilo v temné zlato a jeho oči se staly modrými drahokamy.

Od oné chvíle se pak na věčné časy had Aspís stal výsostným znakem a ozdobou hlav a vladařských korun egyptských bohů, bohyň, králů a královen, a byl pojmenován Ureem...

Na pokyn Isis uhasl modrý plamen a spadla pouta Athyra, který se v čele lidu vrhl na tři odporné čaroděje-skřečky a spoutal je.

Se sklopenými zraky blížili se všichni přítomní ke Královskému Potěšení, neboť Isis nyní jako by sama byla plamennou postavou. Její žezlo a Ureus nad jejím čelem se jiskřily v purpuru a šarlatu slunce, ale více než ty se jiskřily její nádherné, nesmírné oči. V nich bylo cosi tak nadpozemsky mocného, že i kněží, když je nyní po prvé užřeli nezastřeny, si šeptali, že tam stojí bohyně, a nikoli dívka-kouzelnice.

A Isis ve svém klidu, ve své hrdé kráse a ve svém mlčení se zdála nesmrtelná jako vítěz, který přemohl smrt – ne dívka, uvržená před chvílí do ohně hranice.

Když se přioděla jedním z dvanácti pláštíů, jež byly chovány v chrámu na znamení dvanácti hodin nocí a dvanácti znamení nebeských, jimiž musí proplout bůh na svém slunečním člunu, vyřkla slova strašlivého prokletí nad třemi čaroději, odsouzenými, aby zmizeli pro vždy a na věky. Potom rozkázala, aby nebyli zabiti ti, na nichž spočívá kletba, ale aby byli odvedeni do svatyně Boha Otce Amen-Raa, který je sám odsoudí.

I chopili se kněží a strážé tří strachem omdlévajících čarodějů, vtáhli je do temné svatyně před kamennou sochu Boha Otce, kde jim rozřízli pouta a zavřeli za nimi těžké dveře, kterými nemohlo proniknout ani jejich kvílení ani jejich zlořečení.

Oděna slunečním jasem kráčela Isis na luka poblíže města a tam mezi travinami ukázala kněžím a lidu pšenici a ječmen, divoce rostoucí s ostatními rostlinami.

Poučila je, aby zkypřili půdu a do ní zvláště zaseli zrna z klasů pšenice na poli jednom a zrna z klasů ječmene na poli druhém. Až

ze zrn vzrostou rostliny a jejich klasy se ozlatí v slunečních paprscích, pak necht' z nich vymlátí zrní a rozemelou je v bílý hebký prach – mouku, z níž budou péci větší bochánky, než byly ony, které tři čarodějové-podvodníci vydávali za tělo bohů.

A tak získaný nový pokrm se od tohoto dne bude zvat chlebem, a stane se nejrozšířenějším pokrmem synů lidských.

Tak moudrostí a dobročinností božské Isis se chléb stal nikoliv tělem – ale darem božím...!

Potom si Královské Potěšení opět zahalilo tvář a jalo se kráčet zpáteční cestou po druhém břehu, proti toku Nilu. V Městě-sta-obelisků, které zásluhou Athyrovou bylo přebudováno a k poctě Isis přezváno na Bubastis, uctíval lid od těch dob božskou dívku jako svoji patronku. Později pak ve spojení s příběhem Athyrovým jí dával jméno Svaté Panny Athyri a slavil ji jako dárkyni úrody, plodnosti a ducha Přírody, nesmrtelné Krávy v Plameni, u jejíchž nohou leží had.

Athyr vždy k její oslavě po sklizni pšenice a ječmene pořádal slavnosti, a později, když mu Isis poslala z Théb svou sošku, zhotovenou Thotem, Dějepiscem a Mistrem Umění, v níž byla zpodobněna tak, jak ji užíval Athyr i ostatní, dvanáct nejvážnějších kněží odívalo sošku dvanácti pláštíky na památku dvanácti pláštů, jež jí byly nabídnuty, když vystoupila z modrého plamene ve své nezahalené kráse. Pláštíky byly z tkanin zpola černých a zpola třpytných, aby všem připomínaly, že v jejich znalostech o Isis jest světlo i temnota.

Před soškou byl poté v oběti ve tvaru světlého terče pozvedán první čerstvě upečený chléb, jehož požívání Isis lid naučila, přičemž bylo zvoněno zvonky, aby mysl věřících se povzbudila v rozjímání, tak jako když Svatá Panna svým sístrem probouzela nemocné z otuplosti tělesné i duševní.

Ale ještě dříve nežli toto vše bylo konáno, téhož dne, kdy se Královské Potěšení vzdalovalo od Města-sta-obelisků, Athyr s kněžími se odvážili pootevřít těžké dveře a nahlédnout do svatyně Boha Otce Amen-Raa.

A tam u jeho sochy spatřili ležet tři skřečky-čaroděje mrtvé. Nikdo nevěděl, zda je zahubil strach, když na ně shlížely kamenné oči Boha Otce, nebo zda se zahubili navzájem.

Nikdo se také nepokoušel zodpovědět tyto otázky, neboť kněží odstranili těla zlosynů ze svatyně a vyhodili je za obvod města, aby se tam stala potravou hladových šakalů a supů.

Jejich příběh byl zapsán v chrámové desky, avšak nebyl již nikdy nikomu vypravován, neboť viníci byli odsouzeni ke kletbě zapomenutí a zániku, a tak jejich jména se stala lidu odpornějšími než zápach zdechliny v letní den, kdy nebe sálá žářem; a také na onu strašlivou nemoc, jako rak rozežírající těla a jejich vnitřnosti, vyléčitelnou jedem hada Aspise, bylo zapomenuto.

Zapomenut však nebyl had Aspis, zvaný nadále Ureus, který se od těchto dob v celém Egyptě stal hadem posvátným. A ti, jejichž hlavy zdobil jako odznak moci a symbol neznámé síly uzdravení, známý pouze zasvěcencům, byli v upomínku na příběh božské Isis jako ztělesňovatelé bohů a dobra pozdravování zvoláním:

„Život, Síla, Oheň, farao!“

* * *

Zatím v bělokamenném městě Thébách vyrostl Osiris pod pečlivým dozorem svého pěstouna v krásného jinocha. Byl štíhlé postavy a vysokého vzrůstu, takže převyšoval všechny thébské muže. Byl moudřejší než nejstarší z kněží, neboť byl stále více zasvěcován do hlubší moudrosti, když za měsíčního svitu, kdy bázeň jímá srdce všech smrtelníků, vstupoval do osamělé svatyně. Tam hledíval na kamennou sochu Amenovu, na tváři úsměv, s jakým jen dítě vzhlíží k svému otci.

„Což tě, ó Osirisi, neděsí ona pochmurná socha, která se nepohnula od počátku světa?“ ptal se jinocha jeho pěstoun Pamylos, když se Osiris za úsvitu vracíval domů.

„Socha boha není ani pochmurná, ani mne neděsí – promlouvá ke mně, a já jsem šťasten,“ odpovídal Osiris.

„Promlouvá? Což kámen může mluvit?“ pokrčil rameny Pamylos.

„Nevím. Domnívám se, že to mluví její duch, který mne seznamuje s příběhy, jež se udály před mým narozením a jež se přihodí, až já budu mrtev a Bůh Otec bude zván jinými jmény.“

„Což ty, ó božský Osirisi, jehož zrození bylo ohlášeno Hlasem jako zrození velikého krále, máš zemřít?“ zvolal s úžasem Pamylos.

Osiris naň vážně pohlédl a odpověděl:

„Znám den, o němž vím, že jej nepřezijí!“

A tu ho Pamylos počal prosit, aby již vyslyšel prosby kněží a všeho thébského lidu a stal se jejich králem. Před ním vládli již po Bohu-Stvořiteli Šu a Geb, ale znechuceni nevděčností lidí odešli od nich a zůstavili je sami sobě. A jak lidé žili! Žili jako divoši, s námahou obhajovali svůj život v zápasech s divokou zvěří, až se stali tak divokými jako ona. Pobíjeli se navzájem v bratrovražedných bojích, ba dokonce se stali lidožrouty, usmrcujícími a pojídajícími své zajatce.

Zbyla jen hrstka lidí a kněží, usídlených v městech a chrámech, založených za vlády bývalých Tří králů, ale i kněží již zapomněli na své poslání a tonuli v bludech a nevědomostech.

„Ujmeš-li se vlády nad nešťastnou zemí, pak se staneš, ó Osirisi, jejím spasitelem!“ končil Pamylos svůj výklad.

„Bud' trpělivý, muži,“ odpověděl Osiris. „Stanu se netoliko Spasitelem země, ale i Vykupitelem všech lidí – až přijde můj čas.“

Zaradoval se jeho pěstoun a zvolal:

„Kéž by tomu již tak bylo!“

Osiris se lehce pousmál a řekl:

„Bláhový, ani Bůh Syn nestačí, aby vrátil nynější zdivočené lidské tvory jejich lidské důstojnosti. K tomu je zapotřebí moudrosti, prozíravosti, něžnosti a krásy Té, jež Byla, Jest a Bude, božské Isis – Té, jejíž příchod očekávám a k Níž můj duch vystupuje jako duše lotosu

z kalichu květu a spěje vzhůru k Její hvězdě, jasnému Siriovi, po jeho paprscích, jež pod mým dotekem se rozeznávají v píseň božské touhy!“

„Kdy přijde Ta – kterou očekáváš? Kdy se ujmeš vlády, ó božský?“

„Až se z jinocha stane muž!“

I oznámil Pamylos tuto zvěst kněžím chrámu Boha Otce Amen-Raa a veškerému lidu v Thébách, a všichni se těšili, že je blízka doba, kdy přestanou žít v úzkostech a strachu před přepadeními, hrozícími jim od divých mužů, kteří se v hloučcích i v celých kmenech odvažovali až k hradbám města.

V den, kdy Osiris vyspěl v muže a kdy nadcházela chvíle, v níž se měl ujmout vlády, Pamylos jej zavedl k řece Nilu, aby prošel očistou v starobylém obřadu křtu.

Osiris vstoupil po pás do řeky a Pamylos, vzývaje Boha Otce, lil na něho vodu.

V té chvíli se vznesl nad hlavu Osirise sokol s široce rozpjatými křídly, v jehož podobě svítí Duch boha a jenž se stal odznakem všech králů Dolního a Horního Egypta; a z výšin se ozval hlas:

„Ty nezahyneš, ó Osirisi, a nezahyne tvůj duch, ty jsi Duch!“

Po obřadu křtu se Osiris rozloučil se svým pěstounem a odebral se na poušť, aby se tam po deset dní postil, to jest nejedl nic a nepil nic, v čem by bylo života, a v rozjímání se připravoval na své královské poslání.

V devátý den jeho postu, jenž byl posledním dnem letního slunovratu, kdy svět je pln parna a žhavosti, kdy vášně se stávají nejzhoubnějšími a jedy nejnebezpečnějšími, pásli na druhém břehu řeky Nilu pastýři stáda býků, krav a ovcí, neboť dobytek tam nalézal chutnou a hojnou potravu a pastýři si mohli hovět ve stínu stromů nedalekého jezera.

Pastýři byli polodivocí a hloupí lidé, s myslí zatíženou pověřivostí. A jejich předák nebyl chytřejší, ač jinak to byl muž plný zdraví a síly.

K onomu jezeru došla toho dne i Isis, jež dospěla v ženu tak jako Osiris v muže a prošla obřady Očištění.

Isis na břehu jezera odložila šat, položila se do vysokých travin a vystavila své tělo žhavým dotekům slunce. Světélkující zraky upřela kamsi do neurčité dáli, až se zdálo, že pronikají korunami stromů a dolétají přes druhý břeh Nilu k nedaleké poušti, kde prodléval milovaný Osiris, který se již nazítrí měl stát jejím chotěm...

Rozšířená zornice jejích očí pohltila zvláštní barvu duhovky a zářila z hloubky sama svými výbušnými zelenými blesky, které plály touhou a proroctvím.

Avšak záhy si Isis opět nasadila neproniknutelnou masku. Povýšená lhostejnost dodala jejím očím obvyklé sametové hebkosti. Prchavý stín úsměvu přelétl přes její tvář, koutky úst se prohnuly v laškovně křivce, mladistvé štíhlé tělo se vztyčilo, aby se v zápětí s rozkoší vrhlo do mírně zvlněných vln, jež na ně působily jako něžné doteky neviditelných hedvábných rukou, hladily je a zase k němu přiléhaly jako mrazivé jiskry, jež se rozněcovaly vnitřní září, prostupující celou její bytostí.

Pak se Isis vyšvihla na kámen, vyčnívající nad hladinu, aby si osušila vlas v paprscích, které se staly karmínovým odrazem tří rubínů, tvořících oslnivé body na těle božského zjevu.

U vědomí slastného příštího osudu slétl jí na rty podivně trpký a prosebný úsměv jako šarlatový sen a v duši mladé ženy se rozhostila lehká bázeň, dívčí bázeň před budoucností...

Zádumčivé myšlenky jí naplnily nitro.

Její štíhlá noha lehkým hnutím maně šplíchla vodou, a krůpěje jak démantové pršky vyplašily motýla, jenž k ní usedl na kámen.

Motýl byl černých křídel s bílým lemem; vzepjal se a oblétl skráně obtočené zlatým Ureem, až zmizel v parách nad jezerem. A tu se zdálo, jako by tento černý motýl smutku vzal na svá sametová křídla všechn smutek božské Isis.

Zatoužila po lidské bytosti, po lidském zpěvu...

Náhle si zaclonila rukou čelo, neboť spatřila přicházet k jezeru statného muže, snědého sluncem i opáleného větry pouště. Snad se chtěl napít vody nebo snad se v ní osvěžit.

Byl to předák pastýřů stád.

Isis mu pokynula v jasném smíchu, volajíc, aby jí zazpíval píseň, kterou pastýři pějí při večerních ohních...

Ale pastýř, spatřiv ji, se obrátil a dal se na útěk.

Bez dechu přiběhl ke druhům a bez dechu jim pravil:

„Hleďte! Když jsem sestoupil k jezeru, sousedícímu s tímto údolím, uviděl jsem v něm ženu, jež nebyla lidského původu. Vlas se mi zježil na hlavě, když jsem spatřil její kadeře: jejich barva byla plamenem. Neučinil jsem, co mi řekla, neboť strach před ní pronikl mými údy.“

Pak zvolal na pastýře:

„Pravím vám: převezte nás na druhý břeh! Náš člun, na němž převážíme býky a krávy, leží u břehu!“

Postrášení, pověřiví pastýři uposlechli hlasu svého předáka. Zahnali býky do řeky, a tito táhli loď, na níž byly krávy a ovce. A zatímco se tak přepravovali na druhý břeh Nilu, ti z pastýřů, kteří znali ještě z dřívějších dob zaříkávání, jimž se přisuzovala kouzelná moc, zpívali takto:

„Můj duch jáás, ó pastýři, ó muži! Není nikoho, kdo by dokázal mne vzdálit od těchto vod v roce vysokého Nilu, jenž se přelévá přes záda Matky Země, takže jezero se nerozezná od jeho proudu.“

Jdi naproti do svého domu, dobytek zůstane na svých místech! Pojď, tvá bázeň přejde a hrůza pomine, až ustane hněv Silné bohyně a působnost děsu Zeměpaní!“

Ráno, když se země rozjasnila, stalo se tak, jak pastýř řekl...

Isis ho potkala, když se odebrala k výběžku jezera. Přicházela, odloživši šat, a její vlas byl rozpuštěn.

Byl den letního slunovratu, předurčený den jejího shledání s Osirisem, a ona šla k jezeru, aby v něm vykonala svou lázeň svatební...

A opět kadeře barvy žhavého zlata jí splývaly v bohatých pramenech, a sluneční paprsky na nich rozněcovaly déšť rudých jisker, zahalující ji v závoj plamenů.

Pastýř hlasitě vykřikl, v bázni klesl k zemi a schoval hlavu do dlaní.

Zastavila se Isis, a pohlédnouc na předáka pastýřů, pravila pohrdlivě:

„Jak hloupý jsi, ó muži! Včera jsi nevyplnil přání dívky, která tě žádala, abys jí zazpíval pastýřskou píseň. Dnes si zastíráš zrak před krásou ženy!“

Lehký posměch na něho zapůsobil jako šlehnutí bičem. S výkřikem se vzchopil, jeho oči zastřela krvavá mlha, a připravoval se ke skoku. Ale Isis vztáhla proti němu mírně ruku, a zatímco on jako by zkameněl ve svém postoji, shovívavě řekla:

„Tvé srdce zná jen strach nebo krvelačnou divokost. Tvůj duch potřebuje probuzení! Proto, až seženete stáda z pastvin, přijď ty i tvoji druzi do Théb, kde se vám dostane světla!“

Opět pokynula rukou, a pastýři se vrátila vláda do těla. Neobratně se ukloniv, jako slabé děcko se potácivě vracel od jezera ke svým stádům.

Isis se vykoupala v modrých vodách, oblékla jemné bílé roucho, lemované královským purpurem, nakadeřila si vlasy, napuštěné voňavkami, a vložila si kolem skrání odznak své důstojnosti a moci, korunu ze zlatého Urea. Když si ještě lehce nalíčila obočí, řasy, rty a nehty – jak činily všechny královny a paní egyptské – zahalila se do závojů. Držíc v ruce žezlo, Kříž věčného života, odešla i ona k Nilu, na jehož druhém břehu se rozkládala do dáli poušť, a tam Osiris zakončil desetidenní půst, kterým se připravoval k převzetí královské hodnosti a k úřadu velekněze, nejvyššího služebníka Boha Otce Amen-Raa.

Pastýři, jimž jejich předák vyprávěl o setkání s krásnou paní a o jejím vzkazu, aby se později dostavili do Théb, stáli v ostýchavé

vzdálenosti poblíže svých stád a bázlivě pozorovali štíhlý jasný zjev, který došel až na samý břeh Nilu, kde stanul.

Ale nikdo z pastýřů se nedovtípil ve svém dosud zatemnělém srdci, aby se nabídl, že mocnou paní převezve v člunu na druhý břeh.

Isis však na jejich nabídku nečekala. Lehce se shýbla, vzala hrst písku a hodila ji před sebe do řeky. A v té chvíli se voda řeky Nilu rozestoupila na obě strany, vytvářejíc chodbu průsvitných, zelenavých stěn, jejíž podlahou byl jemný písek.

Suchou nohou přešlo Královské Potěšení na druhý břeh Nilu, jehož vody se opět zavřely...

Zatímco pastýři zpozvěděli s hrůzou přihlíželi tomuto kouzelnému výjevu, Isis-Kouzelnice se ubírala k poušti, na jejímž kraji ji očekával mladý a krásný muž vysoké postavy, jí předurčený božský ženich Osiris.

Spatřiv ji, stěží potlačil výkřik radosti a nadšení, který se mu dral na rty. A teprve když se jí hluboce poklonil a ona se mu uklonila v odpověď, pozdravil ji slovy:

„Bud' vítána, ó Isis, jež v záři Boha Otce Amen-Raa jsi nabyla života, abys naplnila krásou, štěstím a láskou život můj, abys jej posvětila v růžových poutech svatého spojení a abys lidstvu přinesla svou moudrost a něhu!

Bud' pozdravena, ó Isis, milovaná mnou již před svým zrozením!“

A Isis odpověděla sladkým, melodickým a pohnutím lehce se zachvívajícím hlasem:

„Bud' pozdraven, ó Osirisi, božský Sne, jehož obraz v třpytu hvězd prošel a projde tisíciletími!

Bud' pozdraven, mnou milovaný již před svým zrozením, ó Synu boha, jenž jsi se zrodil ve tvaru člověka, abys byl Spasitelem všech lidí!“

Zatímco mluvila, díval se na ni, ale zřel pouze její oči, její veliké oči, jejichž duhovky měly tak podivný odstín teplé zeleně a zlata

a jejichž záhadný odlesk na něho působil tak podmaňujícím dojmem, že se chvěl jako rákosí ve večerním vánku.

Když dozněla hudba jejich slov, vzchopil se, a vztáhnuv k ní paže, zvolal:

„Bud' pozdravena, ó Isis, božský Sne, vcházející v slavnou skutečnost, aby se naplnila vůle Zákona a Osudu!

Pojď do mého objetí, Kráso nesmrtelná a vznešená!“

Isis se mu vrhla do náruče, políbila Osirise na rty a celé její srdce a celé její mládí bylo v tomto splynutí jejich rtů. Potom mírně odchýlivši hlavu řekla:

„Vítám tě, ó Ty, který budeš králem Té, jež je královnou hvězd a dechem Přírody a s níž budeš vládnout Egyptu a všem světům! Tím se vyplňuje příkaz Boha Otce, jenž nám dal se narodit. A přinese-li nám Láska utrpení a smrt, zbude vždy Láska, o níž bude vypravováno pokoleními pokolením, jaká se dosud nenarodila, a která je nejcennější na světě a jíž není po smrti konce.“

Když tato velká slova skanula z jejich rtů, vypadala tak královsky a nádherně, že se Osiris před ní sklonil jako v přítomnosti boha. Ale pak vzpřímiv se pravil:

„Naše smlouva královská i smlouva lásky jsou učiněny!“

„Zpečetíme je, ó Osirisi!“ a s těmito slovy Isis vztáhla k němu Kříž věčného života, který políbil na znamení věrného poddanství. Poté sňala zlatého Urea ze svých skrání a na chvíli mu ho vložila na hlavu, korunujíc ho na svého krále. A zatímco tak stál, sklonila Isis před ním koleno a uctívala jej. Osiris ji však zvedl k sobě, objal ji, a v té chvíli je obklopily sluneční paprsky lázní záře a plamenů.

Isis a Osiris se bok po boku vraceli do Théb, kde nejstarší z kněží chrámu Boha Otce Amen-Raa spojil jejich ruce a prohlásil je za muže a ženu.

Když starý kněz po dávném zvyku podal nevěstě, jež se v té chvíli stávala chotí, poupě lotosu, Osiris, ujímaje se hodnosti velekněze Boha Otce, zazpíval první hymnu na jeho počest:

„Bud' veleben, ó Amen-Raa, Pane trůnů Obou zemí,
Pane pravdy, Otče bohů,
Nejvyšší hlavo, která stvořila celý svět,
jenž dáváš šířit se všemu stvořenému,
co povstalo z pravodstva,
jehož milost stvořila světlo,
nad jehož krásou jásají bozi,
jejichž srdce ožívují, když vidí Tebe!
Chválu Tobě pěj všichni, protože se do únavy
zaměstnáváš námi!
Chválu Tobě provolávají všechny cizí země
až k výšinám nebe, ke kraji země a do hlubin oceánů.
Bozi klaní se Tvému Veličenstvu,
vynášejíce slávu toho, který je stvořil.
Budiž veleben, ó Amen-Raa, jsoucí ve všech věcech!“

Když hymna dozněla a obřad svatební byl zakončen, jeli Isis a Osiris na vítězném dvoukolovém voze, taženém bujným čtverospřežením, ulicemi bělokamenného města Théb a přijímali hold lidu, provolávajícího je králem a královnou. A po prvé tenkrát zazněl pozdrav z úst kněží, pozdrav opakovaný nepřehlednými davy lidí, který vítr v ozvěně šířil po celé zemi:

„Život, Síla, Oheň, faraó!“

Zpěv druhý

Když Isis a Osiris nastoupili na trůn králů egyptských, byli si dobře vědomi, že kromě lásky, vzájemně je vízící něžnými a nesmírnými pouty, je jejich úkolem vrátit zpustlé lidské tvory důstojnosti člověka.

Bylo to nazítří po obřadu svatebním, když ve chvíli, kdy se nad Thébami probouzel purpurově pyšný den, jeden z paprsků v raném pocelu se dotkl skrání spícího Osirise.

Mladý král procitl...

Ve své blízkosti cítil omamnou vůni kadeří žhavého zlata a vonný dech, a když otevřel oči, uzřel, že božský Sen se stal skutečností, neboť nedaleko jeho tváře se skvěla dvojice slastně pootevřených rtů, podobajících se rozpuklému poupěti lotosu, naplněnému jasem Jitřenky, hvězdy červánků.

Dlouhé řasy jako dvojice hebkých vějířů vrhaly stín na obličej nadpozemské něhy, skvoucí se bělostí, jež byla bělostí štíhlého těla, bělostí lotosů a leknínů, rodících se z tajemství průzračných vod, černých jako leštěný onyx a hýčkaných smutkem.

Dotýká-li se paprsek těchto květů, kouzlí na nich tklivý úsměv, v němž smutek se stává ještě hlubším a mlčení ještě výraznějším.

Když pak paprsek, vytrysklý z jitřní hvězdy, způsobil, že se vějíře z dlouhých řas černého hedvábu zvolna pozvedly, Osirisův zrak se ponořil v dvojici smaragdových zřidel, z nichž mu vyšlehly vstříc plaménky lásky...

A tenkrát Isis, ležící po boku svého chotě, promluvila:

„Jak šťastni bychom byli, královský můj choti, kdybychom mohli žítí svému štěstí, štěstí naší lásky! Žel, že Ten, jenž má mnoho jmen a jehož pravé jméno nesmí být vysloveno, předurčil tebe i mne k úkolu, úkolu vznešenému a přece plnému hoře a muk, jehož posláním jest krví a slzami vykoupit život člověka. Splněním úkolu

budou sice oslavena jména Isis a Osiris, ale člověk v krátké chvíli věčnosti zapomene našich jmen, ba dá nám dokonce jména jiná, jež zapomene též, aby se nakonec ze své domýšlivé výše, již dostihne, opět zřítíl do temnot, ve kterých jest a z nichž bude námi nyní naposledy vykoupen. Jeho těkajícímu duchu je hmota bližší nežli bozi, které na chvíli bude uctívat pod nejrůznějšími jmény, a to jenom proto, aby v jejich jménu vraždil a loupil. Pak zapomene i na tyto bohy a bude uctívat sebe až do chvíle, kdy pozbude úcty sám před sebou a vrátí se pod úroveň zvěře, jež žijíc v mém Dechu, Dechu Přírody, ho bude svým pudem převyšovat!“

„Jak chmurná jsou tvá slova, ó božská!“ pravil Osiris, skládaje hlavu nad okouzlující obličej své mladistvé choti.

„Jsou to slova Isis-Kouzelnice, mocné vůči všem, a přece bezmocné oproti Osudu tvému i svému,“ pravila se smutným úsměvem. Pak pohodivši lehce hlavou, zasmála se jako mladá milující žena v prvním ránu probuzení, a v tom smíchu zvučel hravý cinkot zvonků a jasný ples jak znění stříbrných rolničků.

„Nyní mi dej políbení, ó Osirisi, a pojďme, kam nás volá naše poslání!“

A nebylo to poslání snadné.

Lidé již zapomněli využívat plodnost půdy i jejích hlubin. A proto je Osiris za pomoci své královské choti učil pěstovat obilí tak jako ona v Městě-sta-obelisků, a Isis-Kouzelnice před užaslými davy předvedla, jak se sečou klasy, mlátí a zrna se rozemílají v mouku. K takto získanému chlebu, který se stal hlavním pokrmem poddaných božské královské dvojice, se přidružily i pokrmy další.

Osiris začal lid učit i rozpoznávat, pěstít a štěpovat ovocné stromy a vinné keře. A když réva přinesla první hrozny, jal se lisovat víno, a v krajích, kde pro vinice nebyla způsobilá půda, učil obyvatele připravovat z ječmene zvláštní nápoj, jenž nazván byl pivem.

Ale ani podzemní bohatství půdy nemělo zůstat lidu utajeno! Osiris jej učil rozpoznávat kovové žíly v lůnu Matky Země a pod jeho

řízením bylo zpracováváno zlato, stříbro a ostatní kovy. A z kovů byly vyráběny nástroje k vzdělávání půdy, zbraně potřebné k boji proti dravcům, ať již čtyřnohým nebo dvounohým, jimiž byli nadále divoši, ohrožující bělokamenné Théby, které Osiris prohlásil za hlavní město své říše a rozšířil je tak, že napříště byly zvány Městem-sta-bran.

Když byl tak zajištěn pozemský život egyptského lidu, Osiris se jal cvičit muže v umění válečném, aby mohli obhájit svou vlast – posvátný pojem posvátného jména, jež bylo dáno jejich domovině, místu, kde stála jejich rodná kolébka a rodinný krb, u něhož žili jejich rodiče, ženy a děti, místu, kde se mluvilo jejich řečí, v níž také měl být uctíván i jejich bůh!

A aby tohoto boha poznali, a s ním i bohy ostatní, aby se jim mohlo dostat o nich poučení, shromáždili se kněží v thébském velkém chrámu Boha Otce Amen-Raa, kde se Isis rozhodla je zasvětit.

S pokornou myslí a plni dychtivosti spěli kněží do chrámu, neboť všichni poznávali, právě tak jako veškeren lid, že nadešla chvíle vykoupení všech z temnot nevědomostí a úpadku.

Co se nepodařilo dřívějším králům, toho lehce dosahovala božská dvojice svou nadpozemskou krásou, nadpřirozenou moudrostí a vědomostmi, svrchovanou dobrotou a laskavostí svých srdcí!

Isis, doprovázena Osirisem, stanula před sborem kněží.

Ale tentokrát se před nimi neobjevila v úboru královny a paní Egypta, ale v rouchu Zasněcovatelky Velkých Tajemství. Její vlasy, spletené v malé copy, byly jen lehce posypány zlatým prachem, neboť se samy leskly jako praménky žhavého zlata, stékajícího na její oblá ramena; kadeře se skrání byly spjaty nad čelem, tvoříce oslnivý diadém, z něhož se lehce vztyčovala hlava Ureova. Její štíhlá postava byla oděna v průsvitnou skládanou tuniku purpurové barvy, splývající až k alabastrovým kotníkům, přepásanou pod ňadry zlatým pásem, jehož spona byla ozdobena dvěma krokodýlími hlavami, tepanými rovněž ze zlata. Široký náhrdelník z perel, smaragdů, hyacintů a jiných drahokamů zdobil její hrdlo.

Isis zaujala před shromážděním postoj nejvyšší důstojnosti, štíhlé nohy úzce k sobě přimknuty; levá ruka spočívala podél těla, držíc kříž se smyčkou, výsostný znak věčného života. V pravé ruce, splývající až po loket s tělem, třímala sistrum.

Jeho zvonky a tyčinky se rozezvučely v jemném souzvuku neznámé melodie, jako by její duše oslavovala Nejvyššího, a Isis promluvila...

Nejdříve se zmínila o úpadku vědomostí kněží a o tom, jak se zpronevěřili poučování lidu o bozích a ctnostech. Zdůraznila, že slova, která k nim pronese, jsou určena toliko pro ně, jsou základem Víry, ale že lidu dosud duševně tápajícímu by byla nesrozumitelná; a proto kněží v různých svatyních a v různých krajích je musí přizpůsobovat obraznými podáními tak, aby lid jejich podstatu chápal a aby pak žil jako lid věřící. Vždyť člověk, nevěřící v boží Prozřetelnost a její zákony, jež jsou věčné, člověk popírající jsoucnost Nejvyššího a jsoucnost Ducha, jest duševně na nižším stupni nežli nejposlednější z divokých kmenů, dorozumívající se sice pouhými skřeky, ale přesto uctívající sílu ohně a hlas hromu.

Poté pronesla základní článek náboženské víry o Bohu Otci, Bohu Stvořiteli, jenž praví o sobě:

„Jsem Veliký Bůh, stvořený sám ze sebe, a jest Svatá Trojice: Rozum – Slovo – a Duch, a přece jest jen jeden Veliký Bůh!“

Neboť Bůh je Moudrost, jež vymyslila svět a jež našla Slovo jako způsob vyjadřování a nástroj Stvoření. Bůh je Bohem, Slovo samo, slovo okřídlené, které slouží i jako posel myšlenky lidské, sbližuje, zušlechťuje lidi, obíhající a zprostředkující jejich styk ve vědě, umění a v obchodě,“ vykládala Isis a pokračovala:

„Na počátku nebylo ani nebe ani země, bohové nebyli zrozeni a nebylo ani Smrti. Zárodky bytostí a tvorů všeho vesmíru, jenž se rozšiřuje do všech končin výšek a hlubin, byly seskupeny v propasti Núnu. Jen Duch boží se vznášel nad propastí. I zachtělo se mu tvořit, stal se Raa-Hlasem a Slovem, jež bylo počátkem stvoření, neboť Slovem vzešlo Světlo.

Bůh-Otec, jenž má mnoho jmen a jehož pravé jméno je známo jen Jedinému a nesmí býti vysloveno, stvořil bohy ostatní, bytosti vyšší a světy hvězdné, z nichž na zemi byl stvořen tvor, jenž se nazývá člověkem a o jehož vyšší vývoj nyní pečuje božský Osiris.

Bůh-Otec jest králem bohů, kteří jsou nesmrtelní, majíce i těla nepodléhající proměně své ustanovené podoby, ale Duch každého z bohů může vzít na sebe tvar, jaký se mu zlíbí, i podobu člověka, je-li taková jeho vůle.

Každý bůh jest živ Pravdou a Spravedlností a nenávidí lži. Proto každý z vás, ó kněží, a každý z lidu si nakloní boha, vystříhá-li se hříchu, konaje dobro. A je-li kterýkoli z vás stižen nepřízní Osudu, pátrej ve svém srdci, čím jsi boha urazil. Vyznej se před ním ze svých hříchů a pros za jejich odpuštění!

Ale modlitba vaše nebudiž: ‚ó bože, dej mi to či ono!‘, ale modlete se: ‚ó bože, nechť vůle tvá se stane!‘ – neboť příkazem mým jest, aby každý se odevzdal do Vůle boží, Vůle Boha Otce, jenž je Osudem i Zákonem!

Neboť čím je člověk, tvor smrtelný?“ tázala se Isis, a sama odpovídala:

„Každý člověk se skládá z ducha, duše a těla. Když se narodí, přijímaje podobu jednoho z tvarů věcí budoucích, aby se stal jsoucím, dává mu Bůh ducha, jenž je s ním nerozlučně spojen po celé jeho pozemské bytí. Tento duch je nositelem osobitosti člověka, což znamená, že myslí, cítí a chce, určuje jeho skutky a je za ně zodpověděn, neboť on se rozhoduje pro dobro nebo zlo.

Duše lidská je životní silou, jež nemá osobního vědomí, ale její ztrátou nastává smrt. V té chvíli duch opouští mrtvé tělo, anebo zůstává k němu nadále připoután, pokud se neodloučí sám nebo není těchto pout zbaven.

Duch lidský, odloučivší se od mrtvého těla, má tělo nové a Bůh Otec mu propůjčuje záři, takže duch od té chvíle se nazývá ‚Duchem Zářícím‘.

„Zářící duch‘ ovládá tělo, jež je zcela podobné tělu pozemskému, tak jako duch ovládal své tělo lidské, ale není s ním nerozlučně spojen, jako duše je spojena se svým tělem pozemským. Avšak jelikož jsou lidé dobří a zlí, předstupují proto jejich duchové před soud boží, aby tam, před tváří boha, byla podle zásluh zvážena jejich srdce!“

Když Isis nastínila tyto základní články víry, jaká měla být vyznávána v Egyptě, mluvila ke kněžím ještě o obřadech ve svatyních, jakými mají být doprovázena uctívání Boha Otce a bohů ostatních, jakož i o úctě k zemřelým a způsobu, kterým tito mají býti pochováni.

Potom vybrala ze zástupu několik kněží, řídíc se svým božským vnuknutím a bystrostí svého odhadu, jímž posuzovala srdce lidská. Vyzvala je, aby se za večera dostavili do královského paláce, kde s nimi vystoupí na nejvyšší věž, odkud budou pozorovat noční oblohu. Tam je naučí znát jména hvězd i vypočítávat jejich dráhy a číst v nich, aby pochopili smysl života, přesahující určení pozemské.

Ale ti z kněží, ke kterým Isis promlouvala v chrámu Boha Otce Amen-Raa, tušili ve svém nitru, že Ona jediná zná jméno Nejvyššího, jež nesmí být vysloveno, a proto pro snazší pochopení celého tajemství vyprávěli egyptskému lidu pohádkový příběh, který se v legendě zachoval až na naše časy a jenž zní takto:

„Isis-Kouzelnice, Paní moudrosti a věcí tajných, měla srdce bystřejší srdcí všech lidí. Zнала všechny bohy, vniterná tajemství milionů zářících duchů, a nebylo na nebesích ani na zemi ničeho, čeho by neznala tak jako Bůh Otec, Amen-Raa, jenž povstal sám ze sebe a jest Stvořitelem nebe, země, vzduchu, ohně, bohů a lidí, jenž stvořil zvěř, plazy, ptáky, ryby a který má mnoho jmen, aniž je Jeho jméno známé bohům!

I umínilo si Královské Potěšení, že vyzví jméno nejvznešenějšího boha.

Každého dne vycházel Amen-Raa v čele své družiny ze slunečního člunu a usedal na trůn Obou horizontů. I stalo se, že z jeho rtů skanula na zem slina. Isis-Kouzelnice ji hnětla s hlínou, na niž

dopadla, a vytvořila z ní ladného hada Efu, barev pavího peří, kterému dala podobu prutu. Had nebyl živý a nehýbal se a Ona ho nepozorovaně položila na cestu, po které chodíval Velký Bůh, když jeho srdce zatoužilo po Obou zemích.

Vyšel nejvznešenější Bůh, a bozi z jeho sídla ho doprovázeli. A když se procházel jako každodenně, Efa, ladný had, ho uštkl, a když jeho jed jako oheň z něho vyšel, paví Efa zmizela v houštině.

Božský Bůh otevřel ústa a jeho výkřik pronikl až k nebesům.

Devatero bohů tam sídlících zvolalo:

„Co jest?“

A bozi doprovázející Amen-Raa se tázali:

„Jak?“

On však nenalézal slov k odpovědi; jeho rty a údy se chvěly, neboť jed mu pronikal tělem, jako Nil proniká svou zemí.

Když Amen-Raa nabyl sebevlády, zvolal na svou družinu:

„Přistupte ke mně, ó bozi, kteří jste povstali, kteří jste vyšli ze mne, a já vám oznámím, co se stalo. Così, co působí bolest, mne poranilo. Mé srdce to cítí, ale mé oči to nevidí a má ruka to nemůže nahmatat; neznám toho, ačkoliv jsem všechno stvořil Já, který od počátku skrývám v sobě své jméno, aby se nikomu nedostalo kouzelné moci proti mně.“

Vyšel jsem si, abych se podíval na to, co jsem stvořil, a tu mne così poranilo. Neznám toho. Není to oheň, není to voda, ale mé srdce zachvátil žár, mé tělo se chvěje, mé údy tuhnou...

Přivolejte ke mně všechny bohy, mé dítky, znalé kouzelných zaříkání, jejichž moc dosahuje nebes!“

I přispěchaly všechny dítky Boha a naříkaly nad ním.

Přišla také Isis-Kouzelnice se svou tajemnou mocí. Přišlo Královské Potěšení Isis, jehož ústa jsou plna dechu života, jehož rozkaz zahání nemoc, jehož slovo dává život. Isis se nevinně otázala:

„Co jest, můj božský Otče? Zatkl snad had své jedovaté zuby do tvého božského těla? Pozvedlo snad některé z tvých dítek hlavu

proti tobě? Rci, a já je přemohu svou mocnou kouzelnou silou, zaženu je, aby nevidělo Tvého Božského Světla!’

I řekl jí Amen-Raa, co se mu přihodilo, načež Ona odpověděla svému Otcí:

„Sděl mi své jméno, ó můj Otče, neboť živ bude ten, kdo volán jest svým jménem!“

Odpověděl Bůh Otec:

„Já jsem ten, který stvořil nebesa i zemi, jenž pozvedl téměř hor a stvořil to, co jest. Já jsem stvořil vodu a vytvořil oceány. Stvořil jsem nebe, skrytými učinil jsem Oba horizonty a usídlil tam duchy bohů.“

Otevru-li oči, nastane světlo. Zavru-li oči, nastane tma.

Na můj rozkaz teče voda Nilu a nikdo nezná mého Jména!

Jsem Ten, jenž stvořil hodiny, dni a založil slavnosti uctívání. Já jsem vytvořil záplavu. Já jsem stvořil Oheň Života, aby v něm byla vytvářena díla Nesmrtelnosti!

Já jsem Chefrer jitra, Raa poledne a Amen večera!’

Ale ani po těchto slovech jed nepřestával ve svém oběhu, a Bohu Otcí nebylo lépe.

Tenkráté pravilo Královské Potěšení Isis zchytrale:

„Tvé jméno, ó Otče, není obsaženo v tom, co jsi mi sdělil. Řekni mi je, aby jed vyšel, neboť živ bude ten, jehož jméno se vyslovuje!“

Pálení jedu se zesílilo a bylo palčivější plamene ohně.

A tu Bůh Otec promluvil:

„Dávám se přemluvit svou dcerou Isis! Necht’ přejde mé jméno z mého těla do těla jejího!“

Akdyž jí Amen-Raa otevřel své srdce a Isis zvěděla Jeho Nevyslovitelné Jméno, vyřkla mocná slova, a zhynul jed v těle Amen-Raa.

Od těch dob se Isis-Kouzelnice stala bohyní Nejvyššího Tajemství...“

Tak zní legenda, kterou si kněží vymyslili o Otcí bohů Amen-Raa a o jeho dceři Isis, a mnoho jiných a jiných bájí bylo postupně vy-

myšleno, aby věřící alespoň poněkud chápali skrytá tajemství víry a bohů, jejichž sochy ze zlata, stříbra, alabastru, slonoviny, kamene a hlíny je naučil zhotovovat Osiris.

Za tím účelem přivolal do Théb boha Thota, jenž zván jest též Thotem, Dějepiscem a Mistrem Umění, aby pečoval o zušlechtnění řeči a učil lid všemu vznešenému umění, psaním počínajíc.

Thot, jmenovaný vezírem, za spolupráce Královského Potěšení ustanovil znaky – hieroglyfy, jak je staroegyptské obrázkové písmo zvané, a které bylo psáno anebo malováno odprava doleva inkoustem, zhotovovaným ze sazí a gumoviny, na dřevěné destičky, desky hliněné i kamenné a na papyrové svitky, vyráběné z mnohodárné rostliny jménem papyrus, v celém Egyptě tenkrát hojně rostoucí.

Ale též malířům určil Thot pro jejich kresby zvláštní předpisy, a to zvláště měli-li zobrazovat bohy, krále nebo vznešené osoby v jejich důstojně klidném postoji.

Tu každý umělec se musil řídit pravidlem, že nohy až k bokům budou kresleny ze strany, střední část těla ze tří čtvrtin, horní část pak musí míti rys boku nakreslený při pohledu zředu, ale obrys hrudi necht' je zpodobněn ze strany, k čemu se připojuje kresba ramen při pohledu zředu, právě tak jako oka v obličejí, který opět, tak jako hlava a krk, je kreslen při pohledu ze strany. Při kreslení osob nižších stavů nebyl umělec těmito přísnými pravidly nikterak vázán.

* * *

Čím však by byl svět bez kouzla hudby, zpěvu a tance...?

A tak v chrámech se počalo vyučovat hudbě na harfy, loutny, kytary a píšťaly nejrůznějších druhů, a zpěv k počtě bohů, vládců Isis a Osirise, se ozýval z chrámů, zpěv radosti nad nově usměrněným životem zazníval z chýší i paláců thébských.

Tenkrát pravila Isis k Osirisovi:

„Nejpřirozenějším vyjádřením radosti a štěstí je tanec!“ a sezvala lid všech vrstev a stavů do královské síně.

Když se tam shromáždili a poklonili před jejím Majestátem, tu Isis, doprovázena hudbou, již vyluzovaly dvorní hudebnice na harfy, pozvolna opustila královský trůn. Zanechala na něm svůj plášť, a stojíc nyní před všemi, začala vlnit tělem, oblečeným v rozstřížené roucho z průhledných tkanin duhových barev, v němž vynikaly její božsky půvabné tělesné tvary a ladnost a postoje jejích nejdokonalějších údů.

Pak ve vířivém pohybu odhodila závojové roucho a pokračovala v tanci, oděna mužskou zástěrkou, úzkým pruhem ze zlaté látky, jež ponechávala volné její štíhlé nohy a tělo nezahalené až po pás, v jehož středu byla upevněna volně visící pestrá šerpa.

Královské Potěšení, tančící královna, byla ozdobena drahocenným náhrdelníkem z perel, smaragdů a hyacintů, a zlatými náramky a kruhy na nohou, které ve štíhlosti a v něžnosti utváření byly už samy o sobě tančícím božstvem.

Její zlatoplavé vlasy byly rovně zastříženy a hladce učesány; byly rozděleny na dva menší prameny, splývající jí vpředu po ramenech až k nadržům, kdežto jediný široký pramen zakrýval hořejší část zad, po nichž stékal jako vodopád světélkujících a jiskřících topasů a jaspisů.

Isis nejprve tančila posvátný tanec, vyjadřující nejvyšší hold bohům; pak snivou hudbu sister zaměnily ryčné tamburíny, a Isis, doprovázejíc se kastanětami, malými klapačkami, zhotovenými ze dvou kulatých a vydutých kousků dřeva, jejichž zvukem zdůrazňovala spád tanečních pohybů a kroků, počala tanečně vyjadřovat radost a štěstí mladé milující ženy, takže každému z přítomných mužů se v srdci otevřela brána jeho mládí...

A ta, kterou každý z nich nejvíce miloval, tančila nyní ztělesněna v Královském Potěšení před jeho zraky, a byly to božské ruce a rámě Isis, jež ho z dále vábily, laskaly a hladily...

Stržení nadšením začali všichni tleskat, a potlesk neustával, ani když Isis skončila tanec a zahalena opět ve svůj královský plášť, usedla na trůn po boku Osirisově.

Teprve když pokynula žezlem, nastalo ticho, a tenkrát Ona promluvila svým sladkým, avšak velitelským hlasem:

„Od tohoto dne bude tanec vedle hudby součástí výchovy v Thébách a v celém Egyptě! Věnujte svá srdce poslušnosti toho, co k vám pravím, ó muži a ženy thébští, a shledáte, že je to prospěšné!

I světlušky se učí tanci, aby prováděly reje nad bažinami, i kůň je krocen a divoká holubice je dávána do holubníku, aby byla ochočena, a sokolům se podvazují křídla. Tanec člověka naproti tomu však jest vybitím přebytečného zdroje jeho síly, neboť člověk nezvykl lenošení!

Z tance člověka má pak radost i divák, a proto váš tanec budiž ladný a půvabný!

Tančit budete k poctě bohů, a tančit bude o slavnosti obžínek i tvůj král, ó lide egyptský, a můj pán Osiris, kéž panuje věčně!

Kněží budou dbát toho, aby tancem byli uctíváni bozi, a tančit bude všechen lid, neboť zpěv a tanec a kadidlo jsou pokrmem Boha, a přijímání pocty jest Jeho výsadou!

Čiň proto to, co jsem ti přikázala, ó lide thébský, aby oslaveno bylo jméno Boha Otce Amen-Raa!“

A stalo se, jak Isis rozhodla, a v Thébách, Městě-sta-bran, a v celém Egyptě, Horním i Dolním, se rozšířil tanec.

Tančilo se v chrámech k poctě bohů a při náboženských slavnostech, tančilo se při obřadech pohřebních...

Tančilo se z radosti a z jarosti...

Tančili dívky, ženy i muži, tančili v párech, vždy dva muži nebo dvě ženy proti sobě, držíce se za ruce a otáčejíce se k sobě a zase se od sebe odvracejíce, tančilo se při hostinách, kde dívky, které si jako tanečnice zvolily tanec za své povolání, předváděly tance, oblečeny tak jak po prvé tančila Isis v královské síni, to jest jejich

tělo bylo málo zakryto, aby ony mohly vystavovat na obdiv ladnost jeho pohybů.

Tančily i v menších skupinách a svými tanci znázorňovaly různé výjevy ze života bohů, králů a lidí, z dějů Přírody a jejích živlů.

Tu jedna z tanečnic představovala vítr a druhé dvě keř a traviny, podřizující se nebo vzdorující jeho náporu, tu opět byla tancem vyjadřována láska mladé dívky a jinocha, a jejich nevinná laškování.

Předváděny byly rovněž tance akrobatické, a klenutý „most“, kde dívka s nazad prohnutým křížem se dotýká země rukama a nohama, byl oblíbeným tanečním postojem.

Při dvorních slavnostech se objevovaly celé soubory tanečnic, štíhlých, sličných dívek stejné velikosti, které oděny v zástěrky jednotných anebo sladěných barev tančily ve čtveřicích, půvabně držíce hůlky, ozdobené gazelími hlavičkami.

Ale i královi vojíni měli svůj válečný tanec, měli své tance i dělníci, kteří si spíše libovali ve směšných poskocích a v křepčení, snažíce se předstihnout různé šašky a tanečníky-akrobaty.

Nikdy však – i když šaškům byly dovoleny směšné posunky – nepřekračovaly tance slušnost, míru a půvab, aby tak bylo plněno přání po prvé vyslovené Královským Potěšením, k jehož poctě lid zpíval:

„Tančíme Jejímu Veličenstvu,
Ona jest Paní sistra,
Paní zvonících náhrdelníků!
Ona jest Paní jáсотu,
Ona jest Paní tance,
Paní Krásky, naší Paní, ó Isis!“

* * *

Královská vláda Osirise a Isis byla požehnáním Egyptu, na který se snášely mír a sláva. Bělokamenné město Théby se stalo ohniskem umění a veškerého lidského pokroku, a z jeho sta bran se jako sto pramenů rozlévala obroda na celou Horní a Dolní zemi.

Nikde nebylo třeba použít násilí. Kmeny, až dosud divoké, se radostně podrobovaly novému učení a zákonům, jež nebyly šířeny ohněm a mečem, ale zpěvem a tancem.

Osiris ustanovil v zemi správce jednotlivých okrsků, na které Egypt rozdělil, a jedním z nich byl i jeho nevlastní bratr Seth, který se usídlil v městě Naditu.

U královského dvora v Thébách bývali častými hosty Osirisův přítel Anubis a věrná družka Isis-Kouzelnice, její sličná sestra Nefthys, jejíž vlasy byly černé a leskly se kovově modrým odstínem, tak jako tmavoplavé kadeře Isis zářily zlatem.

Vždy večer se všichni scházeli v jídelně paláce, kam Isis přicházela ze svatyň, kde poučovala nejvyšší z kněží, Thot z chrámových škol, kde učil uměním, kdežto Anubis převzal péči o důstojné pochovávaní mrtvých a obřady s ním spojené.

Sličná Nefthys často zastupovala svou božskou sestru v jejích četných úkolech, a Osiris vládl všemu lidu jako ztělesněné Dobro, jež Amen-Raa ve své moudrosti dosadil na trůn Egyptské říše.

A tu po večerním jídle, když nad Thébami se skvěl měsíc jako stříbrný terč a kolem něho tančily nesčíslné hvězdy, se Isis chápala harfy se zlatými strunami, jejichž tón upravila achátovým klíčem. Pak přitisknuvši nástroj ke svým mladým ňadrům, sklonila nad ním hlavu, korunovanou Ureem, a v lehkém doteku rozezvučela zlaté struny...

Bohyně hrála a zpívala bohům...

Vzduch noci se rozechvěl neznámou melodií, v níž tóny radosti se střídaly s tóny vášnivé a zbožňování hodné bolesti, jak myšlenky a city Královského Potěšení přeskakovaly na strunách.

V hudbě plné bouřlivého citění a nezadržitelné touhy se chvěl duch génů a bohů – tu opět se zdálo, jako by ryčně tryskala ze samé

krve Přírody. A s ní se začal snoubit božský zpěv jemného a hrdého smutku, jenž přešel v píseň svítivé naděje a slova nesmírné lásky, zrozená z vůně dechu...

Osiris, Thot, Anubis a Nefthys naslouchali bez hnutí, ale slzy nadšení se rodily ve stínu jejich řas a tváře zářily nekonečnou něhou ještě dlouho, když dozněl zpěv a hudba zlatých strun v žhavém i tmavém souzvuku a kdy Isis odložila harfu a upřela k noční obloze své nesmírné, velké oči, v jejichž záři ostatní hvězdy bledly...

Těže noci, když mladí královští manželé osaměli, pravil Osiris:

„Ó Isis, myšlenky tvé večerní písně, jež jako svazky žhavých šípů byly metány k nebeským světům, se vrátily v zpětném odrazu v mou mysl a osvítily ji. Pravím ti, ó božská, že mé poslání není dosud skončeno a že je třeba Dobro zanést až daleko za hranice říše.“

„A komu svěříš Egypt za naší nepřítomnosti?“

„Tobě, ó Isis, a nikdy nebude mít Egypt moudřejší a mocnější královny!“

„Což se budeš se mnou tak lehce loučit?“ tázala se s něžnou výčitkou.

Osiris objal svou choť a něžně ji políbiv, pravil:

„Znáš mé poslání, poslání božské, jež má přinést spásu a dobro člověku.“

Ale Isis neodpověděla a sklopila své velké oči s dlouhými řasami, které jako by vrhaly stín až ke rtům, bolestně a pyšně staženým.

Druhého dne započal Osiris s přípravami na své tažení za hranice Egypta. Nemohl předvídat, jakého uvítání se mu dostane od cizích a dozajista zdivočelých národů, a proto se podvolil přání Královského Potěšení, aby ho doprovázelo tři tisíce nejvybranějších thébských vojáků pod velením Anubise a Upuata, z nichž první měl přilbu v podobě hlavy psa a druhý v podobě hlavy vlka, a kteří oba byli proslulí velkou udatností.

Avšak tato válečná moc nebyla určena pro výboj, třebaže se o něj vpravdě jednalo, jenomže o výboj nikoliv vojenský, ale duševní,

který musili provést jiní. A těmi byli v první řadě sám Osiris a jeho družina, sestavená z určených kněží, umělců, stavitelů, sochařů a kreslířů, hudebníků a hudebnic, tanečníků a tanečnic; kteří za dobu vlády mladé královské dvojice projevili největší nadání a docílili nejlepších pokroků. Z nich nejproslulejších bylo devět dívek, kterým Egypťané přezdívali Hathozysudičky, a jež Řekové pak zvali múzami, družkami Apollonovými.

Potrvalo celé tři měsíce než veliké lodi, ozdobené praporci a vlajkami veselých barev, zelenými věnci a květinovými řetězy, mohly být připraveny k vyplutí po vodách Nilu.

Za zpěvu a jásotu, za víření bubnů a zvuků píšťal spěchaly mladé tanečnice na palubu lodí, neboť děvčata snad ze všech nejvíce se těšila na ono veliké a neznámé dobrodružství, jež pro ně znamenala Osirisova výprava. A dívky samy také pečovaly o to, aby lodi pro ně určené byly ze všech lodí nejvkusnější a byly nejbohatěji vyzdobeny kvítím a stuhami. S nimi společně byly naloděny četné hudebnice se svými nástroji, harfami, dvojitými píšťalami, kytarami, loutnami a malými bubínky.

Učení kněží měli svou zvláštní loď, důstojnou, jako byli sami, kdežto veselejší umělci všeho druhu a všech oborů zaujali místa na lodi, v jejíž výzdobě se snažili předstihnout obě lodi, hostící mladé tanečnice a hudebnice.

Tyto čtyři lodi, jejichž veslaři byli všichni bíle oděni, byly obklopeny jako stráží lodími válečnými, v jejichž čele pak byla loď královská. Na tu pak po tklivém a dlouhém rozloučení se svou chotí přišel sám Osiris, oblečený ne však jako král a bůh Horního a Dolního Egypta, s dvojitou korunou na hlavě a v třpytném válečném brnění, nýbrž spíše jako hlasatel Dobra a Radosti.

Kol boků měl krátkou suknicí veselých barev, přes rameno své vysoké, štíhlé postavy si přehodil plášť z leopardí kůže. Místo koruny se mu kolem skrání vinul věnec uvitý z květu lotosu, a toliko zlatý Ureus, vztyčující nad čelem svou hlavu s rubínovými očima jakoby k uštknutí, byl odznakem jeho božské a královské důstojnosti.

Nepřehledné zástupy obyvatel Města-sta-bran se tísnily na břehu řeky, a máváním palmových ratolestí a květy nadšeně zdravily odjíždějícího krále a jeho družinu a vojsko, kterým žehnali nejvyšší kněží.

Konečně dal Osiris povel k odplutí!

Sta vesel zabralo současným pohybem, lehký vánek vzdul plachty, nad nimiž se zatřepetaly vlajky a stuhy.

Z lodí zazněl jásavý zpěv a ryčná hudba, mísící se s pokřikem davů stojících podél břehů.

Když jásající flotila s královskou lodí v čele plula kolem královského paláce, objevila se na nejvyšší z věží Isis, oděna v třpytící se brnění a na hlavě majíc přilbici v podobě královské koruny, zdobené Ureem.

V paprscích slunce vypadala jako bohyně plamenů, vznášející se nad světem stínu...

Tak Ji spatřilo tisíce a tisíce lidí, ti, kteří přihlíželi z břehů, i ti z lodic, a všichni k ní vztáhli ruce v obdivu a v uctívání.

Osiris povstal z trůnu, který byl postaven na čelném místě paluby, a pozdravil ji vztažením ruky, rozkázav, aby vojsko pozdravilo vztyčením svých oštěpů a mečů.

Isis opětovala pozdrav a zůstala na plošině věže, pokud mohla sledovat královskou loď, na níž odjížděl její choť, božský Osiris, aby naplnil svůj osud Hlasatele Dobra a Spasitele lidstva.

* * *

Třikrát – sedmkrát projel sluneční vůz boha Raa oblohou od odjezdu Osirise a jeho družiny, a jiná veliká loď, tajemná jako loď duchů, tiše zakotvila u břehu nedaleko Města-sta-bran, za temné noci, kdy již zhasly desetitisíce lamp v palácích a domcích.

Byla to loď Osirisova nevlastního bratra Setha, vladaře města Naditu a území k němu náležejících.

Seth neměl nejmenší podoby se svým ušlechtilým bratrovcem. Byl menší, ale zavalitě, svalnaté postavy, nikoliv osmahlé, ale podivně žlutavě zbarvené pleti, jakou se vyznačovali příslušníci semitských kmenů. Lehce vystouplé oči se zlobně a nepokojně koulely a velká hlava byla porostlá ryšavým vlasem.

Avšak úzká, ryšavá bradka pod dolním rtem dodávala tváři výrazu všudypřítomné pronikavosti, aniž tím zahlazovala pečeť nadpřirozeného, přímo božského Zla a nespoutané divokosti, jež vyzařovaly z celého Sethova zjevu.

Neboť byl-li vpravdě Osiris jasem Dobra, byl Seth stínem Zla, a jenom proto, že byl tak prohnaně lstivý, dovedl oklamat svého nevlastního bratra předstíraje, že se pečlivě stará o rozkvět území, svěřeného jeho správě.

Isis však nikdy nedůvěřovala Sethovi, a její předpojatost – jak Osiris žertovně nazýval city své královské choti vůči knížeti Naditu – se ukázala opodstatněná.

Seth těžce nesl nejenom Osirisovu nadvládu, ale byl nejúhlavnějším nepřitelem veškeré jeho působnosti, směřující k povznesení člověka. Jeho dílem bylo udržovat lid i dále v polodivokém stavu, aby byl neuvědomělým a bezpáteřným stádem dvounohých tvorů, které by snadno zotročil, aby slepě sloužilo jeho zájmům a pomohlo mu ovládnout celý svět. A získá-li jedenkrát vládu na zemi, zda nebude ji moci rozšířit i na ostatní světy až po sídla bohů a zaujmout místo samotného Boha Otce Amen-Raa...?

Člověk je nejnevzděčnějším a nejúskočnějším tvorem, který kdy vzešel z dílny Boha Stvořitele, a proto i Sethovi se podařilo naklonit si v Naditu dvaasedmdesát předních mužů, ochotných zaprodat své služby Zradě, Zločinu a nejpodlejšímu Zlu.

Sedmdesát dva mužů-náčelníků si získalo ze svých lidí takové, kteří jako oni, třebas za odměnu menší, byli ochotni bojovat z pouhé divokosti a touhy po prolévání krve a loupení.

Z těch pak Seth vybral pět set nejzdatnějších, a když mu zvědové přinesli zprávu, že božský Osiris s třemi tisíci vojíny a velkou družinou opustil své sídelní město, rozhodl se, že se za jeho nepřítomnosti zmocní Théb, aby v nich zasedl na trůn Obou zemí.

A nyní již od půlnoci byla zakotvena jeho loď před hradbami a Seth netrpělivě očekával hlášení výzvědných oddílů, jež se nepozorovaně odplížily k městským branám, aby zjistily, zda jsou střeženy, po případě aby se některé z nich zmocnily. Pak chtěl Seth vtrhnout se svými pěti sty divokými bojovníky do bělokamenného města a s využitím temnoty a prvního zmatku se ho zmocnit v krvavé záři pochodní.

Ale zprávy od oddílů nepřicházely, a Seth všecek netrpělivý přecházel po temné palubě, odehnáv zlostným kopnutím svého oblíbeného trpaslíka, jenž si získal věhlasu jako tanečník pitvorných trpasličích tanců, jimiž rozveseloval a rozjařoval černé srdce knížete Naditu.

Pojednou ustal v přecházení a zahleděl se k hradbám města, za nimiž se zdvíhaly chrámy a paláce, ozářené prvními paprsky úsvitu. Spatřil jednoho ze svých důstojníků, úprkem přibíhajícího od hradeb k lodi.

Sethovy oči zajiskřily hněvem, neboť běžící muž byl dozajista zpozorován strážemi města, a kníže Naditu, kdyby se mu noční přepadení nezdařilo, chtěl vykonat obřadnou a zdánlivě zcela nevinnou návštěvu Osirisově zástupkyni a královně egyptské, Isis-Kouzelnici.

A k tomu, jak Seth uvažoval, asi také dojde, neboť k přepadení města za úsvitu nebyla již doba vhodná. Ale co se pak stalo s jeho vojíny a proč si strážci města nevyšimají důstojníka běžícího v plné zbroji a nevěnují ani pozornosti jeho velké lodi, jejíž obrysy je už jistě vidět z hradeb, třebaže se dosud jen nejasně rýsovaly v parách a ranní mlze vystupujících z Nilu...?

Na tyto otázky mu mohl dát odpověď právě se objevivší a uhnatý důstojník, ale Seth, nevšímaje si jeho pozdravu a nevyčkávaje jeho slov, se na něho zlostně rozkřikl:

„Takhle plníš mé rozkazy, ó proklatče? Sto ran ti dám vysázet na paty!“

Důstojník zbledl a zajíkově pronesl:

„Pane, vyplnili jsme přesně tvé rozkazy, ale brány města nebyly střeženy jenom zevnitř...“

„Co to mluvíš, blázne?!“

„Pouhou pravdu, ó kníže! Neboť když jsme se připlížili k hradbám poblíže bran, plazíce se po zemi tiše a nepozorovaně jako nilští červi, byli jsme zezadu zaskočeni thébskými vojíny. Objevili se jakoby vykouzleni ze země, mlčeliví a mířící na nás šípy, nasazenými na napjatých tětivách luků. A jejich počet byl takový, že jsme se rázem octli mezi kamennou hradbou Théb a živou hradbou jejich těl, ježící se hroty šípů a oštěpů...“

Důstojník se na chvíli odmlčel a chvěl se bázní, neboť Sethův obličej vyjadřoval takovou bezmocnou zlobu a zášť, že vojín, při vši své hrubosti a divokosti – což nebyl právě proto vybrán k této zločinné výpravě? – cítil, jak se mu pod přilbou začínají ježít vlasy a jeho tělem prošlo lehké mrazení.

Hleděl, nemoha ani odtrhnout oči, ve tvář svého pána, z níž mizela lidská podoba. Ne, to již nebyla lidská tvář pána Naditu, jež byla nyní stažena do nemožných křivek a vrásek, s rozšklebenými ústy, rozšířenými chřípěmi a očima, které pozbyvše barvy se podobaly očím utopenců, světélkujícím sinavě žlutavými plaménky.

Konečně přemohl Seth strašný vnitřní hněv, jeho obličej nabyl vzhledu jakési bezvýrazné masky, a on také bezvýrazným hlasem prohodil:

„A co bylo dále? – Pokračuj!“

Nebohý důstojník se poněkud vzchopil ze svého děsu a odpověděl:

„Potom, ó pane, na vyzvání Thébských jsme museli odhodit zbraně a byli jsme odvedeni do města branou, před kterou jsme byli zajati. Za naprosté tmy nás hnali do jakési pevnůstky, na malé pro-

stranství mezi vysokými hradbami, kam zanedlouho byli přivedeni i ostatní z nás, kteří byli vysláni k jiným branám. A když jsme tam již všichni byli a nevěděli, jaký bude náš úděl, zazářily pochodně a v jejich svitu se objevil velitel Královniny stráže, Athyr, jenž přijal egyptské jméno Ba-Eset, což jest: Ten-který-náleží-Isis.“

„Ty ho znáš?“ tázal se prudce Seth.

„Jen z pověsti, ó kníže. V Naditu se o něm vyprávělo, že pochází z Města-sta-obelisků – Bubastis, kam královna Isis přišla ještě jako dívka a kde ho prý vyléčila z jakési zlé nemoci. Po jejím odchodu zavedl tam Athyr její uctívání a stal se jejím knězem. Když pak se dozvěděl, že Isis se stala Paní Obou zemí, přišel za ní do Théb, kde král Osiris ho učinil důstojníkem, načež královna ho jmenovala velitelem Svých stráží...“

„Pak je to týž, který zahubil tři z mých sluhů v onom městě,“ poznamenal Seth vztekle a obořil se na svého důstojníka, rozkázav mu:

„Mluv rychle a krátce!“

„Onen Athyr Ba-Eset – kéž je jeho jméno proketo! – oslovil nás výsměšným hlasem, praviv:

„Máte špatnou kázeň, ó vojíní naditští, když se nemůžete již ani dočkat, abyste spatřili thébské tanečnice a poslechlí si jejich zpěv! Proto asi jste tajně za noci uprchli z lodi svého knížete, dřív ještě nežli on se pokloní Jejímu Veličenstvu Isis, kéž žije věčně!

Za trest, pokračoval dále velitel Královniny stráže, že jste byli dopadeni se zbraní u bran města, jež je sídlem Jejich Veličenstev, kéž žijí věčně!, budou vám zbraně odňaty a vy každý obdržíte deset ran na paty...“

„Zasloužili jste si jich víc,“ přerušil ho jízlivě Seth, načež mu pokynem hlavy přikázal, aby mluvil dále. Důstojník uposlechl, opakuje Athyrova slova:

„Potom budete o hladu a žízni drženi v tomto nádvoří až do doby, kdy se připojíte k svému knížeti, abyste mu, až složí hold Jejímu Veličenstvu, tvořili průvod, na zpáteční cestě k lodi!“

Nový a ještě mocnější vztek se zmocnil Setha, neboť výsměch královnina důstojníka ho rozběsnil více nežli zmar jeho černých úmyslů.

„Tak již skonči!“ zařval na posla škodolibého Osudu.

„Zatímco ostatní z mých druhů byli mrskáni pruty, Athyr Ba-Eset mi rozkázal, abych před něho předstoupil; a řekl mi:

„Ty budeš ušetřen bití, ó důstojníku, neboť jistě lepší odměny se ti dostane od tvého pána. Budeš doveden k bráně, odkud rychle poběžíš ke knížeti Naditu a vyřídíš mu na jeho lodi, že Její Veličenstvo, královna Isis, ho přijme, ač myslí, že nemůže přicházet v důležité věci.

Ale Její Veličenstvo, které slyšelo a ví, že tvůj pán je doprovázen pěti sty muži, včetně těch, jimž se zde právě dostává trestu, nařizuje, aby kníže Seth, pán Naditu, se objevil před svou královnou a paní sám, v doprovodu pouhých tří mužů!“

„Tak mladá královna se přece bojí, aby ji se svými pěti sty muži nesvrhl z trůnu,“ zasmál se Seth zlostně, načež pohlédl na důstojníka, stále před ním polekaně stojícího, a prohodil se zlým úsměškem:

„Onen Athyr Ba-Eset to uhádl dobře; za vyřízení jeho poselství se ti dostane lepší odměny nežli deset ran holí, neboť již při tvém příchodu jsem jejich počet zvýšil na sto!“ a po těchto slovech, nelítostně se zasmáv, odešel Seth do svého stanu, vztyčeného na palubě.

Zpěv třetí

Sethův důstojník se nemýlil, když vyprávěl svému pánovi o Athyrovi Ba-Eset, veliteli Královniny stráže.

Byl to skutečně týž muž, jehož ránu na levém předloktí zahojila Isis jedem hada Aspise v palmovém hájku nedaleko Města-sta-obelisků, jím k Její poctě znovu vybudovaném a přezvaném na Bubastis.

Po odchodu Královského Potěšení Athyr sám ve svém srdci uctíval božskou Isis a jí k poctě založil náboženské slavnosti.

Jeho srdce bylo vždy blízké duchům živlů, jejichž přítomnost v přírodě cítil a které vnitřně vídával. Bývalo to při blahodárných záplavách Nilu, kdy z rychlého pohybu valících se a šumících vln vnímal onen neslyšitelný a přece ryčný jásot, kdy na něho přecházelo veselí neviditelných bytostí.

Bývalo to u tichých jezer, když vzduch byl prosycen vůní poupat lotosů, rozvíjejících se k životu, kdy i jeho duše plesala s přírodními bytostmi, jejichž bílá těla v zářivém chorovodu prosvítala ze závoje mlh, vzdouvajících se v tanečních pohybech božských spojení velkých nezměnitelných zákonů Lásky.

A přece láska pozemská nezatěžovala srdce Athyrovo. Mladé a krásné dcery otců lidských přecházely jeho životem jako plynoucí a mizející obrazy. Jenom poslední z žen, dívčí a hravě rozmarná Ger-Iti, jež nezvěstně prodlévala v tajemné zemi Punt, zůstala mu navždy drahá...

Příchod Isis do Athyrova života dal mu novou vnitřní náplň. Vycítovali-li jiní velikou moc Isis-Kouzelnice, on ihned vycítil Její božství, a tak se stal jediným knězem své doby Té, která Byla, Jest a Bude.

Ve svých večerních modlitbách, když se poznamenal znamením Jejího kříže, objevoval se mu profil Její božské hlavy, utkaný z duhových paprsků, nebo Ji vídal jako Ducha úchvatné bělosti a Podstatu

Přírody, zářící zjev, který se skvěl v temných podzemních chodbách chrámů, v nichž v mysli prodléval. A ve svých vrcholných osudových chvílích cítil i její přítomnost, kdy se u něho vznášela jako záře neznámých sluncí, oděna safírovým plamenem Věčného života.

Ale nikdy se neodvážil povznést zrak k Zářivé a Nadpozemské; tušil, že to musí být Její Dvojník, Ka, tato osobnost uvnitř osoby, neboť Isis tou dobou vládla jako královna a choť Osirisova v Thébách.

Ale jeho duše v těch chvílích byla vždy prosycena odleskem Její záře a byla plna nejbožštější hudby...

Byla-li Athyrova duše naplněna božským Dechem, tím více toužil on, aby mohl žít v Městě, kde vládla Isis jako královna v lidské podobě. A tu, když mu poslala do Bubastis svou sošku, zhotovenou Thotem, Dějepiscem a Mistrem Umění, pokládal to za Její pokyn a odebral se do Théb, aby jí tam sloužil jako člověku, tak jako dosud sloužil Bohyni.

V šatu prostého poutníka prošel městem Naditem, kde vládl ryšavý Seth, a tak zvěděl o úkladech, které strožil kníže Zla proti božské Dvojici v Thébách.

Když pak Její Veličenstvo ho ustanovilo velitelem Své stráže, pokládal za svou povinnost sdělit Královskému Potěšení vše, co věděl o Naditu.

Knížete Setha přešel smích, když ráno zakotvila jeho loď před Městem-sta-bran a on v rozptýlených nachových parách spatřil, že je obklopen válečnými lodmi thébskými, které ho za temnoty noci obklíčily právě tak tajně a tiše, jak připlul sám.

Tenkrát si uvědomil, jaký by byl jeho úděl, kdyby se byl odvážil zločinného útoku na sídelní město, a jeho mysl ještě více poklesla, když na břehu a na hradbách spatřil tisíce pěšího a jízdního vojska, jehož zbroj jako by se krvavě rudě a vyzývavě třpytila v purpurových paprscích vycházejícího slunce.

Seth, doprovázen třemi svými dvořany, vystoupil nejistě na břeh. Jeho otroci zatím vyložili z lodi dary, které z předvídané opatrnosti přivezl thébským vládcům.

Prošel hradební branou a kráčel ulicemi tvořenými domy a paláci, stojícími uprostřed zahrad. Praporce všech barev vlály z vysokých stožárů a tisícíhlavé zástupy lidu, udržované v patřičné vzdálenosti dvojitou řadou vojska, lemovaly cestu, kterou se ubíral kníže Naditu a jeho tři dvořané, až došli k vyzdobenému schodišti. Tam ho očekávali kněží v slavnostních řízách a nejvyšší velitelé vojsk králů Obou zemí.

Ti prokázali Sethovi pocty, jaké příslušejí mocnému knížeti, načež ho doprovodili ke královskému paláci, v jehož sloupové síni se mu mělo dostat slyšení.

Tam na trůnu ze zlata a slonoviny seděla božská Isis, korunovaná korunou Horního a Dolního Egypta; dvojitý královský had, zlatý Ureus s modrýma očima, vložený na její zářivou hlavu, a žezlo, vyrobené ze zlata a zakončené květem lotosu, vybroušeným ze safíru, byly jedinými ozdobami, jež ji okrašlovaly.

Vedle královny, oblečené v průsvitné, skládané roucho nejskvělejší běli, seděli níže božští přátelé královské dvojice, vezír Thot a černovlasá Nefthys. Poněkud opodál zaujaly na vyřezávaných stolicích svá místa dvorní paní, po straně pak se shromáždili písaři, přední důstojníci a kněží. Královnina stráž, sestavená ze dvou set urostlých mužů, vybraných pro svou statečnost a věrnost, tvořila polokruh mezi sloupy a za trůnem, u kterého stál sám její velitel, Athyr Ba-Eset, v pancíři egyptského důstojníka.

Seth při svém vstupu do Síně slyšení rázem vše přehlédl bystrým okem, ale pojednou se maně zastavil a dech se mu zatajil při spatření Nefthys, jejíž vlas se mu zdál černější jeho duše a jejíž ústa byla jistě vyzbrojena sladkostí.

Ale i sametové oči sličné sestry božské Isis hleděly se zvědavostí a s netajeným zájmem na vstupujícího knížete Naditu, neboť ani bohové do dnešních dnů nerozřešili záhadu, co se skrývá za úsměvem ženy a jakými zákony se řídí její záliby a vkus!

Seth se zvolna přiblížil ke stupňům a poklekl, aby nepovstal dříve, dokud k němu královna nevztáhla žezlo, které políbil...

Konečně Isis promluvila svým okouzlujícím, melodickým hlasem:

„Bud' vítán, ó kníže a bratře, v Městě-sta-bran, do kterého přicházíš za nepřítomnosti svého krále, kéž žije věčně!, mého chotě a pána, božského Osirise!“

„Život, Síla, Oheň, ó Královno!“ zvolal Seth a pokračoval zvučným hlasem:

„Zdráva bud', ó sestro, jež jsi dcerou, která byla mocná již tenkrát, když jsi byla v těle své matky, sluneční terč září podle tvého přání, voda Nilu se pije, když ty si toho žádáš, vzduch nebes se dýchá, když ty to dovolíš. Sláva na věky bud' Tvému Veličenstvu, korunovanému září Amen-Raa!“

„Děkuji ti, ó kníže,“ odvětila Isis s chladnou obřadností, „ale nyní nám pověz, proč jsi opustil svůj stolec v Naditu?“

„Nehorši se na mne, ó královno, ale právě nepřítomnost tvého božského, chotě a mého bratra mne přiměla k tomu, abych vyhledal Tvé Veličenstvo. Řekl jsem si, že smutek a nuda budou nyní plnit stěny komnat královských, a proto jsem ihned připlul po velké řece ke královskému sídlu a přivezl s sebou trpaslíka božských tanců; zařídil jsem, aby vhodní lidé byli při něm po obou stranách lodi hlídající ho, aby nespadol do vody, a spali s ním v jeho stanu. Přistál jsem v Thébách, a hle, trpaslík je živ, zdrav a svěží, aby tančil božské tance a aby obveseloval a rozjařoval srdce královny Horního a Dolního Egypta Isis, kéž žije věčně!“

Isis se neubránila lehkému úsměvu, neboť spatřila dychtivé očekávání ve tváři své sestry Nefthys a všech členů dvora, žádostivých uzřít zázračného trpasličího tanečníka.

Ale než mohla promluvit, Seth pokračoval:

„Přivezl jsem Tvému Veličenstvu i velikého krokodýla, jakého ještě oko nespatriło a o němž neslyšely uši, které žijí na zemi. Krokodýl jest prý bratrem mocného draka Apopa, a Ty, Veličenstvo, si ho podrobíš, jako jsi zkrotila všecko, kolem čeho krouží slunce.

A s ním jsem přivedl i čtyři psohlavé opice, zázračně cvičené a obeznámené i v písmu!“

Opět se Isis usmála, a v jejích zářných, nesmírných očích se zablesklo výsměchem, když odpověděla:

„Děkuji ti, ó kníže, za tvé podivné dary. Tančící trpaslík bude dozajista rozptýlením pro paní Našeho dvora, neboť obavy tvé, že by se Mé Veličenstvo nudilo, byly zbytečné. Těžké jsou vladařské povinnosti, ó pane Naditu; bílá koruna Horního Egypta pluje po vodě Nilu, červená koruna Dolního Egypta pluje proti vodě Nilu a přece se spojují a sjednocují výrokem Našeho Veličenstva...!“

Ohromného krokodýla, který požívá a jistě požírat chce vše, budou chovat Naši kněží ve zvláštní nádrži po věky, aby byl upomínkou na tvou návštěvu v Thébách.

Zázračný um tvých opic přezkoumá Thot, Náš pán Učenosti, ačkoliv i My víme, že tito tvorové pozdravují výjezd slunečního vozu křikem. Ale nebylo by dobře, ó Sethe, pane Naditu, nežli nám je odevzdáš darem, abys k nim proslovil prosbu, která je známa již z doby Tří svatých králů a jež zní:

„Ó vy čtyři psohlavé opice, sedící na přídi lodi Amen-Raa, přinášející pravdu Pánu vesmíru, rozdělující mou slabost a sílu mou, uspokojující bohy žhavým dechem, sytící se pravdou a neznající lži, jimž ohavnost jest hřích! Odstraňte Zlo kotvící ve mně a dejte, necht' zapomenuty jsou hříchy mé!“

„Na jaké hříchy to myslíš, ó královno?“ otázal se prudce Seth.

„Snad na hříchy tvých mužů, pane Naditu, kteří v uplynulé noci ozbrojeni chtěli proniknout do Města-sta-bran, neboť věz, že proti plachtám kormidluje ten, kdo dává přednost krutosti a lsti před Spravedlností; a ty, ó kníže, jenž jsi určen za hráz pro neuvědomělý zdivočelý lid naditský, aby neutonul, jezerem ses stal, jež do hlubin strhuje nešťastníky, a tak podoben se stáváš poslu božstva Zkázy, jež páše ukrutnosti pod svrchovaností Paní morové náказы!“

Seth sklonil hlavu před královninými zraky, jejichž smaragdové blesky, odhalující černou zradu, pronikaly jeho nitrem, které se tajně rozzuřilo jako moře. Jeho oči vzplanuly ohněm a jeho srdce se rozvířilo jako východní poušť pískem, zatímco v Síni slyšení se ozval hněvivý šum a bylo slyšet řinčení mečů, jež důstojníci vytahovali z pochev.

Ale Isis velitelsky pokynula žezlem, vše rázem ztichlo, a Ona promluvila:

„Dosti však o tvých darech, o tvých zlých lidech! Ne, neobhajuj se, ó kníže, neboť řeči tvé by nebyly ani sladké ani hořké, jako kdybys míchal žluč s medem, jako kdybys vzal staré víno a míchal je s pivem. Přejdeme již raději k záležitostem vladařským, neboť mi máš sdělit jistě něco jiného než chválu o tančícím trpaslíku, krokodýlovi, bratru draka Apopa, a čtyř psohlavých opicích znalých písma!“

Seth vskutku chtěl mluvit o záležitostech vladařských, chtěl požádat královnu, s odůvodněním, že není prospěšné, aby Žena, třeba je bohyně, vládla Egyptu, aby přizvala k vládě jeho, nevlastního bratra Osirise, o kterém není známo kdy a zda vůbec se ještě vrátí ze své cesty, jejíž prospěšnost on, Seth, uznával pouze z toho hlediska, že mu může uprázdnit thébský trůn.

Ale byl příliš bystrý, aby nevyčítal, že přednesení podobného přání v této chvíli, kdy se Isis z hněvu nad jeho hanebnostmi, o nichž snad svými kouzly zvěděla, podobala jižní pardálici, by znamenalo pohromu jeho plánů, a proto se rozhodl zcela jinak.

A zrak černovlasé, sličné Nefthys jako by jej nabádal k rozvážnosti a vybízela ho k úmyslu, který ona jako žena dovedla uhádnout...

Proto Seth, obřadně pokleknuv, pravil:

„Ó královno, ó Isis, nejvznešenější ze vznešených, královno hvězd a kormidlo nebes, pilíři země, váho nesoucí tíhu! Přišel jsem jako věrný sluha Tvého Veličenstva, abych vznesl pokornou prosbu k faraonu, bohyni, své Paní, v přítomnosti Jejího dvora.“

„Povstaň a mluv, ó pane Naditu,“ odpověděla Isis laskavěji. „Nehodí se, abys ty, třeba nevlastní bratr božského Osirise, kéž žije věčně!, přednášel svou prosbu kleče.“

„Ne, hodí se velmi dobře, aby kníže a bratr krále poklekal před bohyní, když si vyprošuje Její božskou přízeň,“ odvětil, ale přece povstal a pokračoval stoje:

„Z milosti krále svého božského bratra a z milosti Tvé, ó Veličenstvo, byl jsem ustanoven knížetem a pánem Naditu. Vládnu a spravuji své území a přece, ó žel, Tvé Veličenstvo se přesvědčilo, že můj lid je dosud zlý a že já mu nejsem dosti pevnou hrází, ba že jsem se stal jezerem, které do svých hlubin strhuje nešťastníky...

Promiň mi však, ó královno, smělou otázku: zda by byl postačil můj božský bratr Osiris sám na to, aby učinil z Egypta to, co jest...? Nikoliv, odpovídám zcela přímo před tváří Tvého Veličenstva a opakuji: ne, ani božský Osiris by byl nestačil, aby napravil a z bludů vytrhl lid Města-sta-bran a Obou zemí, kdyby byl Bůh Otec, Amen-Raa, mu nebyl dal tebe, ó Isis, kéž žiješ věčně!

Po mém boku však nežije nižádná Paní velké krásy, velké milosti a půvabu, můj knížecí stolec nesdílí se mnou Ta, která zbožňována jest ústy všech mužů a krásnější než všechny ostatní ženy na celém světě. Já si nemohu hrát s holubicí zářící důvtipem, jejíž ústa jsou vyzbrojena sladkostí!

Kdyby tomu však tak bylo, ó královno, jak jinak by bylo v Naditu!

A proto vznáším k Tobě, ó Veličenstvo, prosbu o ruku mladé dívky, jaké oko nikdy nespatriilo, o ruku Tvé sestry, božské Nefthys!“

Když Seth pronesl svou překvapující žádost, Isis stěží ovládla svůj úžas. Neovládli ho však ostatní přítomní. Opět se ozval šum a tichý šepot, zatímco oči všech se kradmo upíraly na černovlasou sestru Královského Potěšení.

Nefthys se zarděla jako planá růže, ale ve svém panenském vzrušení a pohnutí byla tak krásná, jak krásná je Jitřní hvězda ve svém oslavení.

Isis v přemítání pozorovala všechny přítomné; dobře prohlédla smělou, ale přece mistrně obratnou hru Sethovu, zřela však i radostný zmatek své milované sestry, zamračený pohled a tvrdě stažená ústa Athyrova, přísnu a vyčkáváním strnulou tvář svého přítele Thota, a tu promluvila svým sladkým hlasem, v němž tentokrát nezazníval kovový odstín hněvu, ale spíše utajovaný smích zlatých zvonků a rolničků:

„Ne, nemoudře jsi promluvil, ó kníže, ač slova tvé žádosti byla překvapující. Pokládáš tedy lásku mé sestry Nefthys za spásu pro sebe a svůj lid, pro který chceš dobro činit? Stará moudrost, jíž nás učil přítomný Thot, pán Moudrosti, dí: ‚Dobře čiň tomu, kdo dobře činí, abys dobře činil; to jest dík jemu za to, že dobře činí!‘

A proto ti Naše Veličenstvo praví: Vezmi si za manželku Naši sestru, božskou Nefthys, ať tě obdaří dary svými a dá ti věčnost Lásky bez hranic a nekonečnost bez mezí! Ale protože mou božskou sestru Nefthys a tebe, ó nevlastní bratře božského Osirise, může oddat pouze velekněz Boha Otce Amen-Raa, jímž je sám král Osiris, kéž žije věčně!, musíte sečkat se svým sňatkem až do návratu Jeho Veličenstva! Domluvila jsem!“

Slyšení bylo ukončeno.

Dveře síně byly otevřeny a společnost se za vzrušeného šepotu rozptýlila, když Isis, následována vezírem Thotem, jakož i Svou stráží, se vrátila do komnat královských.

Sethovi se však přece podařilo promluvit o samotě se sličnou Nefthys, jejíž krása ho skutečně oslnila, ale nikoli natolik, aby pro ni zapomněl na své zločinné úklady. V té chvíli již uzrála nová zrada v jeho černém srdci, a tak když k své příští choti pronesl mnoho a mnoho něžných slov, pravil jí:

„Neměl jsem štěstí se svými dary pro tvou sestru Isis, ó božská! A přece rád bych si získal přízeň svého nevlastního bratra. V mém městě Naditu žije zbrojíř, který dovede vyhotovit ze zlata tepané brnění, jaké nezdobilo ještě žádného boha. Dám mu zhotovit pancíř,

holeně a přilbu pro svého bratra, a až se Osiris vrátí, nabídnu mu zlatý ústroj, v němž bude zářit jako skvoucí plamen, aby nám zůstal milostiv i po našem sňatku.“

Nefthys pochvalně zatleskala, a tu ji Seth požádal, jelikož dar má být překvapením, aby mu tajně opatřila přesnou míru těla krále Horního a Dolního Egypta, což ona s radostí a horlivostí přislíbila.

Za tím účelem se nepozorovaně vloudila do Thotovy dílny, kde byla zhotovována Osirisova socha v jeho životní velikosti, a podle této sochy přesně vzala míru, kterou pak při loučení odevzdala Sethovi, jenž večer opustil Théby, neboť královnin rozkaz jednou vyřknutý nesměl býti zrušen ani měněn.

„Nezapomeň na mne, božská Nefthys!“ pravil k ní Seth, opouštěje královský palác.

Usmála se na něho a se sladkým povzdechem zašeptala:

„Náležím k tobě, ó milovaný, jenž budeš zahradou mou, kterou osázím kvítím; vínem jest a vždy mi bude naslouchání tvému hlasu!“

Dlouho, dlouho pohlížela sličná černovlasá Nefthys za odcházejícím Sethem a její srdce bylo těžké, jako by se obávala budoucnosti a jejich údělů.

Když však pán Naditu vyšel z brány královského paláce, očekával ho před ní velitel Královniných stráží.

Athyr Ba-Eset se mu uklonil a pravil chladně:

„Tvá družina, ó kníže, tě očekává, aby ti poskytla čestný doprovod!“

Seth raději potlačil každou odpověď a ani nepohlédl na své odzbrojené divoké vojíny do trojic seřazené, kteří ho nyní, po bití, jehož se jim dostalo na paty, následovali na jeho loď, zatínající bolestí zuby a pokulhávající, podobni krokodýlům belhajícím se po souši.

Jaké odměny se jim ještě dostalo od Setha, když se octli na palubě, Athyr ani kdo jiný z Města-sta-bran nezvěděl, neboť loď za nastávající temnoty odplula tak tiše a rychle, jako se za minulé noci objevila.

Athyr Ba-Eset však ještě téže noci při střídání stráží hovořil s královnou Obou zemí a poukázal na neztrestanou zradu Sethovu. Avšak Isis, které její sestra Nefthys, rozradostněna svou láskou, již rozmluvila zločinný plán pána Naditu, jež vykládala nekázní jeho vojinů – a ta právě jejím působením a jejím ženským kouzlem bude překonána – se pouze laskavě usmála na velitele Svých stráží a žertovně odtušila, jak to pouze bohyně i žena dokáže, že z Athyra mluví pouhá žárlivost na Setha a že tato mu také našeptala do uší celý příběh o zločinu a černém Zlu.

„Královna promluvila,“ pravil Athyr Ba-Eset klidným hlasem. „Kéž sny Tvého Veličenstva jsou sladké a sladké kéž jest i procitnutí!“

A po těchto slovech se velitel Královniných stráží uklonil a odešel, aby v předsíni bděl nad spánkem a bezpečností své paní a bohyně, Královského Potěšení Isis.

* * *

Půl roku uplynulo od dne odjezdu výpravy krále Osirise, když v měsíci, který my zveme prosincem, se hvězda Sirius zaskvěla leskem a září nevídanou.

V celém Egyptě a zvláště v Thébách stáli lidé na ulicích, na hradbách a na střechách domů a paláců a pozorovali tento neobyčejný zázračný úkaz, který byl dozajista z vůle bohů znamením a předzvěstí události neobyčejné.

A tato chvíle nadešla, když v oné noci, která od těch dob byla zvána Nocí Svatou, se narodil Isis syn světlé pleti a krásný jako soška z alabastru, s očima, jež od prvního okamžiku byly smaragdově zelené jako oči jeho božské matky, a s vlásky tmavými jako vlasy jeho božského Otce Osirise.

Královský dům, kněží v chrámech a všechen lid egyptský tonuli ve velké radosti, ale největší štěstí cítila Isis.

Na Její přání byl hošík nazván Harmakchis neboli Horus, a rychlá lodice pod velením Athyra Ba-Eset byla vypravena směrem, jímž

odjel Osiris na své poslání Hlasatele Dobra, aby mu bylo doručeno radostné poselství o narození syna.

Thot, Mistr Umění, udělal pak sochu Isis-Matky, držící božské dítě na klíně, s prstíkem položeným na dětských ústech na znamení tvořitelské moci Slova božího.

A tato socha Svaté Matky s božským dítětem se rozšířila v tisíci tisících obměnách a pod nejrůznějšími božskými jmény po všech zemích světa a zůstala až do dnů našich nejkrásnějších, nejvznešenějších a nejdokladnějších vyjádřeních posvátné lásky mateřské, jímž zůstane i v dobách příštích u pokolení dosud nenarozených, neboť Isis jest Svatou Matkou a Láskou mateřskou, jest Tou, která Byla, Jest a Bude!

Maličký Horus byl blahem a radostí Královského Potěšení, jehož božská, nedostižná krása se stala ještě nadpozemštější, aniž změnil její dívčí útlý zjev. Isis nikomu nesvěřila péči o své krásné dítě, bděla nad ním, a Její duch přenášel svou moudrost a své božské světlo do ducha tohoto příštího dědice a nositele koruny Horního a Dolního Egypta.

Prostý lid, který si vždy rád vykládá různé smyšlené příběhy a bajky o těch, které miluje, aby si je tím více přiblížil svému srdci, vymyslel si mnoho prostičkých zkazek z mládí syna božské Isis, jehož si představoval podrobeného týmž drobným nehodám a strastem, jaké bývají údělem jeho vlastních dětí.

Tak si vyprávěl, že maličký Horus, který prý byl velikým neposedou, si hrál v zahradě královského paláce. Isis, Paní Obou zemí, se musila odebrat do Síně slyšení, aby přijala zvláštní poselstvo z krajů Dolního Egypta, a maličký Horus využil této chvíle, kdy zůstal bez dozoru – neboť lid nepomyslel na to, že v takovém případě by u královského syna prodlévaly dvorní paní – a tak si Horus hrál s malými žabkami a hady, z nichž některé, po způsobu všech vše-tečných dětí, si strkal do pusy, a některé dokonce spolkl.

Pochopitelně nebylo malému rozpustovi po podobných živých lahůdkách právě dobře, a tu Isis, přivolaná jeho pláčem a netuším

příčinu bolesti děcka, svíjejícího se na zemi, vzývala se slzami zoufalství Boha Otce Amen-Raa, který zjeviv se ve svém světle a plameni, malého neposedu uzdravil.

Další zkazka vyprávěla o tom, jak maličký Horus při hraní spadl do vody a byl by se utopil, nebýt opět Boha Otce, který ho zachránil. Jiná opět vyprávěla o tom, kterak Horus, již jako větší klučík, se tajně vloudil k nádrži, ve které byl chován onen ohromný krokodýl, jenž měl být bratrem báchorného draka Apopa, jak to tvrdil Seth, pán Naditu, když ho přivezl Královskému Potěšení darem. Poznovu byl však Horus v poslední chvíli zachráněn, tentokráte však zářícím Dvojníkem Ka svého božského otce Osirise.

Vyprávěl-li si lid tyto a jiné smyšlené zkazky a bajky o příštím nástupci egyptského trůnu a nejrozkošnějším dítěti božské Isis, vyprávěla zase Isis svému synkovi, když jako každé lidské dítě chtěl naslouchat pohádkám, bajky o zvířatech.

Egyptští vládci si chovávali ochočené lvy, kteří je provázeli i do bojů; běžíce podle faraonova válečného vozu, byli strašlivými obhájci svého pána. Tak v bojích, kdy se uplatňovala síla svalů a rekovnost každého jednotlivce, král pouště a zvířat bojoval po boku krále Obou zemí a tisíců lidí.

Proto také malý Horus měl nejraději pohádky o lvech, a jedna z nich, jako nejstarší z bajek o zvířatech, zkráceně vyprávěná později řecky Aisópem, se nám zachovala až do dnešní doby, a zní takto:

POHÁDKA O LVU, KTERÝ HLEDAL ČLOVĚKA

Na jedné vysoké hoře žil silný lev, který vždy se zdarem lovil, takže divoká zvěř v oněch končinách před ním pociťovala velikou hrůzu a děs. Jednoho dne se stalo, že lev potkal leoparda, jehož kůže byla rozedřena a jehož srst byla místy vyrvána. Leopard byl polozdechlý, položivý a byl pokryt četnými ranami.

I řekl mu lev:

„Pročpak jsi v takovémto zuboženém stavu? Kdo ti rozedřel kůži a kdo rozerval tvou srst?“

Odpověděl mu leopard:

„To mi udělal člověk.“

Ptal se ho lev:

„Člověk? Co je to člověk?“

Leopard řekl:

„Není nic úkladnějšího nad člověka. Kéž bys nikdy nepadl člověku do rukou!“

Rozhněval se lev na člověka, rozloučil se s leopardem a vydal se člověka hledat.

I potkal lev koně a osla ve spřežení ze stáje, s opratěmi – a uvidly; kůň měl uzdu, osel měl v hubě vložené udidlo.

Ptal se jich lev:

„Kdo to na vás vložil?“

Odpověděli mu:

„To udělal člověk, náš pán.“

Ptal se jich lev:

„Cožpak je člověk silnější než vy?“

Kůň a osel mu řekli:

„Je naším pánem. Nic není úkladnějšího nad člověka. Kéž bys nikdy nepadl člověku do rukou!“

Rozhněval se lev na člověka, rozloučil se s koněm a oslem, a vydal se člověka hledat.

Podobnou příhodu zažil s býkem a krávou, jejichž rohy byly upilovány, jejichž nozdrami byl prostrčen kruh a jejichž krk nesl jho.

Vyptával se jich a oni mu vyložili, že jejich ujařmení je dílem člověka.

Další příhodu měl s medvědem, jehož drápy byly odříznuty a jehož zuby byly vylámány.

I tázal se lev medvěda:

„Cožpak byl člověk silnější, nežli jsi ty?“

Medvěd odtušil:

„Je tomu skutečně tak. Ošetřoval mne hlídač a připravoval mi potravu. A řekl mi:

„Podívejme se, tvoje drápy ti přímo vyčnívají z masa, nemůžeš jimi ani zachytit žádnou potravu. Zuby máš rozviklané a zabraňují ti, aby sis na potravě pochutnal. Dovol, abych ti je vytáhl, a pak ti přinesu dvojnásobnou dávku potravy.“

Přivolil jsem, aby mi je vytáhl, a tak si odnesl mé drápy i zuby. Bez nich jsem zbaven síly, a tenkrát mi člověk hodil písek do očí a utekl ode mne!“

Rozhněval se lev na člověka, rozloučil se s medvědem a vydal se člověka hledat.

I našel jiného lva, který byl zachycen horským stromem tak, že měl tlapy přiskřípnuty do rozštípnutého kmene; a byl velmi smuten, protože nemohl odběhnout.

Ptal se ho lev:

„Pročpak jsi v takovém nešťastném postavení? Kdo ti to způsobil?“

Druhý lev mu odpověděl:

„Způsobil mi to člověk. Měj se před ním na pozoru a nedůvěřuj mu! Člověk je špatný a zlomyslný. Střež se upadnout do moci člověka!

Tázał jsem se člověka:

„Copak to tu provádíš za dílo?“

Odpověděl mi:

„Mým řemeslem je zabránit tomu, aby nikdo nezestárl. Vyroším ti amulet, abys nezahynul. Uříznu ti větev, kterou položím na tvé tělo jako amulet, abys zůstal věčně na živu.“

Odešel jsem s ním, až jsme došli k tomuto horskému stromu. Nařízl jej a pravil mi:

„Vlož tam tlapy a přidržuj mi ho!“

Vložil jsem tlapy do naříznutého stromu a on strom pustil, až mne přiskřípl.

Když pak viděl, že mé tlapy jsou pevně přiskřípnuty a já ho nebudu moci pronásledovat, vhodil mi písek do očí a utekl.“

Zasmál se náš lev a řekl:

„Člověče, člověče, padneš-li mi ty do spárů, oplatím ti všechnu bolest a utrpení, které jsi připravil mým druhům na horách!“

I odešel lev, aby hledal člověka.

Tu mu proběhla pod tlapou myška, maličkého růstu a něžňoučká na pohled.

A když ji chtěl rozmáčknout tlapou, myška zaprosila:

„Nerozmáčkni mě, ó můj pane, ó lve! Sežereš-li mne, mnou se nenasytíš. Jestli mě pustíš na svobodu, nepocítíš většího hladu. Jestli mi však daruješ dech, potom chci i já tobě dech darovat; jestliže mě zachráníš od zničení, potom i já tebe zachráním před zhoubou.“

Lev se musil myšce srdečně zasmát a pravil jí:

„Co, prosím tě, chceš počít? Cožpak je vůbec někdo na zemi, kdo by mohl se mnou měřit své síly?“

Tu ona se před ním zapřísáhla a řekla:

„Ve tvůj nešťastný den tě zachráním před jistou zhoubou!“

Lev ovšem pokládá slova, která k němu malá myška pronesla, za pouhý žert, ale přece si pomyslíl:

„Sežeru-li ji, pak se skutečně nenasytím!“

A tak lev myšku nechal volně běžet...

I stalo se, že se objevil v oné krajině lovec, který ze sítí nastrojil léč a vykopal jámu, již zakryl větvemi a listím.

Náš lev do jámy spadl, a tak se dostal člověku do moci. Byl zabalěn do sítě, spoután suchými řemeny a uvázán na čerstvý řemen.

Tak zkrušen ležel v horách, až nadešla sedmá hodina noční. A tenkrát dopustil bůh Osudu, aby to, co lev podceňoval a pokládá za pouhý žert, se stalo skutečností, a přivedl malou myšku ke lvu.

A ta se ho zeptala:

„Cožpak mne již nepoznáváš? Jsem onou malou myškou, které jsi daroval dech. Příběhla jsem, abych ti to dnes oplatila, a chci tě zachránit

od záhuby, když tě potkalo neštěstí. Není nic krásnějšího nad to, můžeme-li prokázat dobrý skutek někomu, kdo sám ho dříve učinil.“

Myška přiblížila rypáček k poutům lva. Překousala suché řemeny a přehryzala vlhké řemeny, kterými byl spoután.

Tenkrát se lev osvobodil z pout...

A malá myška se schovala do jeho hřívky, a on ji ještě téže noci odnesl do svých hor, kde nadále žili oba šťastni.

Úkladný člověk-lovec, když se šel za úsvitu podívat, co dělá jím chycený a spoutaný lev, aby ho potrápil a vhodil mu písek do očí, byl velmi překvapen, že ho nikde nevidí.

Rozhlížel se a pátral v okolí, přičemž přehlédl hlubokou jámu, již sám vykopal, spadl do ní a zůstal v ní o hladu a žízni tak dlouho, pokud nepřišel ve svém srdci k poznání, že každé zvíře, ať dravé či domácí, bylo právě tak jako on stvořeno bohem Otcem Amen-Raa, a proto nesmí být trápeno...

Avšak když byl později z jámy vysvobozen, zapomněl člověk na slib, že nebude trápit zvěř a nebude jí činit úklady, neboť člověk je v podstatě zlý, nevděčný a lstivý – a své sliby pouze zřídka plní. –

Tato bajka o myšce, která je nejmenším a nejslabším zvířátkem hor, a o lvu, který je nejmocnějším a nejvznešenějším zvířetem hor, dokazuje, že upadnou-li do neštěstí i nejmocnější na zemi, mohou jim z vůle Osudu být potřebnými i nejslabší.

* * *

Isis vyprávěla svému malému synkovi tuto bajku, vyprávěla mu také pohádky o supu vševidoucím a supu všeslyšícím, o supici, kočce a jejích mládětech, ale Horus chtěl stále naslouchat vyprávění o lvech, které měl nejraději. A Isis nezbylo nežli se podvolit přání rozkošného hošíka, a tak vznikaly nové a nové pohádky o lvech.

Jedna z nich se Horusovi zvláště líbila; vyprávělo se v ní o mladistvé kněžce Boha Otce Amen-Raa, která našla mladé lvíče, naří-

kající bolestí. Dívka se lvíčka nezalekla, naopak jata soucitem začala pátrat po příčině jeho bolesti, a tak našla trn, který si lví mládě zabodlo do zadní tlapky.

Kněžka trn opatrně vyňala, ránu vyčistila a obvázala, a lvíče jí z vděčnosti olizovalo ruku...

Od té příhody uplynulo několik let. Z dívky se stala dospělá mladá žena, která již dávno zapoměla na lvíče, z něhož ostatně se zatím již stal statný lev mohutné hřívy a veliké síly.

Jednoho večera se kněžka procházela po opuštěném břehu Nilu, když tu z houštiny se proti ní vyřítili čtyři muži z kočovných kmenů pouště, kteří byli zlákáni její neobvyklou krásou.

Kněžka byla již ztracena a ve svém zoufalství prosila Boha Otce Amen-Raa o přispění. Ale dříve ještě nežli vyřkla první slova modlitby, objevil se znenadání na břehu veliký lev s mohutnou hřívou. Jediným prudkým šlehnutím ohonu srazil k zemi dva útočníky, třetího rozdrtil úderem tlapy a čtvrtý leknutím spadl z břehu do řeky, kde si krokodýl pochutnal na pochoutce, spadlé neočekávaně shůry.

Mladá žena, zbavena jednoho nebezpečí, se nyní třásla před druhým, neboť se domnívala, že lev se na ni vrhne, aby ji rozsápal. Ale lev se místo toho k ní opatrně přiblížil a radostně vrče šlehal ohonem. Tu v něm kněžka poznala ono lvíče, jemuž před léty vytáhla trn z tlapky a jež se jí nyní za to odvděčilo.

Od té doby, kamkoliv se kněžka ubírala, vždycky ji doprovázel její věrný a ostražitý přítel lev.

Malý Horus slyšel tuto pohádku již několikrát, ale vždycky radostně tleskal ručkama, a potom zůstával po dlouhou dobu zamyšlen.

Ale tato pohádka měla své nečekané pokračování. Jednoho rána, když Isis, ještě než se oblékla do rouch královny Horního a Dolního Egypta, aby dávala slyšení a přijímala různé prosebníky, se šla podívat do komnaty, kde spával malý Horus, našla ji prázdnou.

Nebyli v ní ani chůvy a kněží, kteří bděli nad příštím dědicem dvojité koruny, neboť, jak Isis rychle zjistila, od samého úsvitu marně pátrali po královském hošíkovi, který za noci nevysvětlitelným způsobem zmizel.

Božská královna se na chvíli zamyslela, načež bez dalších úvah seběhla na nádvoří, odkud se odebrala do palácové zahrady, kde ve zvláště ohroženém místě byli chováni faraonovi lvi.

Její domněnka se potvrdila, neboť mezi malými lvíčaty, pod ostražitým dozorem statné lvice a velikého otce-lva, se batolil mladičkový Horus a starostlivě prohlížel lvíčkům tlapky, nemá-li v nich některý trn...!

Isis rychle vešla do ohrady, a lvi stáli nehnutě a pokorně před Jejím božským Majestátem. Zatímco Horus spěchal ke své matce, tato pohladila lvy po hřívách, polaskala malá lvíčata, a vzavši svého synka za ruku, odcházela z ohrady.

Horus byl však velmi nespokojen, že nemohl žádnému lvíčeti pomoci, ba ani vyčistit a obvázat ránu na tlapce, ale jeho zklamání a žal se rázem změnil v jásavé štěstí: vždyť mohl běžet po boku své milované, drahé matky, nejkrásnější a nejvíc okouzující bytosti všech světů...!

Méně šťastnými byli kněží a chůvy, jejichž dozoru byl Horus svěřen, neboť těm se dostalo přísného pokárání – a také počínajíc oním dnem byl mladičkový Horus dán do chrámové školy, kde zvláště vezír Thot, bůh Moudrosti a Mistr Umění, převzal péči o výchovu příštího krále Egypta, který rostl a vyvíjel se dvakrát rychleji nežli děti jiných rodičů.

* * *

Zatímco se dály tyto příběhy v bělokamenných Thébách, Městě-sta-bran, božský Osiris plnil svůj úkol Boha-člověka-Spasitele lidí.

Jeho vítězné putování, jehož ohlas se zachoval po tisíciletí u národů Středomoří, se sice dělo pod záštitou luků a mečů, ale jenom zřídka se napínaly tětivy a místo mečů zvonily zvonky sister, zněly tamburíny, veselé zpěvy a tleskot rukou doprovázejících tance.

Tak zpěv, hudba a tanec připravovaly mysl zdivočelých lidí k snazšímu vnímání, až k nim promluví božský Osiris.

Ale nebyla to pouhá slova, byly to i činy, neboť Osiris se chápal pluhu, aby předvedl toto nové nářadí pro vyorání brázd do neporušeného těla země, do nichž pak zaséval zrní...

A než toto vzešlo ve stvolý zatížené klasy, a nežli se tyto zlatem svého zrní vlnily v mírném větru po širých obilných lánech, Osiris se svým průvodem šel dále, aby v jiných krajích byl stejně blahodárně činný.

Vracel se však zpět v dobu vhodnou k sečení, a byla to opět jeho božská ruka, ve které se po prvé zatřpytil srp, na jehož ostří se jásavě lámaly sluneční paprsky...

Po slavnosti obžínek byl pečen první chléb; kde půda byla zvláště vhodná a úrodná, byla pěstěna réva. A slavnost vinobraní nebyla méně veselá či méně důstojná obžínek, neboť Osiris dbal toho, aby mysl lidu se za tyto nové božské dary povznášela k jejich dárci, nejvyšší božské Prozřetelnosti.

A jeho slova šířili kněží ho doprovázející, zatímco umělci a řemeslníci pečovali o zušlechtění duše, aby ji řídili k vyšším a krásnějším cílům.

Tak božský Osiris, bůh, jenž se stal člověkem, a jenž se svým průvodem se ubíral po celém světě, z Etiopie do Arábie, podél Rudého moře do Indie, odkud se přes Helespont přeplavil do Evropy, se stal i největším ze Spasitelů, neboť zachránil lidského tvora povznesením ze zvířecí úrovně, dav mu důstojnost a způsob žití člověka hodný, a spasil jeho ducha, probudiv ho k vyššímu životu a k touze po krásnu a po vzletu až k výšinám Obou horizontů, sídlu géniů a bohů.

Ale bylo-li lidstvo spaseno – nebylo dosud vykoupeno, a Smrt nadále zůstávala Paní největší ze všech Záhad.

Když nadešla chvíle, kdy mělo býti naplněno, co se stát musilo, Osiris, jemuž jako ztělesněnému Dobru se dostalo jména „Dobrá Bytost“ – což znamená Unnefer –, se rozhodl pro návrat do Théb.

Touha po jeho choti, Královském Potěšení, božské Isis, nejkrásnější z bohů a žen, byla nesmírná, a nemenší byla jeho touha i po božském dítěti, narozeném za jeho nepřítomnosti.

Když mu velitel Královniných stráží, Athyr Ba-Eset, přinesl radostnou zvěst, že v Thébách se narodil královský syn Harmakchis-Horus, zavládla v družině králově nemenší radost, než jaká vládla v Městě-sta-bran.

Osiris v dík za nejradostnější poselství, jehož se mu kdy dostalo a mělo dostat, jmenoval Athyra Ba-Eset veleknězem kultu Svaté Matky Isis a vybavil ho veškerou mocí, aby pod jeho dohledem byl vybudován k Její počtě veliký chrám na Čistém ostrově F-Ilaku, později zvaném Philae.

Chrám se měl stát za Athyrova vedení a správy střediskem uctívání a moudrosti Obou zemí a pomníkem, který bude hlásat jméno božské Isis až do dnů, které se stanou posledními dny lidí na této zemi.

A slovo Osirisovo se stalo skutkem a chrám, založený Athyrem Ba-Eset na ostrově Philae, třeba v něm již utichl zpěv kněží a kněžek Svaté Matky, zůstává i za našich dnů věčnou kamennou písní, která hlásá nám i pokolením příštím velikost Té, jež se projevuje v úsměvu dítěte, v polibku matky, v lásce dívky, Té, jež Byla, Jest a Bude a která je Duchem a Podstatou Přírody, zůstávajíc Svatou Matkou s děťátkem na klíně, jak ji znaly miliony milionů lidí po tisíciletí – BOŽSKOU ISIS...

Zpěv čtvrtý

Královská loď plula po Nilu...

Z druhých lodí ji následujících zazníval veselý zpěv vojnů, jásot tanečnic a hudba; vždyť se všichni po dlouhých pěti letech vraceli do rodných Théb.

Osiris však to vše nevnímal; stál opřen o stěžeň a snil jako bůh – a jako člověk...

Příd' jeho lodi rozrývala hladinu řeky bělostnou pěnou a Nil mu nepřetržitě zpíval svou píseň lásky, touhy a naděje. Pravidelné údery vesel jí tvořily rytmický doprovod, který zvyšoval její podmaňující sílu.

Veliká vnitřní záře pronikala jeho bytostí, pronikala v mocných světelných vlnách ze samého středu srdce, a když se setkala s vlnami Nilu, kouzlila z tohoto spojení bílou postavu štíhlé, útloboké ženy, mladistvé a úchvatně krásné, v jejíž tvář čarovný úsměv vkouzlil nejrozkošnější dolíčky; dva smaragdy mu jako z nejdrahocennějších zřidel Lásky vysílaly vstříc své paprsky zelenozlatého nádechu s tak nezadržitelnou něhou, že pod jejich dotekem krev přecházela v nachové páry. A Osiris již toužil po tom, aby mohl z blízkosti opět patřit do těchto drahokamů, zasazených nad křivkou rtů vonného dechu, jež lehce pootevřeny odkrývaly dvě řady nejvzácnějších perel; dvě ouška, dvě růžové lastury, že dokonalejších by ani Thot, Mistr Umění, nevytvořil, se skrývaly v hedvábu kadeří, jež zachytilo barvu zralých pšeničných klasů, vznítivších se v plamenném slunci.

A z modravé dáli mu k sluchu doléhala ozvěna melodického hlasu a smích jako znění stříbrných rolniček...

Osiris snil a z jeho snu se mu dostalo nejkrásnějšího probuzení, když znění stříbrných rolniček zesílilo a odpoutalo se od volání

a jáсотu davů, stojících na nábřežích a na hradbách Města-sta-bran, před nímž jako luzný přízrak, obraz stkaný z nejúchvatnějších snů, stála sama Isis v královském rouchu, jiskřícím klenoty, a se zlatým Ureem, dvojitou korunou na hlavě.

Egyptská královna, Paní Obou zemí, přišla v ústřety faraonovi... milující choť svému choti, Svatá Matka otci svého božského dítěte.

Čtyřletý Horus, který působil dojmem osmiletého chlapce, byl nejvzácnějším překvapením Osirise, který žasl netoliko nad slícností svého syna, ale i nad jeho moudrostí.

Když pak jedenkrát Osiris přihlížel vojenskému výcviku svého božského synka, který se, zatímco jiné děti jeho věku byly neobratnými tvorečky, přidržujícími se ještě suknic svých matek, již cvičil ve výpadech s malým mečem, otázal se s úsměvem hošíka, který čin by pokládal za nejskvělejší.

Horus po chvilce přemýšlení odvětil:

„Pomstít svého otce a svou matku, kdyby někdo se s nimi odvážil jednat nedůstojně.“

Po této odpovědi mu položil Osiris otázku druhou, žádaje ho, aby mu řekl, které ze zvířat, jež vojíni berou s sebou do bitvy, je podle jeho mínění nejužitečnější.

„Kůň!“ zvolal malý Horus přesvědčivě.

„Kůň?“ podivil se Osiris. „Pročpak jsi nejmenoval spíše lva než koně?“

„Poněvadž, ó otče, lev je nám užitečný k obraně, ale kůň nám slouží k rozptýlení nepřítele a k jeho pobití, jakmile se dá na útěk!“

Osiris byl nadšen těmito odpověďmi a nabyl přesvědčení, že z Horuse bude jedenkrát velký král a vojevůdce, usuzuje-li takto již jako malé děcko.

Avšak nový úkol čekal Osirise a jeho božskou choť Isis. Po krátkém oddechu v sídelním městě Thébách, kde Osiris oslavil své osmdvačaté narozeniny, po slyšení královských rádců bylo rozhodnuto, že

božská dvojice bude cestovat nově vzrostlými městy Egypta, aby do-
přála všem obyvatelům shlédnout tváře jejich božských vládců.

Ostatně Isis, třeba bohyně, přece jen žena, se už začínala v Thébách
nudit a přála si také spatřit moře, moře, jež bylo prý tak veliké, že ač
se do něho dnem i nocí vlévá všechno vodstvo Nilu, přece nikterak
nezvětšuje jeho objem.

Při té příležitosti chtěl Osiris navštívit i svého nevlastního bratra,
knížete v městě Naditu, neboť přítelkyně a sestra jeho božské choti,
černovlasá sličná Nefthys měla být z jeho moci, jakožto nejvyššího
velekněze Boha Otce Amen-Raa, prohlášena ženou Sethovou.

Isis se nikdy netázala sestry, setkala-li se za své občasné nepřítomnosti v Městě-sta-bran se Sethem, pánem Naditu, jemuž byla
zasnoubena.

Isis, zvláště po narození svého syna a po odjezdu velitele Svých
stráží, Athyra Ba-Eset, odložila všechnu nedůvěru k Sethovi, horlivě
jsouc uklidňována milovanou sestrou Nefthys, která neopomíjela
poukazovat na to, že ryšavý pán Naditu žije klidně na svém sídle,
že dobře řídí kraje jeho správně svěřené a že ve správný čas odvádí
poplatky do Města-sta-bran, které dokonce o své újmě zvýšil.

A slova Nefthys docházela potvrzení i v holdovacích poselstvích,
která vysílána Sethem do Théb vrcholila vždy v uctívání Isis jako
Paní Obou zemí, a když se Jí narodil božský Horus a Seth poslal jeho
královské matce dary tentokrát skutečně pohádkové ceny, Isis se již
zcela usmířila. Proto také, když se Osiris vrátil, nevyvodila již důsled-
ků z oné příhody, jež se udála před pěti léty, která byla od té doby od-
činěna Sethovým chováním, i kdyby byla taková, jak ji Athyr líčil.

Ostatně Seth, byť nevlastní bratr, byl přece právě tak božského
původu jako Osiris, vykupitel lidstva, a jelikož žádné nebezpečí
přece nemohlo hrozit Bytosti Dobra – neboť kdo by se kdy odvážil
pozvednout proti Osirisovi-Unneferovi? – Isis se těšila na chvíli, kdy
v její přítomnosti král Obou zemí spojí ruce Setha a Nefthys a pro-
hlásí je za muže a ženu.

Isis a Osiris s družinou hodnou bohů a králů cestovali tudíž dolů po toku Nilu. Nejprve se zastavili k delšímu pobytu v Koptosu, měste ležícím na východním břehu nedaleko Théb, které se svými mohutnými branami, hradbami a opevněními stalo silnou pevností, což nebránilo tomu, aby se nestalo i velikým tržištěm celého Horního Egypta.

Když královští manželé vjížděli na svém zlatém dvoukolovém voze, majíce mezi sebou svého malého syna, do tohoto mocného města, musili se obdivovat jeho neprostupným hradbám, silným branám a novým výstavným budovám, chrámům, palácům a domům, před nimiž se tísnily nepřehledné davy obyvatel Koptosu.

A jako burácení hromů zaznívalo nadšené volání davů:

„Život, Síla, Oheň, farao!“

Isis a Osiris byli uvedeni do starobylého chrámu, tyčícího se na samém břehu řeky, jehož vnitřek byl pro ně zařízen s okázalostí, která předčila výzdoby jejich královského sídla v Thébách. Tam také po obřadném uvítání jim byl nejvyššími kněžími a správcem města, jenž vládl v Koptosu ve jménu Isis a Osirise, předložen k schválení pořad bohoslužeb, slyšení a slavností, jichž se král s královnou měli v příštích dnech zúčastnit, aby tak bylo oslaveno netoliko jméno Boha Otce Amen-Raa, ale i Osirise-Unnefera a Královského Potěšení Isis, nyní i Svaté Matky božského dítěte.

* * *

Horní Egypt býval často nucen se bránit proti útokům divokých černošských bojovníků, pocházejících ze země Etiopie – česky zvané Habeš – které vládla královna Aso. Byla to dosud mladá žena pružné, svižné chůze, vysoké postavy, jakoby vyřezané z ebenového dřeva. Měla rovný, úzký nos, plné, nikoliv však černošsky zduřelé rty, pronikavé oči, stíněné dlouhými a hustými řasami, řídce se vyskytujícími u žen a dívek v Etiopii.

Královna Aso byla však netoliko velmi ctižádostivá, ale měla i krutou a nelítostnou povahu, a bylo opravdu těžké docílit smírné dohody s tímto černým Veličenstvem, jež mělo právě tak loupeživé a krvelačné choutky, jako její neméně černí poddaní.

A tu když Isis a Osiris právě třetí den prodlévali v městě Koptosu, bylo jim doručeno poselství od Setha, ve kterém pán Naditu oznamoval egyptskému králi a královně, že do jeho města zavítala na návštěvu sama etiopská vládkyně.

Seth se zároveň dotazoval svého nevlastního bratra a pána, zda-li Jeho Veličenstvo nezavítá při této příležitosti rovněž do Naditu, neboť možnost k upevnění míru na hranicích Horního Egypta byla díky příjezdu královny Aso skutečně ojedinělá.

Osiris usuzoval stejně jako jeho bratr, a proto se rozhodl, že se rovněž vydá na cestu do Naditu, aby se tam s černošskou královnou sešel; jelikož však jedenkrát již stanovený rozvrh bohoslužeb, slyšení a slavností v Koptosu nemohl být změněn a poněvadž náhlý odjezd krále a královny by mohl nepříznivě zapůsobit na nadšené obyvatel tohoto opevněného a tak slibně obchodně vzkvétajícího města, bylo v tajné radě narychlo svolané usneseno, že Osiris odjede do Naditu sám, a to bez veškeré obřadnosti a okázalosti, kdežto božská Isis zůstane v Koptosu, aby tam se svým malým synkem Horusem až do návratu faraonova zastávala nejvyšší úřad Paní Obou zemí.

Rozloučení tentokrát nebylo nikterak bolestné, neboť Osiris se měl v krátké době vrátit zase zpět. A tak ve chvíli, kdy Isis v rouchu velekněžky Amen-Raa přinášela v Koptosu oběť Bohu Otcí a kdy kněží i lid v bázni a s nadšením v srdcích přihlíželi Královskému Potěšení, z jehož čela vyzařovalo slabé světlo nadpozemského jasu, Osirisova loď, s řadami bíle oděných veslařů, sedících u vesel ve stínu pažení paluby, a na zádi s kormidelníkem, rovněž bíle oblečeným, neplula, ale přímo letěla po vodách Nilu k městu Naditu...

Tam se dostalo Osirisovi uvítání důstojného Jeho Majestátu. Ovšem stalo se tak až při slavnosti, pořádané večer ryšavým Sethem

na počest královny Aso, neboť o náhlém příjezdu faraonově naditský lid ani nezvěděl, zvláště proto, že královská loď přistála u hradeb až ve chvíli, kdy nad městem vzplál Orion se svým souhvězdím.

Osiris ihned při přistání lodi vystoupil na břeh a rychlým krokem, že stěží by mohl být předstižen běžci, se ubíral k paláci pána Naditu, následován toliko třemi důstojníky, kteří tvořili celou jeho družinu. Tam však se vši důstojností a s laskavým úsměvem „Dobré Bytosti“ – Osirise-Unnefera vstoupil do rozsáhlé síně bez stropu, osvětlené po celé délce sta a sta pochodněmi. V jejím čele seděli na drahocenně vyřezávaných a zlatem zdobených křeslech kníže Seth, se všemi odznaky pána Naditu, a etiopská královna Aso, jejíž černá pleť v záři pochodní nabývala místy lesku a nádechu duhově světélkujícího havraního peří.

Když Seth spatřil neobyčejně vysokou postavu, jež nemohla patřit nikomu jinému než jeho nevlastnímu bratrovi, hbitě povstal a vycházeje mu v ústrety, zvolal svým hlubokým hlasem, dávaje očima znamení své družině:

„Život, Oheň, Síla, farao!“

Dvaasedmdesát náčelníků, divokých to mužů, kteří se zúčastnili již prvního nezdařeného spiknutí proti Isis a Osirisovi, jež tak neblaze skončilo před pěti léty díky bdělosti Athyra Ba-Eset, bylo nejvěrnějšími a nejoddanějšími druhy pána Naditu, a také při této hostině, dávané na počest královny Aso, zaujímal nejčestnější místa v hodovní síni.

Jako jejich pán i oni bouřlivě opakovali obřadný pozdrav, zatímco Osiris se po uvítání se svým nevlastním bratrem šel pozdravit s etiopskou vladařkou, která s podivným zájmem pohlížela na velkou, ušlechtilou postavu božského Unnefera, tyčící se nad zavalitou a v přirovnání k němu téměř malou a hrubou postavou ryšavého pána Naditu.

Osiris byl oblečen pouze ve svůj plášť z leopardí kůže jako při své dřívější výpravě, a toliko dvojitý zlatý had Ureus s rubínovými očima, ovíjející se kol jeho skrání, byl odznakem svrchovaného vládce Horního a Dolního Egypta.

Do knížecího paláce také vešel sám, bez jakékoliv družiny; jeho tři důstojníci ho očekávali před branou, neboť setkání s černošskou královnou a příchod do území spravovaného Sethem měly být vykládány jako pouhá náhoda: Jeho Veličenstvo prodlévalo na lovu, a proto bez obřadnosti, jaksi na zapřenou chtělo navštívit svého nevlastního bratra.

Etiopská královna však ihned prohlédla tuto státnickou lest a v jejím srdci, černém jako její pleť, se zahrnila uražená ješitnost a zloba; věděla dobře, že kdyby Osirisovi tolik nezáleželo na dobru jeho poddaných, nikdy jako božský král Obou zemí by nevyhledával setkání s ní, kterou pro barvu pleti pokládal za nižší ne pouze svého Veličenstva, ale i nejposlednějšího Egyptana světlé pleti.

Ale jelikož se s ní přece chtěl setkat, pak se před ní objevil ne s posvátnými a slavnostními odznaky své moci královské, ba ani ne velekněžské, ale jako pouhý lovec – lovec, který ví, že se setká s černou pardálicí.

A královna Aso si v duchu umínila, že touto pardálicí také zůstane...!

Přesto však s kočičí úlisností odpovídala na Osirisovy otázky, jež byly pouhými zdvořilůstkami, neboť o pravém účelu jejich setkání mělo být hovořeno až po slavnostní hostině.

Tato na znamení Sethovo pokračovala.

Zatímco mladé a sličné ženy, oblečené v tkaniny se zlatými ozdobami, roznášely a odnášely jídla za hudebního doprovodu harf, píšťál a bubínků, nastoupil do středu síně sbor tanečníků, kteří se roztančili jednotlivě na všechny strany, spojovali se v páry a čtveřice, s neobyčejnou lehkostí se přeskakovali, vystupovali si vzájemně na ramena a hlavy a vytvářeli vysoké pyramidy, z nichž jeden po druhém spadávali, aby prováděli nové poskoky a obdivuhodné přemety.

Víříce v neustálém pohybu, hned tančili po ruku, hned se družili v páry, jeden obrácen hlavou dolů mezi nohama svého druha, pak se

navzájem zvedali a vraceli se zase do původního postoje, přičemž každý byl střídavě zvedán, a když klesal k zemi, zase zvedal svého druhu do výše.

Po těchto akrobatických tanečnicích, vystavujících na obdiv kromě své mrštnosti a ladnosti pohybů i hru vypracovaných svalů, objevili se zaklínači, kteří prováděli podivuhodná kouzla.

Vrhali na zem své černé hole, které se při dopadu měnily v syčící hady. Ale kouzelníci se jich nikterak nebáli: rychle sahalo po hadu, a ve chvíli, kdy ho uchopili divoce syčícího, had se rázem opět změnil v nehybnou, černou hůl.

Jiný kouzelník ve vysoké čepici, ozdobené stříbrnými hvězdami, se hluboce ukláněl, načež sňal čapku. Hlasitý smích všech přítomných se rozlehl síní, neboť při sejmutí špičaté čepice sesmekla se i čarodějova paruka, a všem se objevila jeho šiřatá holá hlava. Ale kouzelník nedbal posměchu a zcela obřadně ukázal královně Aso, nejhluchěji se smějící, prázdnou čapku. Potom na ni zaklepal hůlkou a jal se před užaslou černošskou vládkyní vytahovat z čepice různobarevné pentličky, které stáčel ve velkou kouli. Potom se magickou hůlkou dotkl koule, z níž vylétlo pět holubic.

Zatím již tři jiní zaklínači přinesli velikou vázu, z níž vyvolali podobu Setha v královském odění a s dvojitou korunou na hlavě.

Osiris s lehce výsměšným úsměvem pohlédl na svého nevlastního bratra.

Seth zrudl hněvem nad neobratným prozrazením svých tajných úmyslů a zlostným hlasem nařídil, aby ničemní zaklínači byli vy-mrskáni ze síně.

Na místo zaklínačů ječících bolestí přiběhly mladé tanečnice tak překrásných těl a pohybů, že všichni přítomní záhy zapomněli na příhodu s vázou a ve veselé náladě popíjeli víno, za které vděčili právě přítomnému božskému Osirisovi, který je naučil pěstít révu a lisovat její hrozny.

Když veselí dostoupilo vrcholu, objevili se v síni otroci, nesoucí mrtvé tělo muže, zabalené v látkových svitcích, přičemž knížecí obřadník zvolal:

„Pohled' každý na tohoto, užívej radovánek, neboť takovým budeš po své smrti!“

Osiris svrástil lehce brvy a otázal se Setha:

„Proč jest mrtvý muž vynášen z hrobu a přinášen do světa živých?“

„Není to mrtvý muž, ó králi a bratře! Jest to pouze socha ze dřeva vyřezaná – malovaná malířem a zaobalená do pohřebních látkových svitků, a děje se tak podle zdejšího starobylého zvyku.“

„A jaký význam má tento odporný zvyk?“

„Připomíná nám všem, že máme užívat světských radostí, pokud můžeme, neboť jaký bude život po smrti, ó králi a bratře?“

„Nikdo se dosud nevrátil, aby nám to řekl!“ zasmála se etiopská královna Aso.

Seth však již rozkázal, aby domnělá mrtvola byla odstraněna, načež se obrátil k Osirisovi:

„Nelíbí-li se božskému králi náš starý obyčej, co řekne asi Tvé Veličenstvo této truhle?“

V té chvíli vnášeli již otroci do síně nádhernou zavřenou truhlu, zhotovenou z drahocenného dřeva vzácné vůně, s ozdobami vykládanými ze zlata, stříbra a modrého polodrahokamu, lapisu azuli.

Všichni, Osirise a královnu etiopskou nevyjímajíc, byli jati úžasem nad tak vzácnou prací, která, jak Seth podotkl, si vyžádala doby plných pěti let.

Když však víko bylo před zvědavými zraky odklopeno, ukázalo se, že truhla je prázdná...!

Seth se hlučně zasmál zklamání všech přítomných a pravil:

„Tuto truhlu jsem určil jako upomínku na návštěvu Jejího etiopského Veličenstva, královny Aso, v našem městě Naditu, a truhly se dostane darem tomu, kdo ji celou vyplní svým tělem, když do ní ulehne!“

Všichni se domnívali, že to bude velmi snadné, a dokonce sama královna Aso, jež byla vysoké postavy, vesele se smějíc, jako první přistoupila k truhle a ulehla do ní.

A tu si teprve všichni uvědomili, že truhla je vpravdě značně dlouhá, neboť tělo černošské vladařky ji vyplnilo stěží ze tří čtvrtin.

„Nemám dnes štěstí, až snad při své příští návštěvě – ovšem, jestliže do té doby ještě povyrostu!“ žertovala královna. Seth pokynul, a četní z jeho dvaasedmdesáti oddaných náčelníků naditských kmenů, kteří byli vyšších postav, postupně uléhali do truhly, aby z ní za škodolibého smíchu ostatních opět rychle povstávali, neboť ani jediný z nich nebyl k vyplnění truhly dostatečně veliký.

„A což božský Osiris se nepokusí o štěstí?“ tázala se Aso, pohlížejíc úkosem s jistou vyzývavostí na Jeho egyptské Veličenstvo.

Osiris se usmál, a chtěje zastříť svou nelibost nad minulou příhodou a nepokazit veselou náladu, povstal a přikročil k truhle.

V té chvíli se všichni plni zvědavosti a napětí vzchopili ze svých míst a přiblížili se k truhle, do které Osiris s úsměvem ulehl.

Výkřiky překvapení a úžasu se ozvaly hodovní síní...!

Osirisovo tělo, vysokého a štíhlého růstu, vyplnilo celou truhlu – což bylo ovšem zcela přirozené, vždyť Seth ji dal zhotovit přesně podle rozměrů, které mu sličná Nefthys tajně přinesla z Thotovy sochařské dílny v Thébách, kde byla v životní velikosti z kamene tesána podoba chotě Královského Potěšení a Paní Egypta.

Ve chvíli, kdy Osiris uléhal do truhly, zračilo se velké napětí v tváři Setha, který se obával, aby míra, již mu dodala jeho nevěsta, černo vlasá Nefthys, byla správná.

A když se skutečně ukázala její správnost, v jeho očích se na okamžik vítězně zalesklo – pak nakloniv se nad ležícího Osirise, zvolal s líčeným překvapením:

„Míra je přesná, truhla je tvá, ó bratře – a bývalý králi!“ A hlasem plným náhle vzplanuvší nenávisti a zášti vzkřikl:

„Padni, zůstaň ležet, zhyň!“

Po těchto slovech, než se Osiris mohl z těsné truhly vztyčit, těžké víko zapadlo na truhlu, zatíženou vahou Setha a nejbližše stojících nejsilnějších spiklenců, zatímco jiní se jali víko zatloukat hřeby a jiní je opět po stranách zalévali roztaveným olovem, které otroci již připravené chvatně přinesli do síně.

Osiris se marně snažil nadzvednout víko, marně tloukl na stěny pevné truhly...

Po chvíli rány, které zaznívaly jenom tlumeně, utichly, přehlušeny jakousi divokou černošskou písní, kterou od počátku tohoto úkladného a lstivě připravovaného zločinu zpívala etiopská královna Aso...

Seth jásal, jeho ryšavý vous a vlasy ve svitu pochodní byly jakoby poroseny krví, a když stál, opíraje nohu o neprodyšně uzavřenou truhlu s Osirisovým tělem, nyní již mrtvým, podobal se zosobněnému Vítězícímu Zlu...!

A královna Aso, podávajíc mu v široké číši rudé víno, z něhož vycházela nachová pára jako ze žhavé, teplé krve, byla v této chvíli první kněžkou Zla, černou kněžkou kultu zrodivšího se ze zločinu a zvítězivšího nad Dobrem...!

* * *

Nestačilo však pouze zahubit božského Osirise, bylo třeba i zahladit všechny jeho stopy a dát navždy zmizet jeho tělu.

Pro Setha, královnu Aso a jejich dvaasedmdesát spiklenců byl tento úkol již jen pouhou hračkou, a proto ho kníže a pán Naditu svěřil k provedení svému vezírovi.

Jeho očekával nyní jiný cíl: zmocnit se vlády v Thébách za pomoci divokých černošských bojovníků královny Aso, která s ním tvořila duši spiknutí, neboť etiopská vládkyně v představě již zřela svůj obraz v měděném hlazeném zrcadle, odrážejícím její černou hlavu

s dvojitou korunou, bílou korunou Dolního a červenou korunou Horního Egypta, po které bažila právě tak jako Seth.

Tento věrolomný nevlastní bratr Osirisův se po celých pět let od doby svého prvního spiknutí připravoval na nový zločin, a skutečně se mu podařilo vzbuzovat v Thébách domnění, že vše, co proti němu bylo namítáno, vše, z čeho byl obviňován a podezírán, jsou jen liché pomluvy.

Po celých pět let také klamal Isis a její přátele svými mírumilovnými úmysly, které tlumočila jeho nevěsta, sličná černovlasá Nefthys, o kterou nyní již nedbal, neboť se pro něho stala bezcennou.

Božská sestra Královského Potěšení splnila pro Setha svůj hlavní životní úkol již tím, že mu dodala přesné rozměry Osirisova těla, aniž tušila, kterak maně slouží Zlu.

Isis a její syn, malý Horus, prodlévající v Koptosu, nečinili Sethovi žádných starostí. Třebaže koptoský lid s nadšením uctíval svou královnu a svého příštího krále, nemohl je milovat tak jako obyvatelé Města-sta-bran. Zatímco tito by dozajista s největším sebeobětováním a za cenu posledních kapek své krve hájili Svatou Matku a její božské dítě, lid v Koptosu se zalekne divokých černošských bojovníků královny Aso, s dlouhými oštěpy a štíty z hroší kůže, až se v tisícíhlavých bojových šicích objeví před hradbami, a z bázně před obléháním mu vydá královnu Horního a Dolního Egypta, ať je jakkoli krásná, a jejího malého synka, ať je jakkoli pomilování hodný.

Ty pak stihne osud Osirisův, načež bude dobyto Théb, ve kterých jako v celém Egyptě budou rozbořeny a v sutiny obráceny nově vybudované chrámy a paláce, bude zničeno umění jako zbytečná přítěž lidí, kteří se stanou opět tím, čím byli před spasitelským dílem božské dvojice Isis a Osirise, totiž jen divoce žijícími tvory, téměř se rovnajícími dravcům pouště. Ale přece se budou obávat ran důtek, které on, Seth, bude pevně třímat v ruce, aby ono lidské

stádo pracovalo pro něho, jenž bude jediným a svrchovaným pá-
nem Obou zemí – a později i všech světů.

Zatímco Seth se oddával svým plánům, spiklenci, které získal,
snadno pobili Osirisovy důstojníky, čekající na svého krále před
palácem, načež padesát mužů dopravilo truhlu s Osirisovým tělem
na faraonovu lehkou a rychlou loď.

Jejímu kapitánovi byl doručen dovedně podvržený rozkaz králův,
aby loď byla poslušna rozkazů vezíra knížete a Pána Naditu a pla-
vila se s ním po toku Nilu.

Kapitán se poslušně sklonil, když ve vezírově ruce spatřil zlatý
prsten svého krále – prsten, který byl právě tak umnou napodobeni-
nou, jako byla královská pečeť na písemném rozkaze – a tak lodice
pod velením Sethova vezíra, jenž byl prvním z oněch dvaasedmde-
sáti spiklenců, ještě téže noci nastoupila rychlou plavbu dolů po Nilu,
majíc na palubě drahocennou truhlu, u které stála stráž padesáti
naditských válečníků se svým důstojníkem.

Faraonův kapitán, bíle oděný kormidelník a bíle odění veslaři ne-
tušili, že vezou mrtvé tělo svého pána, božského Osirise-Unnefera,
této Bytosti Dobra!

Když dostihli delty Nilu, to jest místa, kde se Nil rozvětjuje, aby
několika rameny vléval své vody do Středomoří, vpluli do ramene
Tanitického, Egyptány později přezvaného na „Prokleté“, kde vezír
se svými lidmi vhodili truhlu s Osirisovým mrtvým tělem vlnám
na pospas.

Potom vezír rozkázal královské lodi, aby z vyústění Nilu pokračo-
vala v plavbě přímým směrem na širé moře, kde se jim dostane
dalších rozkazů.

Kapitán nejprve pronesl několik odůvodněných námitek, neboť
loď byla jen lehce stavěna pro rychlou říční plavbu, takže stěží bude
moci vzdorovat mořským vlnám, ale když mu vezír zlostně ukázal
nepravý faraonův prsten, kapitán se poslušně uklonil jako věrný
sluha, plnící rozkazy svého pána, ať jsou již jakékoli.

Kapitán, kormidelník ani veslaři, ba ani oněch padesát nadit-
ských vojínů se svým důstojníkem netušili, že vezír, který jim svrže-
ní drahocenné truhlice do vody vysvětlil jako smírný dar Pánu vod,
téže noci tajně opustil lodici, odkud za tmy doplaval na břeh.

A když vezírova nepřítomnost byla na palubě zpozorována, bylo
již pozdě. Obrovské vlny mořského příboje rozdrtily jako křehkou
hříčku loď, která se potopila se všemi, kteří na ní byli.

Přece však, přes všechna tato opatření, zlý čin Sethův a jeho
hlavního vykonavatele, vezíra, nezůstal utajen...!

Řekové, kteří po dlouhých a dlouhých dobách, uplynulých od
mučednické smrti Osirisovy, přišli na břehy Nilu, vyprávěli o tom,
kterak zpráva o Sethově zločinu a trestu, postihnuvšího jeho vezíra,
se rozšířila mezi veškerý lid egyptský, takto:

Na břehu, ke kterému vezír doplaval, se rozkládal háj, jehož pase-
ky se podobaly zelené nebeské klenbě, na které svítily, plály a hořely
tisíce, ba miliony květů. Bílé, růžové, rudé květy, květy oranžové,
žluté, modré, v odstínech nepostřehnutelných na prvý pohled, ale
stále zřejmější, čím déle jsme se na ně dívali.

Byla to záplava barev, tanec různobarevných mžitek, když větve
keřů se rozkývaly ve větru.

Květy, květy a květy bez počtu...

Tanec květů, vítězství květů, výkřiky a jásot barevných tónů, ší-
lenství jejich a něha odstínů.

Byly tu květy modré, jako by uloupily modř blankytné oblohy,
pod níž rozkvétaly, byly tu růžové květy, podobné uzardění dětských
tváří, lososově a cihlově růžové, a jiné, kde růžová barva se chvěla
jako dech na sněhu květního plátku.

Karmíny, rumělky, temné červeně malin a přezrávajících jahod,
veliké krupěje krve a ostrá červeň ohnivých plamenů, smuteční
červeně jakoby nalomené ve svém barevném výkřiku, purpury krá-
lovských rouch a potměšile rudé lupeny ženských rtů.

Květy oranžové, obrácené jako terče ke slunci, aby zachytily jeho paprskovité zlaté šípy téže barvy, jíž samy zářily, barvy pomerančů, a okrajů rudě plamenných západů.

Žlutě svítivé jako zlaté peníze, pronikavé jako svištění šípů, divoké žluté barvy, neztlumené jako drzé výkřiky pokoutních zaklínačů, žluté barvy plné zlovolné radosti nad porušením souladu a jiné, nesměle prozrazující své zrození ze zeleně a téměř mizející v jejím podkladě.

Byly tu květy bílé, tajemné jako závoje kněžek, a jiné, smějící se svou bělostí jako drobné perličky dívčích zoubků, a nad vši tou barevnou nádherou a barevnou slávou veliké smuteční květy, temně fialové, plné neznámého zármutku, hlásající pokoru a podobné zvonům, které se jedenkrát rozhoupají v hranách pohřebních, aby hlásaly zánik a zmar všemu tomuto životu, rozběsněnému z tvořící moci ducha Přírody...

A nad nimi poletovali včely, vážky a motýli, kteří sami byli podobni živým, nádherným květům duhových barev.

Nesčíslné množství ptactva všeho druhu plnilo vzduch veselým zpěvem a pod korunami stromů klidně pobíhala zvěř, neboť člověk, jediný nepřítel vsí této krásy, se nikdy neodvážil vstoupit do tohoto pozemského ráje, hlídaného divokými kozly, jak alespoň usuzoval ten, kdo je spatřil z velké dálky.

Vpravdě to prý však byli bůžkové, zvaní satyrové nebo panové.

Byli to duchové plodivých sil přírodních, věrní, veselí a skotačiví druhové vodních nymf, žijících v průzračných zřídlech a v šumivých lesních pramenech.

Tělo satyrů a panů bylo od nohou až po pás tělem kozlím, a od pasu vzhůru tělem lidským. Jejich oduševnělé tváře vystupovaly z rámce kadeřavých vlasů, z nichž trčely nad čelem dva malé růžky, pevné a schopné rozdrtit vše, co by se jim postavilo v cestu.

Zatímco nohy byly zakončeny kopýtky, kozlími paznehty, lidské ruce visely podél mužné hrudi a kosmatých boků.

Panové a satyrové byly veselým živlem nespoutané přírody, kterou zaznívala jejich melodická hudba, vyluzovaná ze syring, spojených a zvláště zladěných pastýřských píšťál, a jejich dovádivý smích, zčásti dětský, zčásti mužný, byl vždy plný upřímné radosti.

A tito satyrové a panové, ukryti v lesním houští, pozorovali z břehu, jak byla drahocenná truhla vhozena do vln řeky, které ji unášely k moři.

Vyslechli také tajný rozhovor vezírův s důstojníkem, velícím naditským vojínům na královské lodi, a tak zvěděli, že truhla obsahuje mrtvé tělo boha, který se stal člověkem, božského Osirise-Unnefera, představitele Dobra na zemi.

V té chvíli rázem zmlkla píseň syring, utichl smích satyrů a panů.

Květy zavřely své kalichy, utichl i bzukot včel a zpěv veškerého ptactva, ztichla všechna zvíř a ustal let motýlích křídel: všech se zmocnil veliký žal nad Osirisovou mučednickou smrtí, a hněv proti jeho vrahům.

Od tohoto okamžiku panové a satyrové, neviditelní hříšným lidem, neustávali pozorovat královskou loď, a tak se stali svědky zkázy její a všech, kteří se na ní plavili, ale stali se i svědky vezírovy zrady a jeho uniknutí z lodi, kterou vehnal do záhuby, aby Seth i on se zbavili nepohodlných svědků, kteří by mohli vyprávět, co se stalo s truhlou obsahující Osirisovo tělo.

Vezír, když doplaval ke břehu a usušil si šat, zamířil do háje, aby si v jeho stínu odpočinul, než se vydá na cestu po břehu Nilu, směrem proti proudu řeky. Jeho pán, kníže Seth, mu přislíbil, že mu pošle v ústrety lodici, která ho dopraví zpět do Naditu, až vezír dokončí dílo zrady a zkázy, jež mu bylo uloženo.

Sluneční vůz tkvěl na nejvyšším bodu oblohy, a třebaže v háji byl příjemný chlad, vezír počínal cítit žhavé, pálicí doteky na svém těle, jako by ho zasahovaly neviditelné šípy s hroty napuštěnými nenávisť.

Zdalo se mu, ba byl si tím přímo jist, že ze skrýší pod stíny keřů a větroví stromů ho nepřetržitě sledují tajemné pohledy plné výsměchu, že se odvážil vkročit do posvátného háje panů a satyrů, a plné hněvu a pomstyctivosti nad činem, jehož se dopustil.

Veze chtěl nejprve pohrdlivým úsměvem vzdorovat tomuto nepřátelskému ovzduší, ale úsměv mu strnul na rtech a stáhl se v křečovitý výraz hrůzy; z úst se mu vydral výkřik zděšení – pak se jal veze prchat ke břehu...

Druhého dne, podle Sethova slibu, přijela rychlá lodice z Naditu. Její kormidelník bedlivě pátral po břehu, neuvidí-li někde veze svého pána, jak mu dává znamení.

Náhle vykřikl rázný povel na veslaře, lodice zamířila ke břehu. A když na něj kormidelník vyskočil, spatřil na pokraji posvátného háje ležet vezeovo bezduché tělo, téměř k nepoznání rozdrásané, a jeho hrud' byla pokryta krvavými stopami kozlích paznehtů...

Kormidelník zděšeně vykřikl a pádil zpět k lodici, která odrazila od břehu a vracela se co nejrychleji zpět proti proudu, pokud jenom jejím veslařům síly stačily.

Panové a satyrové však rozšířili truchlivou zvěst o umučení Osirisově po celé zemi, a všeho lidu se zmocnila bezmezná hrůza a bezmezný strach.

A od těch dob se strach takového druhu a rozsahu ve vzpomínce na pany, kteří ho první rozšířili, nazývá strachem panickým, a hrůza, jež se zmocní lidu – panikou.

Osirisovo umučení se však napříště stalo i svátkem všech zemřelých v celém Egyptě, a v tento Den Mrtvých se lid bil v prsa na znamení bolesti, a večer, kdy bylo připomínáno utrpení Osirisovo, jež ve zpěvním podání kněží bylo zváno „pašijemi“, byla rozsvěcována světla v malých lampičkách ve všech domech egyptských.

* * *

Isis se dozvěděla o strašlivé smrti svého milovaného chotě v městě Koptosu.

Královské Potěšení, nejkrásnější z bohyň, nejkouzelnější z žen, nejsvětější z matek, se v té chvíli podobala nehybné soše z bílého mramoru, vytesané dlátem Žalu v dílně nekonečného Bolu, neboť dotkne-li se smutek bohů, je božsky nesmírně veliký a převyšuje vše, co může zakusit a vytrpět srdce člověka.

Její veliké smaragdové oči zůstaly upřeny do neurčita, rozšiřující se a odhalující božský zármutek v celé zdrcující velikosti jeho majestátu.

A jako krása Isis se nedá vylíčit slovy v řeči lidské, tak nemožné je i vylíčit její hoře, jež nebylo hořem smrtelníků, ale něčím, co je daleko převyšovalo a působilo, že jím hvězdy hasly.

Po sedm dní trvala její božská bolest – a proto ji lid přezval na Matku Sedmibolestnou.

Teprve po uplynutí oněch sedmi dnů Její smaragdové oči náhle zaplály odhodláním...

Isis si odstříhla kadeř svého vlasu na znamení svého božského smutku – a kadeř jako vodopád žhavého zlata a mědi dopadla v místo, kde Ona stála.

Mlčky odhodila Isis své královské roucho a zahalila se smutečnými závoji, načež se tiše odebrala do komnaty, kde prodléval její syn, božský Horus...

Když poděšení kněží a přední dvořané spěchali ke královně Obou zemí, aby oznámili Jejímu Veličenstvu, že k hradbám města Koptosu se blíží nepřehledné množství černých bojovníků, ozbrojených dlouhými oštěpy a štíty z hroší kůže, a že v jejich čele na válečném voze pod vějíři z pštrosích per přijíždějí pán Naditu, kníže Seth, a etiopská královna Aso, našli v královnině komnatě toliko na zemi ležící kadeř zlatých vlasů, planoucích jako Věčný oheň...

Marně pátrali po celém paláci a ve všech chrámech, a když Seth ve svém stanu, který dal vztyčit proti hlavní bráně Koptosu, se dozvěděl, že Isis se svým synem zmizeli beze stopy, hněvivě se zamračil.

Aso, černošská královna, sedící po jeho boku, se zachvěla a pravila bázlivě:

„Bud' Isis unikla, aby proti nám vzbouřila Egypt a pomstila Osirise, nebo se svým synkem našla smrt v Nilu, aby na nás poštvala bohy, což jest ještě horší!“

„Isis je bohyně a nemůže býti zahubena smrtí lidskou!“ odušil zlostně Seth, a nevšímaje si už etiopské vladařky a své spoluvinice, rozkázal, aby bylo upuštěno od obléhání města Koptosu.

„Co hodláš počítí, ó kníže?“ tázala se Aso, udivena změnou původního plánu.

„Je třeba, abychom se co nejrychleji zmocnili Théb!“ odpověděl Seth, a dal znamení, aby se rozvířily černošské bubny k nastoupení válečného pochodu k srdci celého Egypta, Městu-sta-bran, kde ho očekával uprázdněný trůn faraonův.

Zpěv pátý

Athyr Ba-Eset, jehož Osiris ustanovil veleknězem kultu Svaté Matky, Královského Potěšení, na Čistém ostrově, zvaném F-Ilaku, dnešních Filách, se s nadšením a s horlivostí podjal svěřeného úkolu, aby na něm vybudoval svatyni, jež by hlásala jméno božské Isis od věků do věků.

F-Ilak byl a doposud je z nejkrásnějších a nejvelebnějších ostrovů, který obtékají čerstvé vody Nilu a oddělují ho od pouště. Ostrov plničký svěží zeleně se podobá obrovskému smaragdu, jakoby zrcadlovému obrazu oka božské Isis, zachycenému do platinové ovruby, tvořené pěnou Nilu, jehož vody, tu barvy malachitu, tu opět lapisu azuli, podle mitisově či temně modře zbarvené oblohy, z něho tvoří drahocenný šperk v kraji, orámovaném v dáli na severu polověncem skal a nebroušených žulových balvanů, na jihu pak přecházejícím v úrodné nivy cukrových třtin a polí lnu, jehož se dostalo darem lidstvu od Osirise a Isis.

Athyr, když se ujal vlády na F-Ilaku, jehož nebe není kaleno ani v zimě ani v létě pochmurnými mraky, dal nejprve vystavět podél břehů celého ostrova, majícího tvar velikého sandálu, pevnou nábrežní zeď, aby Fily byly chráněny před povodněmi.

Potom bylo započato se stavbou velikého chrámu, který jako mohutný maják, přetrvávající tisíciletí, až do našich dnů vrhá své světlo mystické slávy Svaté Matky, tu tlumeně, tu opět jasně planoucí.

U chrámu, který byl vyzdoben malbami, představujícími výjevy ze života Královského Potěšení, od Jejího uzdravení Athyry jedem hadu Aspise v Bubastis, Jejího korunování na královnu Horního a Dolního Egypta v Městě-sta-bran, narození Jejího syna Horuse, vyučování božského dítěte hře na devítistrunnou loutnu a v zacházení ve zbrani až po události dnů budoucích, byly stavěny domy pro

kněží a pohostinné budovy pro procesí, která budou k chrámu Svaté Matky putovat ze všech končin světa.

Naproti západnímu břehu filackému, na malém skalnatém ostrově Senu, odděleném pouze úzkým ramenem nilským, vystavěl Athyr Ba-Eset malý chrám k počtě svého krále a pána, chotě božské Isis, Osirise-Unnefera, jehož sochu dal vytesat z krásné růžové žuly tohoto ostrova.

Bylo to právě sedmnáctého dne měsíce athyra, po němž Athyr Ba-Eset obdržel své jméno, v onen večer, kdy v Naditu bylo Sethovou lstí dokonáno umučení boha, který se stal člověkem, když Athyr, bývalý velitel Královniných stráží a nyní Její velekněz a správce Čistého ostrova, sám a sám stál v malém chrámu na Senu a přemítavě pohlížel na dokončenou Osirisovu sochu.

Pozoroval ušlechtilé rysy obličeje, na věky zachycené dlátem sochaře, pak poodstoupil, aby se mohl lépe obdivovat celé soše, představující Osirise v královské koruně, se zkříženýma rukama, v nichž třímal klešťovité žezlo a dűtky; a tu pojednou se Athyroví zdálo, že u nohou sochy je vytesána veliká umrlčí lebka, tak jako kdyby král Horního a Dolního Egypta byl i Pánem záhrobí...

Ale než se mohl Athyr přesvědčit, není-li to klam smyslů, objevila se mezi ním a sochou záře, rozptylující noční tmu...

Světelný předmět na sebe pozvolna bral podobu vysokého štíhlého muže, jehož skráně byly ozdobeny zlatým Ureem a přes jehož ramena byla přehozena leopardí kožišina.

Athyr poznal ve zjevení Osirisova zářícího ducha a polekán klesl k zemi a klaněl se mu.

„Zdráv buď – ó Athyre, který patříš Isis, a neboj se!“ ozval se povědomý, vlídný hlas Unneferův. „Já tvůj pán a král jsem byl úkladně zavražděn svým nevlastním bratrem Sethem ve městě Naditu. Proradný kníže, kéž jméno jeho stihne prokletí!, chce uchvátit trůn, opuštěný mnou a Isis, božskou královnou a tvou Paní, kéž žije věčně!, který patří Našemu synu Horusovi-Harmachisi.

Přikazuji tobě, ó Athyre: vrať se neprodleně do Théb a obhajuj Město-sta-bran, pokud tě Královské Potěšení nepovolá zpět na Čistý ostrov, až nadejde chvíle vykoupení všech lidí!

Vezmi můj prsten s královskou pečetí, který ti propůjčuji, aby tě byli poslušni všichni muži Egypta, prsten, který odevzdáš mému synovi, božskému Horusovi, až vstoupí na trůn Obou zemí!“

Vlídny hlas dozně...

Athyr pozvedl hlavu...

V malém chrámu panovalo ticho a temno, pouze socha z růžové žuly se nejasně rýsovala před jeho zraky.

Avšak tam, u nohou sochy, kde dříve se domníval zřít umrlčí lebku, cosi žlutě zářilo...

Athyr přistoupil blíže a spatřil na dlaždici ležet zlatý prsten. Zvedl jej a poznal v něm Osirisův královský prsten...!

Jeho zážitek nebyl tudíž snem nebo přeludem pozdní noci, ale skutečností!

Pln smutku nad osudem svého krále, ale také pln odhodlání vyplnit příkaz zářícího ducha Jeho Veličenstva, navlékl prsten na prst pravé ruky a vyšel z Osirisova chrámu.

Přeplaviv se na malém člunu na Čistý ostrov, kázal probudit své rádce, aby z nich vybral ty, jež za své nepřítomnosti pověří správou ostrova a prováděním stavebních prací. Když rozespalí přišli, udělil jim své rozkazy a pokyny, a ještě dříve nežli sluneční vůz Raa-ův vyjel nad obzor, zplnomocněnec Osirise-Unnefera se vydal na cestu do Théb.

Ve Městě-sta-bran, sídlu božské dvojice Isis a Osirise, panovalo zděšení, smutek a zmatek. Zpráva o zavraždění krále, zmizení Svaté Matky a jejího božského dítěte, se bleskovou rychlostí rozšířila po celých Thébách. Z chrámů, paláců a domů se rozléhaly smuteční zpěvy, hlasitý pláč a nářek.

Když pak zvědové oznámili, že od Koptosu se blíží tajně do Horního Egypta přivedené divoké vojsko černošské vladařky, zmatek dostoupil svého vrcholu.

V té chvíli však přirazil ke břehu pod městskými hradbami rychlý člun, a z něho vystoupil Athyr Ba-Eset, bývalý velitel Královniných stráží.

Jeho přísný obličej, hladce vyholený stejně jako hlava, jeho prosté, řádové, bílé lněné roucho velebně božské Isis mocně zapůsobily na všechny, kteří ho spatřili.

Rychle, ale důstojně se odebral Athyr do královského paláce, kde, ukázav Osirisův prsten a pečeť Nejvyšší radě, oznámil své poslání.

Všichni, znajíce z dřívějších dob jeho odvalu, důvtip a obratnost, s jakou předešel prvnímu pokusu Setha zmocnit se Théb, ho radostně pozdravili jako svého vojevůdce a místovladaře.

Athyr Ba-Eset si oblékl bronzové brnění, opásal se mečem a dal k sobě povolát všechny velitele thébského vojska, aby jim udělil své rozkazy.

A již zanedlouho poté se neprodyšně uzavřelo sto těžkých bran města, hradby byly obsazeny pěším vojskem a jezdecko bylo sešikováno a připraveno k případnému výpadu z města proti útočícímu nepříteli.

Zatím obyvatelstvo, bez rozdílu stavů a hodností, bylo povoláno k pohotovosti a k práci pro obranu města; jedni, aby účelně uskladňovali potraviny, které byly vydávány pouze ve stanovených přídělech, aby Théby při delším obléhání nebyly vystaveny hladu; druzí, aby zásobovali vojíny šípy a oštěpy, které byly urychleně do zásoby vyráběny; ženy měly na starosti přípravu pokrmů pro obhájce a péči o raněné bojovníky, jejichž léčením byli pověřeni kněží.

Tak v několika hodinách se Théby změnil v opevněný vojenský tábor, který nyní pyšně a hrdě očekával vojsko Setha, Pána Zla, a jeho černých spojenců.

A když se jeho poslové objevili před branou, kterou již jedenkrát prošli jako zajatci, aby vyzvali Město-sta-bran, aby se bezpodmínečně vzdalo svému příštím králi, zazněl z hradeb v odpověď válečný pokřik thébských:

„Isis a Osiris!“

Několik šípů, úmyslně a přesně vystřelených před nohy nepřátelských posílů, přimělo tyto k rychlému úprku.

Seth i královna Aso, rozzuřeni vzdorem města, rozkázali podniknout na Théby hromadný útok, ale řady etiopských válečníků, postupující pod ochranou štítů z hroší kůže, začaly kolísat v mračnech šípů, a ti z nich, kteří přece pronikli až k hradbám, byli drceni na ně metanými kameny.

Pán Naditu se však nedal odradit prvním neúspěchem a zahájil pravidelné obléhání Théb, před které královna Aso musela přivolat nové a nové hordy svých divochů.

Mezi Sethovými náčelníky a náčelníky královninými docházelo k roztržkám a rozbrojům, neboť etiopští obviňovali naditské, že se vyhýbají boji, až konečně Seth se postavil v čelo svých bojovníků a podnikl útok na Théby ze strany západní, kde podle zpráv vyzvědačů bylo město nejslaběji hájeno.

Ale dříve než se naditští přiblížili k hradbám, vyrazila proti nim egyptská jízda, vedená Athyrem Ba-Eset, rozdrtila jejich oddíly, nepřipravené na útok, a způsobila jim těžkou porážku, ze které se Seth zachránil útekem na oslu, který potrval plných sedm dní.

Po tomto neslavném dobrodružství, po němž se kníže zastavil až ve svém městě Naditu, tento proradný nevlastní bratr Osirise vyslal posly ke královně Aso, aby tato se svým černošským vojskem nadále bojovala u Théb, zatímco on zahájí pátrání po zmizelé královně Isis a jejím synovi.

Seth se totiž domýšlel, že pokud Isis a Horus, pravý nástupce Osirise-Unnefera, nebudou nalezeni a zahubeni, nebude zlomen odpor Théb, a kdož ví, nevzbouřil-li by se zatím proti němu i veškerý lid egyptský...?

Při svém návratu do Naditu očekávalo Setha radostné překvapení, neboť první z jeho žen, pocházející ze semitské, Egyptany nenáviděné rasy, se narodili dva synové, jimž se dostalo jmen: Hierosolymos a Judejos.

Zemřelo-li první z dvojčat, nezůstavivši po sobě nižádných zvěstí, potomci druhého syna Judeje se stali neobyčejně početnými, a tito zplozenci ryšavého Setha-Zla a semitské ženy se stali metlou Horního a Dolního Egypta, kde podle svého praotce byli zváni Judejci neboli Židy.

Na památku, že Seth, otec jejich praotce, se sedmého dne zachránil, slavili vždy sedmý den jako sváteční. Ale tak jako jejich praotec, Duch Zla, toužil po nadvládě nad světy, i oni převzali jeho vytčený cíl o světové nadvládě a o ujařmení všech ostatních národů, které, zba-veny všeho pokroku, umění a všech statků duševních a postaveny na úroveň zvíře, se měly stát jejich roboty, neboť o sobě tvrdili:

„Jenom Judejovi synové něco na tomto světě znamenají; jsou podobni zrnu pšeničnému, kdežto ostatní národové jsou plevami. Jedině náš vyvolený národ je hodným Věčného života, ostatní národové jsou pak rovni oslům!“

Naproti tomuto jejich mínění, které měli sami o sobě v celém Egyptě, kde Sethovi potomci, vyhýbajíce se tělesné práci a živící se pouze lstí a úskoky, se obohacovali na úkor veškerého lidu, byli jmenováni pouze „nečistými Židy“ a každý se vystříhával veřejného styku s nimi.

Ale přece těmto Sethovým potomkům se časem podařilo dosáhnout značného vlivu, a to jednak díky zlatu, které nashromáždili a jímž podpláceli nesevědomité a po tomto vzácném kovu lačnickí hodnostáře, jednak díky svým dcerám, které svým půvabem si dobývaly náklonnosti nepřátelsky zaujatých mužů, a to jenom proto, aby tyto muže získávaly pro politické záměry Judejců anebo je lstivě zabíjely podle příkazu Setha-otce, jejich praotce, vraha Bytosti Dobra.

Aby se zmocnili tajemství egyptských svatyň a podle nich mohli dát svému potomstvu vlastní víru, Židé si vymysleli plán hodný Setha a jeho spoluvinice, etiopské královny Aso.

A tak se stalo, že ve chvíli, kdy princezna egyptská, faraonova dcera, Hvězda Amenova, se šla koupat do Nilu, pustili nedaleko

v houštinách ukrytí Judejci po vlnách řeky sítěnou ošatku, do které bylo položeno židovské novorozeně.

Hvězda Amenova spatřila děcko a s velikomyslností svého srdce – na kterou semitští muži spoléhali – se ujala hošíka a dala ho vychovat v chrámu Boha Otce Amen-Raa.

Když hoch vyrostl v jinocha, vstoupil pod jménem Messú do sboru kněží, a postupně byl zasvěcován do všech božských tajemství...

Lid v Horním a Dolním Egyptě se však již bouřil proti rozpínatosti Židů a tenkrát se farao rozhodl je vyzvat, aby se vystěhovali z Obou zemí.

V té době kněz Messú odhalil svůj židovský původ, nechal si narůst vous a rulíky u uší, a postaviv se v čelo Židů, vyvedl všechny, kterých, jak oni sami tvrdí, mělo býti na šestkrát sto tisíc, z říše faraonů, a sice přes rákosím porostlé mělčiny v místech, kde dnes asi ústí umělý průplav zvaný Suezský.

Tudy Židé pokračovali ve své cestě přes pouště na východ, až vpadli do země Chanaan, kde se usadili, když vyvraždili její obyvatele.

Potomci Sethova syna Judeje vynesli z Egypta více bohatství a pokladů, než za kolik stála práce několika jejich pokolení, neboť sami zapsali ve své knihy, že „oloupili Egyptské, zanechavše jejich zemi jako hlubinu mořskou, ve které nejsou ryby“.

Židé neodcizili jenom zlato, ale i bohatství duševní; zcizili víru v Jednoho nejvyššího boha, Boha Otce, jehož přezvali Jahve, ale nevyslovující jeho jména říkali mu Svatý.

Ale i toto jméno Jahve vytvořil proradný kněz Messú podle egyptského vzoru, zneuživ za tím účelem božského jména Isis, jež bylo vytvořeno zdvojením kořene Iss, což znamená „Jest“; jméno Jahve vytvořil Messú z třetí osoby slovesa „havah“, což rovněž značí „Jsem“ a má též symbolický význam jako Isis – „Povstala jsem sama ze sebe“.

Jahve však na rozdíl od laskavého Boha Stvořitele a Svaté Matky Isis je bohem krvavé pomsty a ukrutnosti, který za noci řve jako lev,

a tu zase běduje, že si sám zbořil chrám v Jeruzalémě, anebo jenž posílá medvěda, aby rozsápal dovádivé nerozumné děti jen proto, že se smály potulnému dědu prorokovi, zaříkávači a kořínkáři v jedné osobě, který byl plešatý.

Messú a jeho židovští kněží rovněž odcizili tajemství svatostánku a modliteb, jež se vypovídaly v nejtajnějších místech svatyní Egypta, i svaté zákony, jež vydávající za vlastní přizpůsobili rovněž duchu Zla.

Messú poznal z tajných zápisů učení o stvoření světa a o způsobu, jímž božská Isis-Kouzelnice při svém setkání s pastýři rozdělila vody Nilu, aby přešla suchou nohou na druhý břeh. A poněvadž tento proradný kněz měl vědomosti o tom, kterak egyptští zaklínači provádějí svá kouzla s holemi, proměňující je v hady a opět v nehybné hole, a znal i tajemství zářících duchů, byly na těchto pokladech v Pěti knihách zvaných Thora sepsány napodobené zkazky o stvoření světa Jahvem, který odpočívá sedmý den, tak jako Seth odpočíval na svém útěku, a byly vymyšleny báje o přechodu mořem, které se rozestoupilo před Židy na povel Messúův jako Nil na pokyn Královského Potěšení, ale které, zavírajíc se, pohltilo ve svých vlnách vojsko faraonovo, pronásledující tyto syny Zla, aby jim zabránilo odnést z Egypta uloupené bohatství.

Dříve však prý ještě ztrestal Jahve sedmi ranami krále Horního a Dolního Egypta a jeho lid, povraždiv s divokostí hodnou Seta všechny nevinné prvorozené syny, počínajíc následníkem trůnu a končíc právě narozeným hošíkem nejchudší z egyptských žen, přes svou chudobu však svatou ve svém mateřství. Ztrestal prý je proto, že faraon odmítal propustit nečisté Židy ze své říše, ačkoliv král Obou zemí se spíše mohl obávat vzbouření kněží a všeho svého lidu, kdyby semitští potomci Judejovi neopustili Egypt.

Messúovi se prý zjevoval Svatý na horách pouště ve způsobu, v jakém se zjevovali zářící duchové na březích Nilu, a z jeho příkazu

si dvaasedmdesáti lístky – počtu to odpovídajícímu počtu spiklenců v Sethově radě Zla – vyvolil i nejstarší z Židů pro svou Radu Judey.

Ale když tyto všechny svatokrádeže, jichž se dopustil Messú, přijavši židovské jméno Mojžíš, vešly ve známost, bylo nad ním, jako nad knězem-zrádce, ve všech egyptských svatyních vysloveno prokletí.

A tato kletba, vynesená jménem Boha Otce Amen-Raa a Svaté Matky, božské Isis, postihla všechny Judejce, kteří byli rozptýleni mezi všechny národy země, kde po tisíciletí marně usilují o vyplnění plánů otce svého praotce Setha-Zla, aby se domohli světovlády a zotročili veškeré lidstvo, nešťátice se přitom lsti, úskoků, podplácení zlatem, vražd a válek.

Od tohoto plánu neupustili, třebaže jejich vypuzení z Egypta se stalo již za vlády osmnácté dynastie králů, kteří následovali na trůnu Osirise-Unnefera, když již tisíciletí uplynula od doby, kdy Seth, pán Naditu, se rozhodl zahubit Královské Potěšení, božskou Isis a jejího syna Horuse-Harmachise, tajně zmizel z chrámu, stojícího na břehu Nilu v opevněném městě Koptosu...

* * *

Když Isis, po sedmi dnech bolesti nad usmrčením svého chotě, odstříhnuvši si zlatou kadeř a odloživši královská roucha, vešla zahalená ve smuteční závoj do komnaty, kde prodléval její malý Horus, zastihla tam Anubise, boha a přítele, utěšujícího Osirisova synka, který usedavě oplakával smrt svého božského otce.

Horus, poznáv ve vstupující mladé ženě svou matku, neboť ani smuteční závoj nemohl ztlumit její úchvatnou a nadpozemskou krásu, přiběhl k Ní a se zaslzenýma očima, ale odhodlaným hláskem zvolal:

„Ó matko, plač nad vraždou mého otce, ale netruchli, že by nebyl pomstěn! Já, Horus-Harmachis, vypovídám proradnému Sethovi boj!“

Isis se něžně pouсмála a rovněž něžně odvětila, hladíc hlavu svého synka:

„Abys mohl pomstít svého otce a podstoupit boj se Sethem, musíš vyčkat, až se staneš mužem, ó drahý synu, a do té doby je třeba, abys zůstal skryt před všemi nástrahami Zla, zatímco já chci nalézt tělo svého chotě a tvého otce, božského Osirise, abych je vrátila Věčnému životu!“

„Pak nezbývá, než abychom tajně prchli z tohoto města, ke kterému se Seth již blíží!“ promluvil Anubis.

A tak božská Isis, přestrojena za prostou egyptskou ženu, nesouc košík, naplněný koláči, sušeným masem a datlemi jako potravou pro nejbližší dny, a vedouc za ruku Horuse v prostých šatech egyptského pacholete, následovala Anubise, oblečeného za muže-poutníka, tajnou chrámovou chodbou, kterou on objevil.

Chodba vyústila pod hradbami u břehu Nilu, kde vsedli do malé rybářské loďky, s kterou se dali po proudu řeky...

Dlouhá byla jejich plavba po Otcí vod...

Den po dni, týden za týdnem, měsíc za měsícem zřeli za matné záře lunny vzdálené břehy širokého a stříbrného Nilu s palmami a věžemi chrámů, za žhavých dnů míjeli rybářské osady, kde se započítávali novými zásobami prosté potravy, až dospěli k místu, kde Otec vod rozpíná několik svých ramen, aby se objal s mořem.

Anubis, jenž stále řídil člun, neuchýlil ho ani vpravo, ani vlevo, a tak zůstavivše na straně východní posvátný háj satyrů a panů, dostihli konečně města Buto, kde vládla dobrosrdečná královna, božská Utit, které se Isis rozhodla svěřit svého syna vedouc, že v její ochraně bude Horus-Harmachis v bezpečí před všemi Sethovými úklady.

Když Isis, Horus a Anubis, stále oblečení ve své prosté oděvy, došli z přístaviště na prostranství před královským palácem, Isis požádala Anubise, aby dovedl Jejího syna ke královně Utit; sama nechtěla déle oddalovat chvíli, ve které, jak doufala, jí bude dopřáno nalézt

truhlu s mrtvým tělem Osirisovým; a také nechtěla, aby se Sethovi dostalo zpráv o příchodu neznámé krásné paní s malým hochem ke královně, neboť ryšavý kníže Naditu by jistě uhodl pravdu.

„Kam se však chceš odebrat, ó Nevěsto Nebes?“ tázal se Anubis.

Isis smutně povzdechla a řekla:

„Ty víš, ó bratře a příteli, že jsem děckem a Služebnicí Neviditelného, jenž jest Bohem, jenž jest Zákonem, jenž jest Osudem – ačkoliv sama nejsem ani Bohem, ani Osudem, ani Zákonem. A proto slyš: mohu-li pomáhat všem, nemohu pomoci sobě, neboť jest třeba, aby se naplnil Zákon i Osud, a proto jsou zapečetěny mé božské rty k mlčení, aby můj hlas neporušil vůli nebes, a vzat mi byl můj božský zrak, aby neviděl to, co nesmí býti spatřeno.

Ale závoj temnoty bude stáhnut z očí nevinných a rozpečetěna budou mlčení na jejich rtech, aby mohli vidět, slyšet a rozumět, a aby mohli zvěstovat odpovědi na otázky Té, jež Byla, Jest a Bude!“

Po těchto slovech Isis objala a políbila svého malého syna, kterého Anubis, hluboce se pokloniv Královskému Potěšení, odváděl k paláci královny Utit.

Svatá Matka za nimi pohlížela, dokud nezašli do brány, pak se vracela k přístavišti, když tu v zahradě, před malým chrámem Boha Otce Amen-Raa, uzřela hrající si malé děti.

Bez rozmyšlení šla k nim a ony, když spatřily přicházet mladou, štíhlou ženu v prostém šatě, z jejíž tváře, třeba smutečným závojem zastřené, k nim vyzařovala krása nebeská a vlídnost nadpozemská, spěchaly k ní s radostným smíchem štěstí a žadonily, aby je svou útlou, božskou rukou pohladila po líčkách nebo po vlasech.

Isis něžně zulíbala děti, z nichž si vybrala malou holčičku jemného nosíku s chvějícím se chřípím, oválného obličejce barvy lístků planých růží a tmavohnědých kadeří. Když ji zastřená krásná paní vzala za ruku, dívka radostně poskočila a následovala Ji do malého chrámu, zatímco ostatní děti nesměle čekaly venku na jásavém slunci, kde se po chvíli opět oddaly svým hrám.

Když Isis s děvčátkem stanuly poblíže kamenné sochy boha s vysokou dvojitou korunou, ozdobenou péry, nabrala Paní Obou zemí z chrámové studny do obětní misky průzračnou, křišťálovou vodu.

Misku postavila na obětní oltář, učinila nad ní znamení smyčkového kříže ánhk, načež kladouc ruku na temeno hlavy děvčátka, pravila sladkým, ale velitelským hlasem:

„Dívej se, ó dítě, nevinná holubičko, do vodního zrcadla! Necht' Amen-Raa otevře tvé oči a rozpečetí tvé rty!

Mluv, ó dítě, a viz!“

Holčička upřeně pohlížela rozšířenýma očima do vody...

Na hladině, jejíž povrch se nejprve leskl jako zrcadlo, se počaly tvořit temné, mlhavé obrazce, které se po chvíli rozptýlily, aby se místo nich objevovaly podivné výjevy, jež se jal líčit ústy dítěte jeho duch, vyspělý a moudrý Ka, mluvě lehce se zachvívajícím hláskem malé dívky.

V magickém vodním zrcadle se ukázali tvorové divokých tváří, kteří se podobali spíše opicím než lidem. Zápasili a vzájemně se pobíjeli. Divocí ptáci poděšeně poletovali ohněm, vyrazivším z rákosových chýší, zapálených nepřitelem, který se vyřítíl z jeskynních doupat. A ten loupil, ničil a vraždil kamennými sekerami...

Dítě věrně popisovalo, co zřelo, a Isis věděla, že vidí obraz člověka před mnoha a mnoha desetitisíciletými při jeho prvních kročejích po tělu Matky Země.

Pak děvčátko, zírajíc upřeně ve vodu obětní nádoby, vyjasnilo hlas a nadšeně líčilo, že se mu před zrakem objevují úrodné lány polí, krásná města a přechetné chrámy a paláce, a kterak z jednoho z nich vychází vysoká, nádherná postava oděná v roucho, jež svítí jako plamen, a zvuk hudby ji předchází a také ji následuje.

A že onen vysoký mladý muž je oblečen v leopardí kůži, přehozenou přes rameno, a kol hlavy se mu vine zlatý had s rubínovými očima, had polovztyčený jakoby k uštknutí...

Isis se zachvěla, neboť si byla jista, že dítě nyní zří Jejího chotě, božského Osirise-Unnefera!

Ale hlas dítěte se třásl strachem – obraz se měnil...

Nyní vidělo jiné město, kde seděl na knížecím křesle muž menší, zavalité postavy, ryšavých vlasů a bradky, a kolem něho dvaasedmdesát jiných mužů volalo:

„Jsme již přesyceni Dobrem! Učiň králem Zlo! Rozbijte pouta Zla! Učiň králem Zlo!“

A tu se mezi muži objevil onen vysoký a krásný zjev Dobra, a oni nad ním za chechtotu zaklopili těžké víko drahocenně vyzdobené velké truhly a jásali, že zvítězilo Zlo.

Z truhly však pravil k jejich duchům Hlas:

„Nevíte, čeho žádáte, ale staň se, jak si přejete! Umírám, ale skrze mne po mnohé práci naleznete zase cestu do království Dobra!“

Tu muži zamračeně odnesli truhlu na loď, která se plavila po veliké řece až k místům, kde se její vody vlévaly do moře.

A vlny moře zbožně vyzvedly truhlu s krásným mrtvým tělem a opatrně je zanesly až do daleké země, kde vynesly truhlu na břeh k úpatí vysokého jedlového stromu, rostoucího poblíže velkého, pyšného města.

„Jak se nazývá ono město?“ tázala se Isis, hluboce dojata a vzrušena.

„Nevím, nikde není psáno jeho jméno,“ odpovídal dívčí, již znavený hlásek.

„Pak ti velím, abys naslouchala rozhovoru lidí; což nevidíš a neslyšíš žádných?“

„Vidím dva muže, sedící na velbloudech, zastavují velbloudy před hradební branou, něco se ptají strážného... nerozumím jejich řeči, ale strážný odpovídá na otázku muže s šedivým, dlouhým vousem:

„Ano, ó muži, toto jest mocné fénické město Byblos, ke kterému vás zavedli vaši velbloudi.“

Hlas dítěte únavou zmlkl...

Isis sňala ruku z temene hlavy jasnovidné dívky, a vdechnuvši jí svůj vonný dech do tváře, rozkázala jemným hlasem:

„Probud' se!“

Děvčátko se zachvělo, potřáslo hlavinkou, pak obrátilo udivená očka k Isis a pravilo s úsměvem:

„Zdálo se mi, ó vzácná paní, že jsem spala a měla podivné sny...“

„Na ty sny zapomeneš!“ záhadně se usmála Isis, načež obdarovavši holčičku pamlsky, jež vyňala zpod závojų, odešla ze zahrady malého chrámu a odebrala se zpět do přístavu, kde se jí podařilo vstoupit na loď, plavící se do Fénicie.

V té době se již velmi rozmohlo taneční umění, jehož vyučování zavedla v Thébách sama Isis, a četné dívky si zvolily tanec za své zaměstnání, a tak putovaly od města k městu, předvádějíce lidu tance nejrozličnějších druhů.

Tyto potulné tanečnice tvořily zvláštní družiny, a každá z družin měla z nařízení faraonova své sídlo, ze kterého pak dívky vycházely na své taneční pouti. Za předvádění tanců se jim dostávalo všemožných darů, s nimiž se pak vracely do svých domovů.

Isis, královna Obou zemí, jež byla i Isis-Kouzelnicí, podržela díky svým znalostem všech Tajemství, zatímco ostatní se věkem měnili a stárli, stále tak mladistvou, okouzlující dívčí krásu a tak božský půvab, jako když před léty putovala od Bubastis, Města-sta-obelisků, podél Nilu do Théb, Města-sta-bran, kde se na poušti setkala se svým předurčeným chotěm Osirisem, s nímž se milovali již před svým zrozením.

Proto se Isis, aby byla vzata na loď plující z Buto do Fénicie, prohlásila za potulnou tanečnici, která v dalekých zámořských krajích chce vyzískat bohatství ze svého tanečního umění. Kapitán lodi Ji s radostí vzal na palubu, těše se, že svými tanci zpestří jemu i všem mužům a ženám cestujícím na lodi dlouhé dny a týdny, které na moři mnohdy ubíhají tak jednotvárně a pozvolna.

Když však později vešlo ve známost, že se Isis s pomocí malého děvčátka dozvěděla o místu, kam vlny zanesly truhlu s mrtvým tělem Jejího chotě a krále Osirise, Egypťané věřili, že malé děti jsou nadány jasnovidectvím, a byly také proto zvány holubičkami; nádoby naplněné průzračnou vodou, broušené křišťály nebo leštěné vyduté plochy byly pak zvány kouzelnými nebo magickými zrcadly, z nichž mnozí se snažili, ač mnohdy bezúspěšně, ale nikdy ne beztrestně, vyčíst budoucnost.

„Božská Pravda musí zůstat zastřena!“ prohlásila později Isis. „A žádný ze smrtelníků se nesmí odvážit pozvednout Její závoj!“

A odvážil-li se kdy kdo toho, pak zahynul právě tak jako onen mladík, jehož příběh vylíčil Friedrich Schiller ve své krásné básni „Zastřený obraz ze Sais“, neboť to bylo v egyptském městě Sais, kde stávala zastřená socha Pravdy – božské Isis, Držitelky vah a meče Osudu, Matky Všemohíra, Strážkyně světů a pokolení, jež na nich žijí...!

* * *

Truhlu s Osirisovým tělem mořské vlny vynesly jemně na břeh a položily ji k velké jedli.

Strom zázračným působením blízkosti mrtvého Spasitele lidstva a dárce Dobra se začal mohutně vyvíjet a rozrůstat, až pojal truhlu do nitra vlastního kmene, jako do ochranného klína, ukryv ji tak zrakům všech lidí. Avšak přítomnost těla boha, který se stal člověkem a jenž byl chotěm Té, jež je Dechem Přírody, působila, že ptáci se slétali k mohutné jedli a zpívali v jejích větvích své nejtklivější písně; za nocí pak světlušky poletovaly kolem její koruny a usedaly na větévky, takže celý jedlový strom zářil temnotou tisíci a tisíci světélky.

Stalo se však, že král sídlící v městě Byblos, jenž se nazýval Melkander nebo též Malk-Addir, jedenkrát si při lovu povšiml vyso-

kého a pevného stromu a rozhodl, že použije jeho kmene na sloup ve svém paláci.

Královo přání bylo ihned vyplněno. Jedle byla porážena, větve osekány, a kmen, v jehož nitru byla drahocenná truhla, byl otesán, okulacen a vyleštěn, načež jako nový ze sloupů, určený k podpírání klenby terasy královského sídla v Byblosu, byl dopraven do paláce.

Toto vše se však přihodilo dříve, nežli božská Isis přibyla na lodi do fénického sídelního města.

Dlouhá byla plavba po moři, ale každému z cestujících i z lodní posádky se zdálo, že teprve před několika hodinami vypluli z egyptského města Buto, neboť Isis, na žádost kapitánovu, zpívala a někdy i tančila na palubě.

Když rozezvučela harfu a když první zvuky vytryskly z jejích rtů, tu všichni povstávali u vytržení se svých míst a pohlíželi na ni jako očarováni.

Isis však nezpívala písně veselé, nýbrž písně tklivé o marném zápasu Dobra a Zla, o svrchované božské laskavosti...

Pěla o tom, kterak člověk byl stvořen nedokonalý, že však Ti, kteří sídlí nahoře, se nad ním smilovali a sestoupili k němu, aby ho učinili dobrým a šťastným, neboť obě tyto věci jsou vlastně věci jedinou.

A její píseň pokračovala. Líčila, kterak se božský Osiris stal Spasitelem lidí, vysvobodiv je z jejich krvelačné divokosti a nevědomosti, naučil je pěstování obilí, vinné révy, probudil jejich duše, dav jim poznat umění a vychovává je k moudrosti a úctě k bohům, aby nakonec za toto jeho spasitelské dílo mu byla stržena koruna Horního a Dolního Egypta a dána mu trnová koruna umučení...

Častokrát, když Isis dokončila svůj zpěv, začala se stále zastřenou tváří tančit vážný tanec, jakoby pohřební, který pozvolna přecházel v jakousi řáseň pohybů, kroků a poskoků, báseň nadšení a extase, představující konečné vítězství Dobra nad Zlem...

A tenkrát si všichni na lodi šeptem o Ní sdělovali slova, jež později byla zapsána a zachovala se až podnes:

„Když otevrou se obě Její oči,
jsou slunci, měsícem a hvězdami;
tu v srdcích našich jástot zní:
my zříme božské Světlo!
Ona jest Paní tanečních věnců,
Paní božské extase a opojení...“

Když však loď přistála v Byblosu, Isis ji tajně opustila, aby nebyla lidem pro svůj božský hlas a božské tance oslavována, a ve svém přestrojení za prostou mladou ženu si najala v přístavu koně, na kterém neprodleně odjela podél břehu k místu, kde měla stát jedle, do jejíž ochrany mořské vlny svěřily truhlu s tělem Osirisovým, jak to zřela jasnovidná dívka-holubička v městě Buto, v malém chrámu Amen-Raa...

Na místo jedle našla však Isis pouze veliký pařez, a opodál pracující dřevorubci jí vyprávěli o osudu mohutného jedlového stromu.

Tenkrát se Isis vrátila do města, kde usedla všecka zdrcena a tiše plačíc u mramorové fontány, nevěnujíc nikomu pozornost a nikoho neoslovujíc.

Zanedlouho však přišly k fontáně dvorní paní a dívky choti krále Malk-Addira, která se jmenovala Saosis a jež později byla též zvána Naha-Utit.

Dvorní paní, jež se chtěly osvěžit koupelí v zurčící čerstvé vodě fontány, stanuly náhle podivem a v příjemném úžasu: z útlobokého těla a vlasů neznámé mladé ženy, zahalené ve smuteční závoje a opírající se o mramorové pažení fontány, se šířila opojivá, přímo nadpozemská vůně, která předčila vůni nejvzácnějších parfumů,

jež královna Saosis si dávala dovážet z nejvzdálenějších končin Arábie.

Isis postřehla jejich úžas a nevyslovené přání, které však bylo zřetelně vepsáno v jejich očích planoucích dychtivostí, a proto vlídně pozdravila dvorní paní a dívky a nabídla jim, že až se ve fontáně vykoupají, učeše jim vlasy a napustí je i jejich těla vůni, která je uvedla ve vytržení.

Dvorní paní a dívky se jaly neznámé mladé ženě nadšeně děkovat, a samou nedočkavostí by byly nejraději svá krásná, sochám podobná těla ve vodě sotva omočily, jenom aby již vydechovala touž sladce podmanivou vůni.

Jestliže se však domnívaly, že Neznámá, až je bude česat nebo až bude natírat jejich těla, vyjme zpod závoju nějakou, snad achátovou vázu, v nichž přechovává onen vzácný parfum, byly zklamány ve své zvědavosti, neboť Isis jim pouhým dotekem svých prstů na jejich vlasy a pouhým dechnutím na jejich těla propůjčila vůni, již sama vyzářovala.

Zahrnujíce zastřenou Neznámou radostnými díky, dvorní paní a dívky se vesele vracely do paláce, kde jejich příchodem se ve všech komnatách rozšířila vůně, jako by tam bylo rozhozeno tisíce nejvzácnějších květů...

Královna Saosis, když se od svých dvorních paní dozvěděla o neznámé mladé ženě, jejíž tělo a dech vyzářují vůni, jako kdyby byla samotným Dechem Přírody, poslala pro Ni, a tak Isis nepoznána vstoupila do paláce krále Malk-Addira a jeho choti.

Tato, jež byla moudrou a laskavou paní a matkou dvou hochů, z nichž druhý byl ještě pouhým nemluvnátkem, vlídně přijala neznámou mladou ženu, která se jí představila pod jménem Astarte, jež jiní změnili na Ištar.

Choť krále Malk-Addira nabídla mladé paní Astarte, za niž Královské Potěšení Isis i potom považovala, pohostinství ve svém paláci a záhy Ji učinila svou přítelkyní.

Isis, ve vzpomínkách na své božské dítě, Horuse-Harmachise, přenesla svou lásku na oba královské syny, ale zvláště na mladšího prince...

Každodenně však za úsvitu, když se Jitřenka koupala v růžových parách vycházejícího dne, Isis ze své božské moci na sebe brala podobu vlaštovky a žalostně sténajíc obletovala a kroužila kolem sloupu z jedlového dřeva, v němž byla skryta truhla s mrtvým tělem jejího chotě Osirise-Unnefera.

Za dne pak jako moudrá paní Astarte byla družkou a přítelkyní královny, jejíž dobré srdce a šlechtnost oceňovala. Proto si jednoho dne vyžádala, aby jí Saosis svěřila svého malého hošíka do opatrování.

Královna ráda vyhověla přání své přítelkyně, a tu Isis, když osaměla s děckem v komnatě, v které obývala, přivolala Věčný oheň a chtěla ponořit královského syna do lázně ze safírového plamene, jímž by jeho tělo nabylo jemnosti a neporušitelnosti těl bohů. Chtěla z vděčnosti k Saosis, aby toto královské dítě, prošeďši deštěm saffrových paprsků, jedenkrát usedlo ke stolu bohů a tak se stalo účastno radostí, nedosažitelných synům lidským.

Ale než Isis mohla provést svůj úmysl, ozvaly se dva poděšené výkřiky, a do komnaty se vrátili král Malk-Addir s královnou.

Saosis vytrhla dítě z rukou domnělé Astarte, takže tím zbavila svého syna božského údělu, a král, který doprovázel svou choť, konečně poznal její přítelkyni, neboť Královské Potěšení odmítalo se setkat s kterýmkoli z mužů. Nyní se na Ni hvěvivě obořil, nazýváje Ji čarodějkou.

„Díš pravdu, ó muži a králi! Jsem kouzelnicí, jsem tanečnicí a snad ještě něčím jiným!“ podivně se zasmála Isis a následovala Malk-Addira a Saosis do velké královské síně, kde dosud prodlévala shromážděná dvorní družina, jíž král chtěl oznámit zlý čin, kterého se podle jeho mínění ona paní Astarte na královském dítěti dopustila.

Ale než král mohl promluvit, Isis, zahalena do svých závojų, počala tančit, zatímco všichni na Ni pohlíželi s úžasem...

V černých závojích, s tělem podobným nalomenému stvolu lotosu, tanečně vyjadřovala svůj zármutek a bolest sedmi dnů v Koptosu, kam Jí došla zvěst o umučení Jejího chotě...

Pak odhodila černé závoje a v závojích šedivých, jež měla pod černými, znázorňovala svůj útěk po toku Nilu až do města Buto...

Pak odhodila šedivé závoje a její tanec v závojích bílých byl vyjádřením touhy po konečném shledání s tělem drahého Mrtvého.

Závoje se chvílemi podobaly bílé pění vln, jež nesly egyptskou loď k břehům Fénicie, pak to opět byly pohyby ptačích křídel v truchlivém letu, až zavířily tak, že se zdálo, jako by se jejich běl měnila v plameny jasu, jehož jádro bylo zářícím safírovým ohněm – ohněm, který strávil závoje černé, šedivé i bílé a z něhož se ozval hlas tichý a sladký, s nebeským přízvukem:

„Pohled' na mne, ó králi a královno a vy všichni, neboť jsem Ta, o níž jste slyšeli jako o Isis Egyptánů. Nic není příliš veliké, aby změřilo Můj majestát, a nic není tak malé, abych v tom nenalezla domova. Jsem ve vás a vy jste ve mně.

A proto, ačkoliv jsem velká a vy jste malí, nebojte se! Neboť jsme sloučení obyčejným svazkem života – onoho života, jenž proudí slunci, hvězdami a prostory, jenž proudí Duchy a dušemi lidí a víže celou přírodu v celek, takže ačkoli se stále mění, jest věčně stejná!“

Malk-Addir, Saosis a všichni přítomní pohlíželi na Ni s bázní, neboť nemohli jinak, ale co zřeli, nikdy nepověděli.

Padli na tváře, a když bázeň byla sňata z jejich duší a odvážili se opět vzhlednout, uzřeli Ji, jakou byla předtím, krásnou, mladou ženu nadpozemského půvabu, zahalenou ve smuteční závoje, nic více.

Isis je svým sladkým hlasem vyzvala, aby povstali, načež požádala krále, aby Jí vydal sloup z jedlového dřeva, podpírající terasu paláce.

Její přání bylo ještě téže noci neprodleně vyplněno a Isis svou tajemnou mocí, magickým tahem své božské ruky rozdělila dřevo jedlového sloupu ve dvě, takže z něho mohla být lehce vyňata drahocenná truhla s ozdobami ze zlata, stříbra a lapisu azuli, jejíž víko, zatlučené hřeby a zalité olovem, neprodyšně uzavíralo v ní ležící tělo Osirise-Unnefera.

Kmen jedlového stromu byl potom napuštěn drahými oleji a král s královnou kázali ho uložit do chrámu, který k počtě Isis byl v Byblosu vybudován a kde Ona, později pod jménem Astarte a Ištar, se stala nejuctívanějším božstvem, právě tak jako v celé Fénicii, často jsouc zobrazována jako mladá, krásná nahá žena s Amenovou korunou na hlavě, jedoucí na koni, na památku toho, že Isis po vstupu na půdu Fénicie se po ní neprocházela, nýbrž koňmo jela podél jejích břehů...!

A když po nesčetných staletích se uctívání rozšířilo i do krajů severních, stalo se tam zvykem, že při Jejích slavnostech byly zdobeny malé jedlové stromy světélky na připomínku toho, že jedlový strom chránil ve svém kmeni truhlu s tělem Bytosti Dobra, božského chotě Svaté Matky Isis, a že za noci zářily zelené větvičky onoho jedlového stromu nesčetnými světélky broučky, světluškami, jež se tam slétly k počtě Osirise, Boha-který-se-stal-člověkem a Spasitelem lidstva.

Zpěv šestý

Truhla s Osirisovým mrtvým tělem, stále uzavřená, byla dopravena do slavnostní síně královského paláce, kde Isis, když se všichni vzdálili, aby Ji nerušili v Jejím božském zármutku, se vrhla na schránku toho, jenž Jí byl nejdražší, a oddala se bezmeznému hoři...

Král Malk-Addir s královnou Saosis nařídili, aby smutek byl vyhlášen v Byblosu a po celé Fénicii, a od té chvíle zaznívaly podél břehů syrských pouze pochmurné, žalostné zpěvy a pláč nad záhubou Bytosti Dobra.

Cesta z paláce do přístavu, kam byla drahocenná truhla dopravována na loď, byla vysypána jemným pískem a pokryta olivovými a palmovými ratolestmi, které tam s pohřebními květy házel v pokorné úctě tísnící se lid, klekající před královským průvodem, v jehož čele, zahaleno ve smuteční závoje, kráčelo Královské Potěšení, vzdušný Majestát Žalu, utkaný z paprsků hvězd...

Truhla s mrtvým tělem krále Horního a Dolního Egypta byla uložena na loď, jíž používal král Fénicie, jehož starší syn Pelusios vstoupil s Isis na palubu, aby Jí byl při plavbě čestným průvodcem.

Za smutečních zpěvů se královská loď vzdalovala od Byblosu; na její přídi stálo Královské Potěšení Isis se vztaženou rukou, zdravíc naposledy krále Malk-Addira, královnu Saosis a nepřehledné davy lidu, jenž se zármutkem vzhlížel k Té, jež Byla, Jest a Bude, a která jako pohádkový Přízrak za svého pobytu mezi nimi naplnila jejich život vůní svého božského dechu...

Jižně od Byblosu, když královská loď proplouvala poblíže ústí řeky Fedros do moře, řeka, jako by byla poslušna tajného rozkazu Sethova, způsobila náhlou bouřlivou záplavou veliké vlnobití a nebezpečné víry hrozily, že královskou loď stáhnou do hlubin.

Děs se zmocnil námořníků a všichni se ustrašeně seskupili kolem Isis, prosíce Ji, aby jako Svatá Matka zachránila i jejich životy.

I upřela Isis své velké smaragdové oči k toku řeky, a hle, jako by ze zraků bohyně vyzařovaly neviditelné paprsky, v nichž se vody řeky za úzkostlivého sykotu, podobného sykotu tisíců hadů, začaly měnit v mračna sinavé páry; a v krátké chvíli bylo řečiště vysušeno, takže se podobalo blátivé proláklíně, jejímž dnem protékal pouze malý potůček. Tím zůstala řeka až do dnešních dob, a potok je tamějším domorodým obyvatelstvem zván Uadi Fedar.

Za příznivých větrů a již bez jakýchkoli rušivých příhod dospěla královská loď k Egyptu. Tu, ve chvíli, kdy měla již veplout do nejuvýchodnějšího ramene Nilu, neboť Isis nechtěla vystoupit na břeh v některém z přístavních měst, aby zpráva o Její návratu s mrtvým tělem Osirisovým se nedostala k sluchu Zla a jeho sluhů, fénický princ Pelusios se rozhodl, že vlastnoručně natrhá tajemné velké květy vodních růží, aby jimi na rozloučenou ozdobil truhlu s tělem Boha-který-se-stal-člověkem.

Spodní zákeřné proudy však strhly Pelusia, třebaže byl zdatným plavcem, do hlubin, kde se jeho tělo zapletlo do vodních rostlin...

Tak utonul prvorozený syn fénického krále Malk-Addira a královny Saosis...

Isis želela smrti ušlechtilého jinocha, a proto na břehu, na který byl utonulý princ později vlnami vynesena, kázala založit město, jež k počtě Pelusia nazvala Pelysem a které se stalo klíčovou pevností Egypta proti severovýchodu. Když nadešla bezhvězdná noc, Isis přikázala za téměř neproniknutelné temnoty šesti fénickým mužům z královské lodi, aby vzali na ramena drahocennou truhlu a následovali Ji...

V té chvíli začala z Její postavy vycházet skvoucí záře, a oni, nesouce truhlu s božským tělem Osirisovým, mohli Ji bezpečně následovat do jakéhosi posvátného háje, aniž však tušili, kterým směrem a kudy se ubírají.

A tam, na tajemném místě jim Isis kázala postavit truhlu mezi květy nevídané krásy, které ji objaly svými stvoly a lodyhami, takže zůstala utajena všem zrakům...

Potom se Isis, jdouc opět před muži jako zářící zjev, vracela temnotami, až za několik hodin došli k pobřeží, před nímž kotvila fénická královská loď.

Tělo krále Horního a Dolního Egypta nyní opět spočívalo na půdě říše, jejímuž lidu přinesl spasení, spočívalo chráněno rostlinstvem, jež žije Jejím dechem, a květy, jež jsou Jejím úsměvem, a proto se Isis rozhodla, že nyní se přeplaví do města Buto, kde u královny Utit prodléval mladý Horus-Harmachis.

Královské Potěšení, Paní Obou zemí se již nesmírně těšila na shledání se svým synem, kterého chtěla přivést k mrtvému tělu jeho otce, aby v jeho přítomnosti bůh, který se stal člověkem, se Její kouzelnou mocí stal opět Bohem.

A tak Isis vstoupila na fénickou loď, která s napjatými plachtami nastoupila plavbu do města Buto...

* * *

Seth, pán Naditu, kníže ztělesňující Zlo, který marně usiloval, aby se zmocnil opuštěného trůnu faraonů, přece se po delší době dozvěděl, že jím hledaná a marně pronásledovaná královna Obou zemí, Královské Potěšení Isis, opustila půdu Egypta.

Nevěděl však, zdali s sebou vzala svého syna, ani jaký byl cíl Její cesty, a proto sám všecek zneklidněn se odebral k ústí Otce vod, do blízkosti břehu moře...

Ale Seth ve svém černém srdci neporozuměl písni mořských vln – a královna Utit, do jejíhož sídelního města se uchýlili přátelé nešťastné královské rodiny, Thot, Dějepisec a Mistr Umění, sličná sestra Královského Potěšení, černovlasá Nefthys, neutěšitelná ve své lítosti proto, že svému snoubenci, Osirisovu proradnému ne-

vlastnímu bratru, nevědomky umožnila spáchat jeho zlý čin, a konečně Anubis, věrný průvodce Paní Obou zemí, bděli spolu nad tím, aby Horus-Harmachis, který jako dítě božského původu se zatím vyvinul v statného a krásného jinocha smaragdových očí, jež zdědil po své božské matce, a štíhlé, vysoké postavy s pevnými, vláčnými svaly, dědictvím to po svém zářivém otci, zůstal všem nezasvěceným neznámým.

Proto Seth žil v neustávajícím prudkém hněvu, který ho držel ve svých spárech, z nejistoty příštího vítězství, neboť jeho spojenkyně, hříšná etiopská královna Aso, nemohla dobýt Théb, stále se rekovně bránících pod velením Athyra Ba-Eset, a většina ostatních měst v Horním a v Dolním Egyptě nechtěla uznat jeho nároky na trůn faraonů.

A tak zatímco zbylí z jeho dvaasedmdesáti spikleneckých náčelníků – pokud nebyli zahubeni v boji před thébskými hradbami nebo ztrestáni jako první z nich, Sethův vezír – shromažďovali nové vojsko, pán Naditu vybíjel svou zuřivost na lovu.

I stalo se, že jednoho dne pronásledovaný kanec zaběhl do posvátného háje, a Seth, štvá ho se slepou zuřivostí, zakopl ve chvíli, kdy po zvířeti chtěl mrštit oštěpem, a upadl do moře květů.

Divoká kletba se mu vydrala z úst, ale kletba se náhle změnila v nelidský ryk, v němž zazníval úlek, překvapení, divoký vztek, vrcholící nakonec ve vítězném chechtotu, neboť Seth poznal v překážce, o niž zakopl, drahocennou truhlu, již dal zhotovit v Naditu a do které lstivě vlákal svého nevlastního bratra, aby ho pohřbením za živa umučil pozvolnou smrtí...

Seth v té chvíli již neměl lidské podoby.

Zde, v místech, kde ho neviděly lidské oči, se změnil v postavu ohyzdnou a slizkou na pohled, která se za hrozného křiku vrhla na truhlu; jediným trhnutím odhodila těžké, hřeby zatlučené a olovem zalité víko, načež se jala sápat na neporušené tělo, ležící v truhle, a rvát mu úd za údem...

„Matkou Sedmibolestnou tě zovou, ó Isis! Pak nechť se zdvojnásobí od této chvíle počet Tvých bolestí!“ volala příšerná postava Zla, a rozsápavši božské tělo Osirise-Unnefera na čtrnáct dílů, rozházela je nad Nilem, jeho břehy a vzdálenými kraji Egypta. Pak na sebe opět vzala podobu knížete Setha, hovícího si na křesle ve svém paláci v Naditu a usmívajícího se v hrůzném pošklebku ukojeného Zla.

Jeho dvořané, beztak již ohromení jeho nenadálým objevením, při výrazu jeho obličeje, výrazu, který se podobal šklebu slovy lidskými nevyličitelnému, utíkali za hlasitého pokřiku z knížecí síně, aby se venku rozprchli jako poděšené hejno vyplašených krkavců...

Jestliže si lidé vyprávěli, že Osirisovu duchu, božskému Ka, se po roztrhání těla podařilo se vznést na měsíc, aby na tomto jiném zrnku vesmíru vyčkával věci příštích, neuvědomili si ve své prostomyslnosti tragiku Sethova činu, který uvedl v ustrnutí a ve strach všechny bohy Obou horizontů...

Zavraždění Osirise, boha, který se stal člověkem, ukázalo ostatním bohům, že nejsou nezranitelní proti ranám, zasazeným jinými bohy, takže kdyby Seth, toto božské Zlo, podnikl nový útok a vyvolil za svůj cíl Je, bohy Obou horizontů, byli by odsouzeni k smrti a zániku jako Osiris.

„Jak nabudeme jistoty?“ tázali se bohové.

„Vzkřísíme-li Osirise, který podstoupil mučednickou smrt, aby vykoupil Nás i veškeré lidstvo z Věčné smrti!“ odpověděla Isis, družka a inspirátorka mrtvého boha.

Ale tato slova byla vyřknuta teprve až v posvátném háji, kam přispěchala Isis v doprovodu svého syna a svých přátel Anubise, Thota a sličné Nefthys.

Drahocenná truhla se nyní podobala prázdné lodce, plující v moři květů, a posvátný háj se stal místem Věčného smutku, neboť Isis vdechla do jeho stromů duši bolesti, takže jejich smutek se stal smutkem bohů.

Od těch dob pak nad květy asfodelů a tuberos, jež obklopovaly místo smutku, se vznášejí teskné mlhy, a stromy cypřišů navždy připomínají synům lidským bolest, na kterou jsou bohové žárliví...

Tu zvolal Horus-Harmachis, když pláč bohyně zněl tišeji:

„Před léty jsem řekl božskému Osirisovi, že nejskvělejším činem je pomstít svého otce a svou matku, kdyby se někdo odvážil s nimi jednat nedůstojně. – Nyní nadešla chvíle pomsty!“

A Horus-Harmachis, krásný ve svém hněvu a zářící jako jitřní slunce, se rozloučil se svou božskou matkou a Jejimi přáteli a vrátil se do Buta, kde mu královna Utit propůjčila nejstatečnější ze svých stráží.

Do kteréhokoli města v Dolním Egyptě Horus-Harmachis se svými vojíny vtáhl, všude byl pozdravován kněžími a lidem jako Mstitel svého Otce a mladý král Obou zemí.

Ve všech městech a ve všech krajích se přidávaly k němu nové a nové oddíly se svými náčelníky, a tak Horus, obklopen nejpřednějšími vojevůdci Egypta, se blížil s nepřehlednými vojsky k Thébám.

Etiopská královna Aso, která se svými černochoy stále marně obléhala Město-sta-bran, byla při zprávě o postupu mladého Boha-Mstitele zachváčena strachem.

Byla si jista, že obhájce Théb, Athyr Ba-Eset, podnikne nyní výpad z městských bran, takže ona, která obléhala, bude sama obležena. Proto vsedla s malou družinou na velbloudy a odjela v ústřety Horusovi-Harmachisovi doufajíc, že se jí podaří dohodnout se s ním o míru. Byla také přesvědčena, že Unneferův syn ani jeho božská matka, královna Isis, netuší, jaký byl její podíl na zradě spáchané Sethem, když farao a bůh Osiris byl v Naditu lstivě zahuben.

Teprve když žhavé, dusné vedro ustoupilo náhlému chladu noci, Aso a její malá družina dostihli předvoje vojska mladého krále, postupujícího k Thébám.

Velitel předvoje vyslal svého důstojníka, aby podal mladému Veličenstvu zprávu o etiopské vladařce a vyžádal si rozhodnutí,

má-li býti královna Aso zajata nebo má-li jí býti dovoleno, aby svobodně předstoupila před tvář božského krále.

Zatím královna Aso, unavena jízdou a toužíc po odpočinku, rozkázala své družině, aby se utábořila, a sama v chladné noci za bledého svitu hvězd usedla poblíže rozdělaného ohně, dokud jí nebude postaven stan.

Náhle vletělo do ohně něco tmavého a štíhlého jako šíp. A pojednou se k plamenům ohně ze všech stran počali plazit nesčetní hadi skvrnitých těl, s dvěma růžky na širokých a odporných ploských hlavách, z nichž šlehaly jazyky a chmurně se ozývalo spokojené syčení.

A hadi se podrážděně vztyčovali a proplétali a svým množstvím tvořili vlnící se koberec živé hrůzy a živého jedu...

Členové královniny družiny vyskočili s hlasitým jekem na složená zavazadla, a pokřikem přivolání egyptští vojíni podnikali lov na hady, které pomocí oštěpů házeli do ohně.

Ale hadů jako by neubývalo...!

Egyptané však dobře znali tyto písečné rohaté zmije, kterým přezdívali „Paní-tmy-s-rohy, bojící-se-Raa“. Tohoto pojmenování se rohatým zmijím dostalo proto, že objevovaly-li se náhle v nesčetných množstvích, když karavany, utábořené v oasách, za noci rozdělaly ohně, zalézaly do svých skryší, jakmile plameny pohasly při prvních paprscích, oznamujících vjezd slunečního vozu boha Raa nad obzor.

Ve zděšení černochoů a v pokřiku vojínů, házejících hady do ohně, nikdo nevzpomněl královny Aso, a teprve když se vrátili ze stanu mladého krále s rozkazem, aby etiopská vladařka byla v průvodu stráží předvedena před Jeho Veličenstvo, bylo po ní pátráno.

Tu bylo nalezeno její tělo pod kobercem živé hrůzy a živého jedu, stále se ještě vlnícím.

Královna Aso, v jejímž ztuhlém obličejí se zračil nepopsatelný děs, byla již mrtva.

„Paní-tmy-s-rohy, bojící-se-Raa“ předešly spravedlnost krále a ztrestaly tu, která byla spojenkyní Setha-Zla, spoluvinicí na umučení Spasitele lidstva, Bytosti Dobra, Osirise-Unnefera...!

Osud divokých černochů byl rozhodnut v příštích hodinách. Athyr Ba-Eset neváhal s protiútokem. Když etiopští, hledající marně královnu, viděli, kterak se otevírají těžké brány Théb a z nich se proti nim za válečného pokřiku „Isis a Osiris“ řítí obávaná egyptská jízda, začali odhazovat zbraně...

Tak za vítězného jásotu slavil Horus-Harmachis svůj vjezd do Města-sta-bran, kde mu v chrámu Boha Otce Amen-Raa Athyr Ba-Eset odevzdal prsten a pečeť královskou, již mu na ostrově Senu svěřil zářící Osirisův Duch.

Velekněží a velekněžky, oděni v posvátná roucha a božské symboly, Homsovi žehnali, knížata a vojevůdci mu holdovali a přísahali věrnost a poddanství, načež Athyr v hodnosti velekněze Svaté Matky vložil dvojitou korunu, zdobenou zlatým Ureem, na jeho mladé skráně a dal mu jeho panovnické jméno „Slavný v Isis a Ochránce svého otce“.

Potom Horus-Harmachis jako zářící Slunce usedl ve vší nádheře na zlaté křeslo faraonů a veškerý lid thébský se mu klaněl.

Ale ještě téhož večera po korunovaci mladý král Obou zemí, ne dbaje únavy po cestě a obřadech, měl dlouhou poradu s Athyrem o přípravách válečného tažení proti zrádnému a zločinnému knížeti Sethovi, pánu Naditu.

S válečnými přípravami bylo započato již druhého dne, a bylo v nich pokračováno ve všech dnech příštích, když tu v Thébách se objevil božský Thot, Dějepisec a Mistr Umění, a vyzval mladého krále, aby se s ním v doprovodu Athyry Ba-Eset, jakožto velekněze božské Isis, odebral na Čistý ostrov, kde se má naplnit Osud bohů a všech pokolení synů lidských.

Královské Potěšení Isis, Královna Hvězd a Paní Tajemství, přemáhajíc bol, nekonečný ve své velikosti, odešla z místa Věčného

smutku a v doprovodu věrného přítele, božského Anubise, usedla do lehkého člunu z papyrusu. Projížděla bažinami, kde tu a tam zasvitly květy lotosů a obrovské žluté květy svítící jako zlaté obětní misky, aby pátrala po částkách těla svého milovaného chotě Osirise-Unnefera.

Pátrala a hledala v močálech, v řece, na březích Nilu, v hájích, oasách i na pouštích, a kdykoli se jí za pomoci Jejího bystrozrakého průvodce boha Anubise podařilo nalézt část božského těla, napustili ji vonnými oleji a mastmi, načež je zaobalili do jemných, pevných tkanin.

Seth, bůh Zla, však nebyl dosud přemožen a jeho Zlo hrozilo i nyní vrhnout na bohy svůj stín.

Proto, aby byl Seth přelstěn, vytvořil Anubis v městech, poblíže kterých ta či ona část božského těla Osirisova byla nalezena, její věrnou napodobeninu a zasadil ji do těla z vosku zhotoveného podle podoby Osirisovy a odevzdal ji kněžím, kteří se tak domnívali, že v jejich chrámu je uloženo tělo Spasitele lidstva k nerušenému spánku, jež mají ostříhat.

Od těch dob žili kněží různých svatyň v Horním a Dolním Egyptě v přesvědčení, že u nich se nalézají skutečný hrob božského Osirise, a zvláště uctívali onu část těla, kterou v jejich okolí Svátá Matka našla a jež byla Anubisem upravena tak, aby přetrvala věky, čili byla mumifikována, kterýžto způsob věrný přítel Osirise a Isis vynalezl.

Věřící lid pak obětoval na oltářích z vosku napodobené části Osirisova těla, z čehož se později vyvinul zvyk, zachovávaný až do našich dob na poutních místech, v té však obměně, že věřící kladou před boží sošku voskové obětiny v podobě oněch částí svého těla, v nichž trpí bolestmi, aby z božské Milosti byli těchto bolestí zbaveni, jako z moudrosti Sváté Matky jich byly zbaveny části těla Spasitele.

Bylo-li vyrobeno Osirisovo umělé tělo z vosku, aby oklamalo Seta, jeho pozdější sluhové, černokněžníci a kouzelní muži Zla, se pokoušeli vykonávat svou čarodějnou moc na těch, jimž mělo být

ublíženo, pomocí malých voskových loutek, zhotovených k jejich věrné podobě.

Bolesti, trýznění, ba i zničení byly přenášeny na dálku tím, že voskové obrazy, jež nesly podobu nenáviděných nebo určených obětí, byly páleny v ohni, propichovány jehlami nebo vystavovány jinému mučení.

Jelikož však božskou Spravedlností se Zlo vždy vrací ve zpětném odrazu k tomu, kdo je vysílá, Sethovy sluhy po každé postihl týž úděl, který obvykle přáli jiným – neboť bohové milují ty, kdo miluje Je...!

Když Isis s Anubisem sesbírala všechny části Osirisova těla, odebrala se na Čistý ostrov, kde je uzavřela do tajné pozlacené schránky podoby kraví, zhotovené ze dřeva sykomory, která působila, jako by byla vytepána z ryzího zlata.

Na Čistém ostrově Senu se pak kolem Isis shromáždili Nefthys, její sličná sestra, Thot a Anubis, důvěrníci Osirisových myšlenek, Horus-Harmachis, milovaný syn a dědic jeho vědomostí a dvojité koruny, přivolaný z Théb, aby našli v Osirisově učení tajemství, jak ho probudit k novému životu a zvláště učinit ho necitelným k druhé smrti.

A tenkrát Isis k záchraně bohů a k vykoupení všech synů lidských vytvořila nesmrtelnost, neboť Ona dokázala z mrtvého těla Osirisova vzkřísit boha, vynalezši magické obřady vzkříšení.

Bylo to v měsíci chajaku, kdy klíčí cukrová třtina i obilí, bylo to v době našeho jara, ve chvíli tajemného probuzení Přírody, jejímž je Isis Dechem i Podstatou, kdy po oněch spěšných a částečných pohřbech v městech Obou zemí, prováděných k oklamání Setha, Osirisova božská rodina provedla na tajném místě konečné sestavení těla boha.

Zářící Horus-Harmachis však dal dříve Athyrovi Ba-Eset, Jejímu veleknězi a vládci na ostrově F-Ilaku, rozkaz, promluviv k němu takto:

„Ó Athyre-který-patříš-Isis, slyš:

Čistý ostrov jest skvoucím okrskem Osirise a jeho choti Isis. Proto Mé Veličenstvo nařizuje, aby nikdy neustalo obětování mléka na tomto ostrově, na němž pod posvátným stromem methidy, převyšujícím všechny olivníky, bude stát posvátný hrob Osirisův, neboť dárkyně mléka je udržovatelkou Života a její rohy budou zdobit korunu Isis a budou věčné!

Nechť se k počtě Osirisově a počtu dnů v roce zřídí tři sta šedesát pět obětních stolů kolem tohoto místa, nechť jsou pokryty palmovými ratolestmi a na ně položeny chléb a víno, neboť lidé budou žít jeho dechem a jíst maso těla boha!

Ať se každého dne konají božské obřady tebou a po tobě ustanoveným veleknězem, ať se zde nebubnuje na tamburíny, ať se zde nehraje na harfu, ať se zde nepíská na píšťaly!

Ať se nikomu, vznešenému nebo prostému, nedovolí sem vstupovat!

Ať se nedovolí lovit ptactvo v obvodu vymezeném na jih, sever, západ i východ!

Ať se na něm nikomu nedovolí hlasitě mluvit, když nastanou Svaté dny, které tam bude trávit Isis, Královské Potěšení, Paní ostrova F-Ilaku, jež jest Paní Velkého Sídla, když se přeplaví tam, kde nyní odříkává nad bohem sladkou kouzelnou řeč!“

Pak byl tento rozkaz sepsán samotným Thotem, podepsán všemi bohy, a Athyr Ba-Eset jej uložil v nejtajnější svatyni chrámu bohyně Isis.

Poté se odebral na Čistý ostrov, dozíraje nad provedením božských rozkazů, neboť na tajném místě v přítomnosti všech bohů bylo prováděno obtížné sestavování Osirisova těla.

Isis a Nefthys uspořádaly očištěné maso a kosti, spojily oddělené božské údy, a zlatým Ureem, z vůle Otce bohů Amen-Raa, byly obepjaty Osirisovy skráně, aby tak byla upevněna šíje a jeho krásná hlava.

Isis pak v nejtajemnějším ze symbolických obřadů položila tělo v kolébku ze zvířecí kůže, meskhent, z níž se bůh měl poznovu zrodit, jako se z mateřského lůna rodí dítě a zvíře k životu, a tenkrát Svata Matka, oslovujíc sestavené božské tělo, pravila:

„Bud' pozdraven, ó choti můj Osirisi! Zde jest tvůj meskhent, dům, v němž božský Ka obnovuje život! Máš opět hlavu, sroste tvé maso, spojí se tvé cévy! Shromážděny jsou tvé údy, a božský Fénix je tvé jméno!“

Potom bylo Osirisovo tělo položeno na věnce sykomory, stromu zasvěceného jeho božské matce, bohyni Nút, a tam zůstalo vystaveno po sedm dní, zaobaleno do látky daut, rubáše, který zhotovil Horus pro svého otce.

Od těch dob býval daut pohřebním rouchem zemřelých, a lidé po tisíciletí věřili, že rubáš je dopravním prostředkem duše Mrtvého do nebeské říše.

Když Osirisovo tělo, obráceno tváří k obloze, spočívalo na větvích sykomory, položil pod ně Horus obilná zrna a cibule rostlin, aby svým pučením a vykvetením podporovaly vzkříšení Zesnulého.

Božská Isis se svou sestrou, sličnou černovlasou Nefthys, bděly a plakaly u Osirisova těla.

I mluvila Isis k svému drahému choti:

„Pláči u tebe, ó velký Bohu, a volám pomstu na Nadit...“

Přivádím ti všechna srdce plná smutku, a tobě prováděny jsou velké obřady sakhú urú!

Přišla jsem a naříkám v srdci svém, pláče v slzách tvá sestra se srdcem zmučeným, pláče tvá žena, chorá bolestí...

Pojď do svého domova, tvoji nepřátelé nejsou zde! Pojď do svého domova a pohlédni na mne! Vždyť jsem to já, kterou miluješ, a proto mne neopouštěj...!

Když tě nevidím, mé srdce po tobě lká, mé oči tě hledají a probíhám všemi místy, abych tě spatřila.

Pojď k Té, jež tě miluje, Unnefere, pojď k své milence, Osirisi, pojď ke své choti!

Ó ty, jehož srdce již nebije, přijď do svého domova, neopouštěj mne už; bohové i lidé tě společně oplakávají, a já tě volám v pláči a mé volání dosahuje k nebesům...

Neslyšíš můj hlas...?

Jsem tvou chotí, tvou milenkou, kterou jsi miloval na zemi, a ty nemiluješ nikoho jiného kromě mne!“

Když se hlas Královského Potěšení zlomil v pláči, počala vzývat a volat svého bratra sličná Nefthys, až konečně v den poslední a v šest posledních hodin hlídali Osirisovo tělo všichni bohové.

Thot přinesl vázu naplněnou čerstvou vodou z Nilu, neboť Nil je výtokem z prvotního oceánu vyšlého z Nunu, v němž před stvořením byly zárodky všech bytostí, aby se z vody zrodil Osiris, aby se zrodil z Nunu, tak jako Bůh Otec Amen-Raa v den svého stvoření.

Isis, Nefthys a Horus obstoupili neživé božské tělo a sklonili se nad ním.

Svatou, svěcenou vodou, jež dává sílu a život, svatými oleji a líčidly byly pomazány rty, oči, uši a různé části nově utvořeného těla, načež se Isis, Veliká Kouzelnice, dotýkala všech orgánů, a napodobující činnost každého z nich, dokázala probuzení jeho činnosti v zázraku, uskutečněném její magií, takže ústa, oči, uši mohly dýchat, mluvit, jíst, vidět, slyšet; ruce se mohly pohybovat a nohy chodit.

Tu bohové zvolali v úžasu a jásotu:

„Ó ty, který žiješ, tvá choť Isis tě přichází políbit, zdrav buď, ó ty duše bohů!“

A Isis zvolala svým sladkým, nebeským hlasem:

„Vstaň, probud' se, ó Osirisi! Vítězíš, ó Osirisi, můj choti a králi!“

Tělo boha se zachvělo, pak se Osiris obrátil na bok, povznesl ruku k obličejí, přešel jí svou božskou tvář, a s úsměvem pozvedl hlavu.

Ústa jeho choti a Královny hvězd se rozechvěla okouzlujícím, hudebním smíchem, který zahladil veškerý smutek a bol jako melodie něžnosti, která podmaňuje, a rozkoše, jež zabíjí!

Tento smích Ji přeměnil ve Vítěznu Isis, Tu, která přemohla Smrt a jež se stala dárkyní Nesmrtelnosti bohů i duchů, synů lidských, jichž se Osiris, Velká Oběť, stal Vykupitelem.

A tenkrát se rty Isis a Osirise setkaly v prvním polibku Nesmrtelnosti...

Zpěv sedmý

Osiris ve své nové jsoucnosti zůstával dál králem Horního a Dolního Egypta, ale sídlo jeho a jeho božského Ka bylo již na Obou horizontech mezi ostatními bohy.

Tak jako jeho božská choť Královské Potěšení Isis, Velká Kouzelnice a Paní Tajemství, ani on nikdy nestárl, těše se věčnému mládí a ideálnímu životu, který se již nekončil druhou smrtí. Tajemné obřady a rituály, které božského Osirise vzkřísily, tohoto Boha-který-se-stal-člověkem, aby se stal Nesmrtelným, učinily odolným i proti útokům Setha, a tvůrčí slovo mu jako bohu dovoľovalo řešit všechny těžkosti, mařit všechny lsti a předcházet nebezpečím okamžitým stvořením toho, co okolnostmi bylo nutné.

Jestliže Osirisův život na zemi přinášel dobro, jeho smrt zachránila všechny bytosti před konečným zničením a v tomto smyslu se umučení Osirisovo stalo vykopením bohů a lidí.

Osiris, díky Svaté Matce, zvítězil první nad smrtí, a tu mu Bůh Otec Amen-Raa přidělil úkol nový, dav mu jméno Pána Záhrobí, kde Osiris soudí duchy zemřelých, jež mu předvádí jeho bratr Anubis; a tam také jsou vážena jejich srdce v přítomnosti Thota Zapisovatele a Dějepisce, Mistra Umění, aby duchové buď dosáhli Věčného života, anebo propadli zániku v jícnu příšerného Pojídače duší.

Božská Isis, u vědomí, že lidu je potřeba spásy, založila Mystéria, obřady připomínající umučení Osirisovo, aby sloužily za vzor zbožnosti a byly útěchou mužům a ženám, podrobeným těžkým zkouškám na zemi.

Tak byly věřícím předváděny svaté pašijové hry, které nám v obměně dnes připomínají Svaté hry každoročně provozované; a na hrobky byla tesána slova k útěše zemřelého i jeho pozůstalých:

„Měj důvěru s Osirisem!“

Učinit ze smrti kolébku nového života je nejstarším pojetím náboženství v údolí Nilu, a toto pojetí, podle něhož ze smrti tryská pro věřící nový život, bylo a je společné téměř veškerému lidstvu:

Vše umírá a znovu se rodí s Osirisem...!

Proto věřící po příkladu Horuse-Harmachise kladli k svému zesnulému ovoce, chléb, maso, víno a plodiny, kteréžto obětiny nazývali „Okem Horusovým“ a jež se stávaly dcerami Osirisova syna, tudíž jeho potomstvem, jeho tělem, poněvadž bůh tvoří všechny věci, jež pojmenovává a vidí.

Osirisovi se tudíž obětovalo jeho tělo a jeho krev, o které se bůh v symbolickém přijímání dělil s kněžími a příbuznými zesnulého pod způsobou obětních darů.

Ale nejpříjemnější obětí, kterou je možno přinést bohům, je osvícené a spravedlivé svědomí, vzdálené pověry a bezvěrectví.

Jest tudíž třeba stále se přibližovat Pravdě a Moudrosti...!

Poznat bohy v jejich zjeveních znamená znát Pravdu...

A Moudrost...?

V říši Svaté Podstaty Přírody, božské Isis; není zániku; vše umírá, aby se opět rodilo, a jsou-li duchové nesmrtelní, hmota bez ustání a bez přestávky obnovuje svůj vzhled, a tak snad i molekuly, z nichž je složen náš mozek, stávaly již v jeskynních tygrech a v Núnu se zárodky všech bytostí a hmot všech hvězdných světů.

Vykupitelskou smrtí Osirisovou dala však Isis i lidstvu jistotu Věčného života, vyjádřenou v Jejích Mysteriích, o nichž nesmrtelný velikán Starověku, Cicero, praví:

„Konečně známe důvod k životu; a tak nemáme pouze radost ze života, ale máme ještě lepší naději ve smrti!“

* * *

Osirisův nevlastní bratr Seth, bůh Zla, pobýval po svém novém zločinu v městě Naditu, kam se mu donesla zpráva o hrůzné smrti

jeho spojenkyně, etiopské královny Aso, a o porážce a zničení jejích divokých bojovníků, jakož i o korunovaci Horuse-Mstitele na krále Obou zemí v Městě-sta-bran.

Když mu jeho zvědové zvěstovali, že v městě Aptu je pochována Osirisova hlava, chtěl tam vtrhnout se svými lidmi, aby se znovu zmocnil alespoň této části božského těla, když tu jiní zvědové mu sdělili, že ještě v třinácti jiných městech Egypta kněží střeží hrob Osirisův, který v každém chrámu pokládají za pravý.

Tenkrát se Setha zmocnil veliký hněv, neboť uhodl, že ho Isis-Kouzelnice obelstila, neboť dobře vytušila, že nebude moci dobývat všech měst Horního a Dolního Egypta, aby vypátral, které z nich přechovává právě tělo dvakrát jím zavražděného bratra.

Když se chýlil ke konci měsíc chajak, měl kníže Naditu podivný sen. Zdálo se mu, že vedle něho na loži leží kouzelným způsobem sestavené mrtvé tělo Osirisovo, že bůh-který-se-stal-člověkem se náhle obrací na bok a praví mu výsměšně:

„Chtěl jsi mě zahubit, a zatím, ó bratře, tvým Zlem bylo odhaleno krásné tajemství: ,pro smrtelníky smrt už není zlem, ale dobrem', a já jsem Unnefer!“

Seth se podrážděně obrátil k Zjevu, ale Zjev se zahalil pronikavou září.

A co bylo dříve temnotou, stávalo se plamenem, a co bylo plamenem, změnilo se v temnotu. Smaragdový blesk ve tvaru ánk, smyčkového kříže božské Isis, proletěl nocí, vzduch se počal pohybovat a šuměl šumem křídel sokolích, nabýváje života, a vlny mocné hudby přikvačily z dále v mystickém příboji.

Zaznívaly jako tisíce tisíců rozezvučených sister, zněly kovovými hrdly trub, bouřily hlasitým, sladkým zpěvem hlasů, které byly víc než hlasy lidské, vířily hřměním nespočetných bubnů...

Ryšavý bůh s černým srdcem, Bytost Zla, poznával projev Isis a ostatních bohů Obou horizontů, oslavu Jejich Nesmrtelnosti a Jejich posměch nad ním, vězněm své bezmocnosti a zkrušeným ve své nicotnosti.

A nastalo ticho, ticho právě tak hluboké a temné jako temnota, která ho obklopovala. A ticho se zhušťovalo a pronikalo k jeho srdci a volalo tam vyzývavě a hlasitě, neboť naprosté ticho má hlas mocnější než jakýkoli výkřik.

Tenkrát Seth, poražen strachem, se v bázni vzchopil a rozmýšlel se, nemá-li uprchnout.

Uprchnout, ale kam...?

V té chvíli vběhl nový vezír do komnaty svého knížete, aby mu třesoucím se hlasem oznámil, že od Théb táhne velké vojsko proti Naditu a že v jeho čele jede na dvoukolovém válečném voze, taženém bujnými oři a střezěným smečkou posvátných lvů, jako zářící bůh-faraon Horus-Mstitel, korunovaný král Horního a Dolního Egypta, Slavný v Isis a Ochránce svého Otce, a že po stranách jádra jeho vojska, jako rychlá křídla, jejichž peří tvoří kopí, se řítí egyptské jezdeckto vedené Athyrem veleknězem.

Se skleslou myslí se pán Naditu rozhodl pro zoufalý boj...

A boj se rozpoutal v celé své tragické kráse, aby se stal hymnou na oslavu thébských reků, umírajících za vítězství Dobra a záchraně lidstva před barbarským Zlem, jež chtělo zničit vše, co krásné bylo na světě.

Ale marné byly zoufalé útoky Naditských! Útoky, které se změnily v jejich pronásledování do měst, jejichž hradby byly ztečeny a na jejichž brány a paláce byl vztyčován výsostný znak božského Horuse-Harmachise, okřídlený sluneční kotouč, chráněný dvěma Urey. Na stěžních válečných lodí, kotvících na Nilu, byli pak věšeni, pokud nebyli zahubeni již dříve, ti, kteří zbyli z prvních dvaasedmdesáti spiklenců a spoluvrahů božského Osirise, aby se v Podsvětí před jeho tváří stali vítanou kořistí příšerného Požírače duší.

Sethovo sídlo a středisko Zla, Nadit, bylo srovnáno se zemí a jeho jméno vyhlazeno, aby nikdo nikdy z příštích pokolení synů lidských neznal místa, kde byla spáchána černá zrada a kde se událo umučení Spasitele a Vykupitele bohů a člověčenstva, Osirise-Unnefera.

Ani Seth sám neunikl. Ryšavý pán Naditu byl spoután, byv dostižen rychlým koněm Athyra Ba-Eset, když prchal ze svého paláce. Pak tento bůh Zla byl v řetězech předveden před krále Obou zemí, aby nad ním Jeho Veličenstvo, jako Bůh a Syn boží, vyřklo svůj rozsudek.

V té chvíli však promluvil všem povědomý hlas, tichý a sladký, s nebeským přízvukem, a před nimi se zjevila božská Isis v kráse svého Majestátu.

„Ó drahý synu,“ pravilo Královské Potěšení ke králi Obou zemí, „z moci své zbavuji Seta pout, neboť i Zlo musí zůstat nesmrtelným, tak jako je jím Dobro. Stanoveno jest Osudem a Zákonem, že člověk se bude vracet na své cesty zla, aby se opět jasný duch Dobra, jehož jméno se nevyslovuje, ač má a bude míti mnoho jmen, obětoval za zlé skutky synů z pokolení Sethova, kteří ho umučí na kříži, aby byl znovu oslaven. Neboť takové jest Tajemství: až spadnou mumiové obaly symbolů a mysterií, pochopíte, že tajemstvím náboženství tohoto i příštího je Oběť!

Proto, božský synu, který jsi bohem, i ty, ó Sethe, který jsi Zlem, z příkazu Boha Otce Amen-Raa se odeběřete ve vaše nové sídlo na Oba horizonty, a ve jménu tvém, ó Horusi-Harmachisi, budou jiní nosit korunu Egypta!“

Po těchto slovech se božská Isis obrátila k Athyrovi a pravila:

„Ó Athyre, věrně jsi Mi sloužil, synu Můj. Jako Můj velekněz budeš dál žít na Mém ostrově, oslaven pod Mou ochranou. A až v předepsaný čas sestoupíš před tvář Osirise, který byl a jest tvým Veličenstvem, uzříš Mne zářící v temnotách Amenty; a až vystoupíš v jiné světy, budeš Mne i tam uctívat, jako uctíváš nyní Tu, která tě miluje jako svého syna, ó synu lidský, a která bude s tebou ve všech tvých životech, neboť hlásat budeš Její slávu i ve svých obrazech příštích, a netoliko ve f-ilackém chrámu, který přetrvá věky a doby, ve kterých jméno Isis bude zapomenuto lidskými pokoleními, kořícími se však nadále Svaté a Božské Matce, a k nimž i ty promluvíš.

Netoliko ve svatyni Mého chrámu budu s tebou, neboť slyš, ó Athyre, synu a knězi Můj: když na tváři země šeptá jarní vánek

a burácejí oceány, tu slyšíš Můj hlas, když zíráš na hvězdné světy, zřítš Moji tvář; když Jaro rozkvétá květy, toť Můj úsměv, neboť jsem zajisté Podstatou Přírody. Jsem její Já a veškeré její tvary jsou tvary Mými.

Dýši ve všem, co dýchá, rostu a mizím v proměnlivém měsíci, vzrůstám a zhutňuji se v přílivech, vzrůstám ve Sluncích, blýskám se v bouřích a hřmím v oblacích.

Jsem podstatou veškerých věcí, život jest Mým duchem a Příroda Mým rouchem. Jsem smíchem dítěte, Jsem láskou dívky, Jsem polibkem matky. Jsem Ta, která Byla, Jest a Bude, ale čím Jsem jinak, nepokoušej se zvědět, neboť jest to nad tvoji sílu.“

Sladký hlas dozněl, v duhových paprscích se rozplynul božský Zjev, ale Jeho příkazy byly vyplněny.

Horus-Harmachis i Seth-Zlo se přidružili k bohům Obou horizontů, a jejich počet byl devět.

Athyr Ba-Eset v hodnosti a z moci Jejího velekněze vložil na syna člověka ustanoveného Horusem posvátnou dvojitou korunu Horního a Dolního Egypta, aby tak byla založena první dynastie faraonů-synů lidských, pokládajících se za bohy.

A faraoni, zástupci Osirise a Horuse-Harmachise na egyptském trůnu, který byl trůnem tehdejšího světa, jakožto viditelné znamení svého příštího vzkříšení, v něj doufali po příkladě Osirisově, dávali tesat z kamene sochy ležícího lvího těla se vztyčenou lidskou hlavou, ozdobenou dvojitou korunou a posvátným Ureem, které nazvány byly sfingami.

Největší z nich, Velká Sfinx v Ghizetu, která, tak jako se pyramidy smějí času, přetrvala věky a jejíž hádanku se miliony lidí po staletí marně snažily rozluštit, není v podstatě než symbolem vzkříšení svého budovatele, faraona Chefra, krále Obou zemí, božského následníka boha Horuse-Harmachise, Slunce vycházejícího, jež ztělesňuje.

* * *

První, nejstarší a věčná báje o božské Isis, Svaté Matce, a Jejím božském choti Osirisovi, Bytosti Dobra, Spasiteli a Vykupiteli bohů a lidí, se končí, avšak mocní bohové v ní zůstavili našemu světu POESII A KRÁSU..., zůstavili i víru v život věčný..., život nadpozemský..., v nesmrtelnou blaženost, v nejvyšší Prozřetelnost.

Tato víra, která dříve podle božské Isis byla zvána isaickou, jejíž tajemství a mysteria byla pouze ústně sdělována kněžími egyptských svatyní a nesměla být zapsána, nezískávala věřící pouze z řad prostých lidí, jejichž neutěšený život pozemský je činil žádostivějšími útěchy a naděje v blaženství posmrtné, ale vábila básníky, spisovatele, filosofy, umělce Hellady a Říma, naplněné úctou k starobylé egyptské zemi nehynoucích stavitelských veleďel a vysoké civilisace, jejíž kněží učili božského Platona moudrosti.

Přitažlivost tohoto náboženství a kultu byla také v jeho tajnosti, že bylo zapovězeno odhalovat jeho tajemství, vyhrazené zasvěcencům, kteří procházeli křtem, jenž omýval jejich duše, neboť umírali duše hříchem, křest se stával východiskem očištění duchovního života ve znovuzrození, tak jako světlo pronikající v temnotu je obrazem rozumu, osvětleného odhalenými pravdami.

Čeho se neodvážili kněží egyptských svatyní, odvážil se Plutarch jako Apollonův velekněz v Delfách, který po návratu z Obou zemí v obsáhlém díle nazvaném „Isis a Osiris“ se první pokusil odhalit roušku božských tajemství a symbolů pro svou přítelkyni, kněžku Kléu, jež sama byla isaiakyní.

Kult Svaté Matky a Isis Vítězné se rozšířil přes hranice Egypta do celého světa, a před Jejím Majestátem se sklónil i Věčný Řím...

Chrám božské Isis, Svaté Matky, zvaný Iseum, neobsahoval toliko svatyni, ve které byla vystavena Její socha a kde se denně konala Jí přikázaná Mysteria na památku umučení Spasitele a Vykupitele Osirise-Unnefera, kde bylo přijímáno jeho tělo a jeho krev ve způsobě chleba, vína a jiných obětín, aby posílení byli věřící ve zbožnosti a aby jejich zkormouceným srdcím se dostalo útěchy, ale Iseum

s přilehlými učilišti se stalo i střediskem veškeré vzdělanosti, moudrosti a umění, vzorem pozdějším klášterům středověku.

Řím a jeho vládci předcházeli příkladem v Jejím uctívání a císař Caligula zasvětil na Martově poli ve Věčném Římě veliký chrám Isis Campensis. Také všude, kam dolétali orlové římských legií, byly budovány chrámy Veliké Isis, Svaté Matce, Královně Hvězd, Paní Nebes, Země a ostatních světů...

Tak vojíni Říma, jeho obchodníci a kolonisté šířili kult isaický po více než pět století netoliko v Africe, ale i v Evropě, v Germanii, v Hispanii, v Galii a v Britanii...

Božská Isis propůjčuje pak své jméno dnešnímu hlavnímu městu Francie – Paris, odvozenému od ostrova La Cité na Seině, majícího podobu člunu Isis: „bar-Isis“; v Paříži jí také byly zbudovány tři velké chrámy, z nichž jeden stál v dnešním předměstí Issy.

V nejstarším pařížském kostele Saint-Germain-des-Prés, který je přestavěným Iseem, byla do šestnáctého století uctívána Isis pod jménem Svaté a Božské Matky; v katedrále v Chartres se dodnes chová Její soška ze dřeva, zčernalého věky, a je zvána Černou Matkou Boží, kdežto v chrámu Svaté Uršuly v Kolíně nad Rýnem stojí socha Isis Nepřemožitelné... oné božské Isis, Jejíž oslavu na věky bude hlásat nesmrtelná hudba Mozartova génia v jeho opeře „Kouzelná flétna“, ve které zaznívají ozvěny božských melodií z Čistého ostrova, jež budou znít k oslavě Její i pokolením dosud nenarozeným...

* * *

Obrazy plynou, mizejí a Obraz zůstává...

Ve Věčném Městě, v Muzeu Kapitolu, stojí socha Isis...

„Eja! Eja! Alala!“ zní k Ní pozdrav z rušných ulic a náměstí Říma...

Není to však socha Svaté Matky s božským dítětem na klíně, je to socha Královského Potěšení, útloboké Nevěsty Nebes, jak Ji po prvé spatřil Osiris, na pokraji pouště u Théb.

Průsvitné roucho spadá podél štíhlého těla, jehož jedna noha, éterického půvabu, je lehce ohnuta v ladném pohybu kráčejícího a jakoby náhle stanuvšího Královského Potěšení.

Isaický uzel váže závojový šat pod dívčími ňadry; hlava posvátného Urea se vztyčuje nad vysokým bílým čelem, rámovaném vlnami kadeří, jež jsou tekoucím zlatem a žhavou mědí...

Pravá ruka, přimknuta k tělu, s lehkostí třímá sistrum božské hudby tajemných stříbrných tyčinek a zlatých zvonků; levá, polo-svislá ruka nese amforu s posvátnou vodou Nilu...

Bohyně je nadpozemské krásy božské bytosti, která sestoupila z hvězdných světů a vysoko se tyčí nad pozemšťany; Bohyně bohů, Paní a Vládkyně, je středem vah, jichž je Držitelkou, ukazující rozhodnutí: netoliko nespoutaná síla a slepá moc přírody, jejíž je Ona Podstatou a Dechem, mají ovládat zemi, ale i Míra, Slovo a Duch rozumu.

Mladistvá tvář je něžného oválu, v níž tentokrát se nerýsují rozkošné důlky, neboť dvojice božsky vykrojených rtů je slastně pootevřena ve výrazu záhady Tajemství a záhady Ženy.

Jemný rovný nos, jehož chřípí jako by se zachvívalo, se klene mezi vznešeně protáhlými očními oblouky, pod nimiž smaragdová zřídla jsou Jejimi zraky, jejichž paprsky zachycují a dosahují vše, neboť Její pohled je pronikavý a neproniknutelný jako jasnost sama.

Je to pohled smaragdových očí Té, která sestoupivši z Obou horizontů se dotýká země.

Je to velikost Ticha a Tajemství, jež vtiskuje královskou pečeť své moci.

Je to opojivé kouzlo Středu, dostupující mety v dívčím půvabu a symbolu věčného Ženství, ohniska božského oválu, zářícího paprsky.

Je to sladké předurčení příští Svaté Matky, k níž z dávných mystérií zaznívají v duši slova modlitby:

„Ó Ty, jež Byla, Jest a Bude!
Ó Isis, Matko Svatá,

vstup v duše mé kobku temnou
a milostivě pobud' se mnou!
Tys všeho jsoucna prapodstata,
Tvůj dech, toť zdroj je všeho žití,
Tvé roucho – Příroda, jež duhou barev svítí.
Smích dítěte, o lásce dívčí sen i matčin polibek,
to vše Jsi Ty, v tom všem je něha Tvá i vděk.
Jsi dítětem a služebnicí Neviditelného,
jenž Osudem a Zákonem je všeho,
ač sama nejsi bůh, ni Osud, Zákon ani.
Když vítr burácí nad pevninou či mořskou plání,
to zní k nám přísně vznešený Tvůj hlas.
Když hvězdy vzplanou na nebes modré bání,
Tvá vlídná tvář to na nás usmívá se zas –
a Tvoje úsměvy se mění v květy jarních krás.
Co dýchá na zemi, v tom dech Tvůj utajen,
jen Tebe měsíc ve svých změnách poslušen,
i příliv s odlivem dle vůle Tvé se dějí jen.
Všech sluncí, co jich jest, velebná svatá záře
jest pouhým odleskem milostné Tvé tváře
a všechny blesky, všechny hrůzy mraků,
toť chmury Tvého čela jsou a svit Tvých zraků.
Nic není velké tak, bys převýšit to neuměla,
nic není malé tak, bys Ty to přehlížela.
Vládkyně věčných změn i trvalosti věčné,
pro kterou nicota, hodnoty nekonečné,
nemají tajemství, nám nevědomost nezazlívej
a v lásce své k nám shovívavě shlížej,
v bludišti tajemství nás zhynout nezanech,
ó Isis, Matko nás všech!“

* * *

Isis římského Kapitolu...

Isis Germanie, Hispanie, Galie, Britanie...

A není vpravdě božstvem Severu tato Paní božského Světla, Královna hvězd a sluncí...!...?!

Vždyť z nejtemnějších základů, z říše mlh a ledu osamělosti vytryskla právě nejžhavější touha po světle!

Povstala a vzlétla z temnot nejdelších nocí k nejsvětlejším výšinám, a Sever je Jejím domovem, kde světlo nepřetržitě plá v záři severní a v slunci půlnoci...

Sever je Jejím domovem a Sever dal kovový lesk zlata Jejím plavým kadeřím; kolmé stěny ledovců propůjčily svůj modrozelený odstín smaragdům očí této bohyně Jasu, Temnot a Průzračnosti...

Její myšlenky, Její snahy, Její cíle jsou naším bytím, naším cítěním, naším uskutečněním, naší tvorbou.

Naším se stal i Její boj proti barbarským, vše ničícím Sethovým synům Zla v jejich pokoleních Judeje, a tak Ta, jež má sice mnoho jmen, ale jež jest přece beze jména, Isis a Prozřetelnost, bohyně severojižní, jejíž duch se zrodil v údolí Nilu, vzrůstal v Helladě, Alexandrii a Římu, zůstává věčnou i na sever od Alp!

A tímto konečným vědomím se stáváte zasvěcenými i vy do první báje lidstva o Královském Potěšení Isis, Té, která pod nesčetnými jmény Byla, Jest a Bude, a já nemohu lépe končit nežli slovy velekněze Sarastra a sboru kněží, jimiž končí „Kouzelná flétna“, nesmrtelná opera Wolfganga Amadea Mozarta:

„Sláva zasvěceným! Zdar Vás provázej!
Božská Isis a Osiris dík náš měj!
Hle, Pravda i Dobro své vítězství má
a v odměnu věřícím mír srdcí dá!“

Felix Achilles de la Cámara
Královské Potěšení Isis
Nejstarší báje lidstva

Ilustrace na obálce z Pixabay.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 10. 3. 2023

ISBN 978-80-274-3119-9 (epub)
ISBN 978-80-274-3120-5 (pdf)
ISBN 978-80-274-3121-2 (prc)